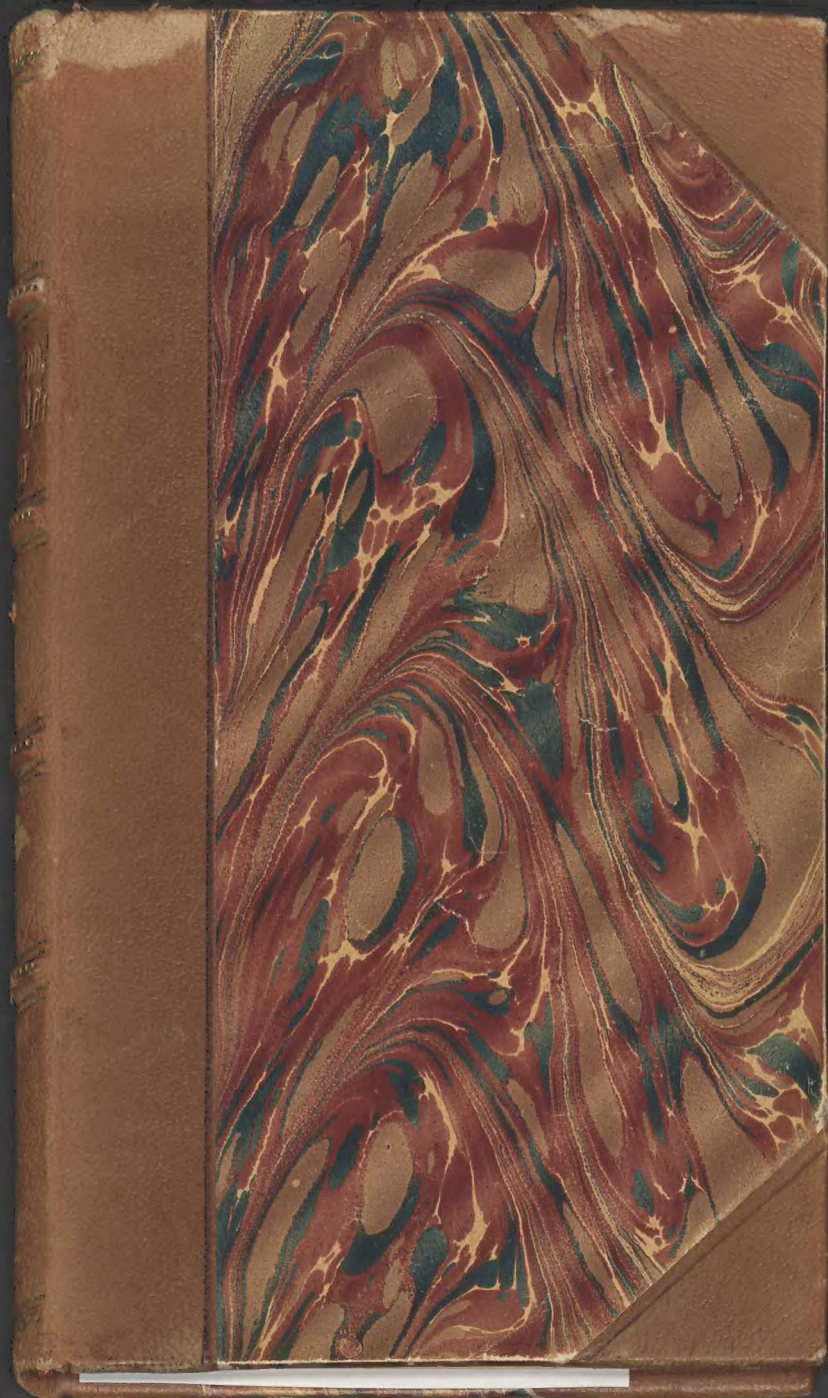
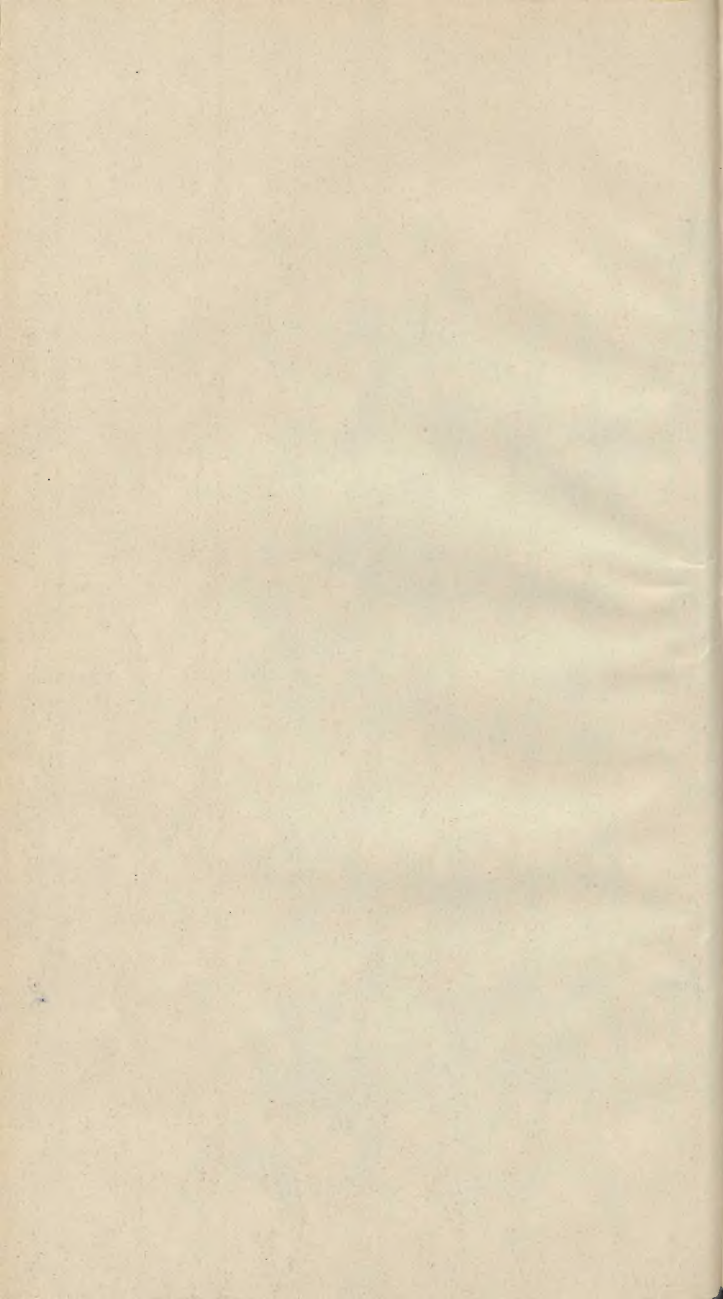

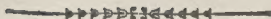
RÍMUR

AF

BERTHOLD ENSKA,

KVEDNAR AF

JÓNI JÓNSSYNI.

AKUREYRI.

PRENTARI: *B. M. STEPHÁNSSON,*

1874.

MINION

BERTHOLD ERNST

STERN

1878/79

—

STERN

W. M. STEIN

1878

Fyrsta ríma.

1. Mín þó ei sje menntin fróð, máls í glósum högu, eg vil reyna að yrkja ljóð, út af Bertholds-sögu.

2. Frek þó vogun fyrir mig, fávísan má heita, óðs á brattan stefna stig, stefnum eptir leita.

3. Hamingjan mjer leggi lið, ljóða fremja iðju, því jeg er óvanur við, verk í bragarsmiðju.

4. Finn jeg háttinn ferskeittann, fremd þó litla vinni, huga mínum hentugann, helzt í fyrsta sinni.

5. Þeim sem fyrri fræða skrá, fengu aldrei gerða, síðsta fertugs ári á, yrkja styrt mun verða.

6. Vel má þjóðin það við mig, þylja bist í anda, fíflsku grein var fyrir þig, að forma þennan vanda.

7. Tíðum gálaust fram jeg fer, feil mín opt þó sjái, full er von að fólkið mjer, fyrtekið láí.

8. Hef jeg illa heilnæm ráð, haldið foreldranna, og því hlotið heims um láð, hryggð á stundum kanna.

9. Þrátt jeg lítinn gaf að gaum, gæfu minnar lögun, fjekk ofslakan tíðum taum, tilhneiginga jögun.

10. Eg því reiðast ekki kann, eðlis breiskur lengi, mig þó segi syndugann, sóma búið mengi.

11. Opt hvað listir eigin geð, eflir hátt ósæm-inn, af því forðist aðrir tjeð, okkar Betholds dæmin.

12. Hann síns föðurs hratt í vind, heilla ráð-um ungur, skjótt hann grjet þó sína synd, sem Davíð konungur.

13. Margan hittir mótlæting, menn sem indi fletta, það skal vera þó bending, þeim á veginn rjetta.

14. Upp að rísa mál er mjer, móþróans úr svíma, það er gott að sjá að sjer, sje það gjört í tíma.

15. Vita má að vel kann ske, vjer þess eigum gæta, nú á enda nærri sje, náðartíðin mæta.

16. Vörumst bræður vel hyggðir, vondar heims ginningar, allar vöndum athafnir, orð og hugrenningar.

17. Eg þó klagu yfir má, opt með þanka móðum, heims mig skvaldur hindrar frá, hugleiðingum góðum.

18. Mörg á stundum hætta hraust, hjer vill að oss snúa, virðist mjer ei vandalaust, veröld í að búa.

19. Gleðjum oss í hófi hjer, hagsældar á tíðum, örvinglumst og ekki vjer, andstreymis í hriðum.

20. Mörg það dæmin vitna víst, varhyggð er því boðin, opt þá manni sýnist sízt, sjálfur næst er voðinn.

21. Bænrækni oss byrjar því, brúka sívakandi, hjer svo vorum hjörtum í, helgur búi andi.

22. Þolgóðum oss þreyja ber, þó heims mörg sje kæla, að svo fáum öðlast vjer, enalykt farsæla.

23. Hjer við enda mannsöng minn, mun jeg tals um ranninn, sjálft jeg efnið síðan finn, sem að byrjar þanninn.

24. Auðugur á Englands torg, alda fyrr um daga, í Lundúna- bjó þar borg, bóndi greinir saga.

25. Hann í staðnum hús þar eitt, hjelt með ektasprundi, þeirra eru nöfn ei neitt, nefnd af rit-höfund.

26. Höfðu sess í heldri röð, heiðurs reifuð blóma, og með rósemd unntust glöð, æfðu breytni fróma.

27. Ólu hjónin arfa þann, ei fannst sveinn þar meiri, Bertholds nafn sá bera vann, börn þó áttu fleiri.

28. Næmis gáfur nógar bar, njótur ungur seima, fyrst hjá sínum föður var, fósturaður þar heima.

29. Allskyns ljek við indishag, auðnu fyrirtur grandí, samt þó bar hann sinnislag, sífellt ofrasandi.

30. Ástin föðurs æskumanns, aga breiskleik náði, strax í akur hjarta hans, heilræðunum sáði.

31. Drengsins hyggju djúpt í þel, dyggð og síði bezta, tilraun gjörði tíðum vel, trúlega rótfesti.

32. Eptir það sem allra fyrst, yggur fræningsbóla, til að iðka lærdómslist, látin var í skóla.

33. Byrjaði svo bóknámið, Berthold vizku prýddi, en þó heldur utan við, eðli sitt því hlýddi.

34. Fýsn að honum fjekk sú þrist, fannst því sjaldan glaður, skipasmiður vildi víst, verða og tímburmaður.

35. Stýra vildi mastramar, mjaldurs fram um ranna; hans því löngun helzta var, heiminn viðan kanna.

36. Tók nú þanninn til og frá, tíðum sinnið reika, ljettúðugt en leit ei á, lukkuhjólíð veika.

37. Átti runnur öldubáls, ei þó viljinn stoði, laga nema fræði frjáls, föðurs eptir boði.

38. Ekki slíku eyrði sá, eiginn vild því sinnti, tungumálin þrennslags þá, þar á mót sjer kynnti.

39. Landaskipun lærði hann, líka stjörnufræði; þessi elsku verðug vann, vísdóms meta gæði.

40. Lagði kapp á lærdóm þann, list af tilknýjandi; sjófarendum sagði hann, svoddan ómissandi.

41. Allt var það hans augnamið, ef svo heppnast kynni, að sitt gæti áformið, efnt með framtíðinni.

42. Fýsnir náðu fyrirtaldar, fróðleiks iðnir krenkja, sjómenn um og siglingar, sífellt nam hann þenkja

43. Átti frænda í Amsterdam, ungur hlífa skerðir, þessi vanur vera nam, við Indíaferðir.

44. Vinsældum þar vafinn sat, virðinga til kjörinn; þjóðir nefna þann Wolrat, þvitamundarbörinn.

45. Eitt sinn föður Bertholds brátt, baldur tjeður mækja, greindur vel með geðið kátt, gjörði heim að sækja.

46. Trygg með frændum tendrast þar, tók vináttan hlýja, rjett nýkominn rekkur var, reisu frá Indía.

47. Mörgum sagði sínum frá, sjóar hættu ferðum, mistilteina meiðir sá, mjög undrunarverðum.

48. Berthold ljúfri list þá með, lagði þar við eyra, hans frimóðugt gladdi geð, greinir slíkar heyra.

49. Hann við frænda sinn þau svör, síðan fór að drygja: ásamt þjer mig fýsir för, fara til Indía.

50. Langar mig um bólmarband, borðafákum skeiða, og mitt frama efla stand, um heims veldið breiða.

51. Liðsinnis jeg þarf nú þíns, þeirri bón eg hreifí, fyrir mig þú föður míns, farar náir leyfi.

52. Að mjer sveimar yndið frekt, ama grenn-

ist víma, fái sú mín fyrirtekt, framgang einhvern-tíma.

53. Hans þá vita faðir fjekk, fyrirætlan tjáða, sízt var honum sú geðþekkk, sonar fýsnin bráða.

54. Þaðan reistur þegar var, þeirra frændi nýt-ur, fjekk þá Berthold fullkomnar, föður síns ávítur.

55. Sinn við niðja nam svo tjá, njótur linna-dínu, hyggjuranni fleygðu frá, fyrirtæki þínu.

56. Ef þú hlýðir ekki því, ógæfu mun boða; þar með steypa þjer vilt í, þreifanlegan voða.

57. Breytni sú er betur hent, breisku sinni þínu, að þú bóknáms iðkir mennt, eptir boði mínu.

58. Berthold þá í ljósi ljet, loforðs hlýðni sína, föðurs ráðum fylgja hjet, frammar þeim ei týna.

59. Síðan skóla sætið í, setjast aptur náði, upp-fræðing þar næg á ný, náms að streymdi láði.

60. Allra mest þó iðka vann, aðal menntan kæra, þá sem áður hafði hann, hugsað sjer að læra.

61. Hans nú þannin stóð um stund, stúder-inga vinna; frímóðuga fýsti lund, frjálsræðinu sinna.

62. Síðar nokkru svo til þar, sorgar efni það er, fjell í sjúkdóm þungan þar, þá hans gamli faðer.

63. Til sín boða Berthold vann, beimur þrauta mæddi, umvöndunar orð við hann, alvarlega ræddi.

64. Talið mynda svona sitt, sinn við arfa rjeði: einræðis er eðli þitt, angur mínu geði.

65. Sjálfan mjög þig svíkur nú, sjerlyndis mót-

þróinn; föðursráðin færir þú, fram í gleymsku sjóinn.

66. Þú ei lærir það sem jeg, þjer til skikkað hafði, allt fer það á annan veg, en mín hyggja krafði.

67. Veraldar um viðan geym, vill þinn hugur flakka; lukkan mun á þönum þeim, þjer við snúa hnakka.

68. Út á bröttum ólgusjó, eynd þú vllt og þínu, fyrir kaupa frið og ró, í föðurlandi þínu.

69. Hugsan sú er hættulig, háskan þó forgylli, að hamingjan elti þig, enda heims á milli.

70. Hann sem nokkuð nytsamlegt, numdi upp-
vaxandi, setið fær með sæmd og spekt, í sínu föð-
urlandi.

71. Allvel brauð með æru sá, inn sjer þjónað getur, verið glaður vinum hjá, við rólegt aðsetur.

72. Hljóta ferðamenn opt meir, mæddir værð-
um tapa; já í bráðan bana þeir, beint ástundum hrapa.

73. Falska láttu freisting hreint, frá þjer burtu spirnda, þú munt annars, þó of seint, þinna iðr-
ast girnda.

74. Fæðingar- og fósturlóð, forsmá ekki þína, lukkan mun þá lífs um slóð, ljá þjer aðstoð sína.

75. Þarfan iðka þinn lærdóm, þann af mjer til setta; öll þín hegðan flinnist fróm, framsýni með rjetta.

76. Vel þjer ætíð vara tak, við gjálífsæði, þín-
um yfir þaunkum vak, þig skynsemin fræði.

77. Burt mig kallar bráðum hel, búrðir fjörs-

ins dvína; svo athuga son minn vel, síðstu ræðu mína!

78. Bertholds inn í brjóst það gekk, bar því klökkvan anda, heyrt þá reglu formið fjekk, föður síns deyanda.

79. Öllu hjet að hlýða því, hinn sem kjósa vildi, sagðist bókanám á ný, nú vel iðka skyldi.

80. Þunga með sjer þanka fann, þeir svo voru kreptir; föðurs kveðju hinnstu hann, harmandi var eptir.

81. Gjörð var látins greftranin, gildum þar með sóma; meðlim þennan sæla sinn, syrgði öldin fráma.

82. Berthold aptur bóknáms til, brátt í skólann vendi, hans þá snart úr hyrjubil, hryggðar pílan renndi.

83. Tíma nokkurn fram svo fór, fróðleik numdi drengur, skólasveina röð í rór, rjett vel þá fram gengur.

84. Allskyns hagar yndælis, eflist baugarunni, mjúk þá tíð var meðlætis, mest sem verða kunni.

85. Kom um síðir þó að því, þá fram stundir liðu, gaf hann taumatökin frí, tilhneginga kviðu.

86. Endurviknað fýsnin forn, fjekk hjá auðarlundi, svo hans þar ei sinnu korn, sjer nú lengur undi.

87. Hann bar engan hræðslu keim, hjer af fengi voða; nú þann vildi nýja heim, nákvæmlega skoða.

88. Þess vegna til Hollands hann, huga renndi

brýnum; skrifa brjef þá vandað vann, Wolrat frænda sínum.

89. Berthold rekknum birti þá, beiðni geðs-fýsnanna, fregna vill ef formar sá, ferð til Indíanna.

90. Bráðum aptur barst það svar, bjóði ráningar-eisu, að nú væru þegnar þar, þessa búa reisu.

91. Frændi hans það framar tjáð, fjekk í skrifti sínu. þú fær mäske nokkru náð, nú áformi þínu.

92. Hraða þinni heimanför, hjer vil jeg þín biða, unz þú stígur á minn knör, ei skal báurur sníða.

93. Vertu hingað velkominn; vorn í selskap ríka; Wolfgang elzti mögur minn, með skal fara líka.

94. Ungra manna þörf er það, þróist frama dáðir, þið og jafnir aldri að, eruð frændur báðir.

95. Enn sem Berthold fregn þá fjekk, fylltist hjartað gleði, tilsett yfir takmörk gekk, trautt hann við sig rjeði.

96. Ráð hans föðurs útlæg öll, óhlýðnin þar gjörði, líka eigin loforð snjöll, laufa- gleymdust njörði.

97. Gjörðist nú í geði rór, girnd óvæga saddi, til sig búa ferða fór, föðurland sitt kvaddi.

98. Fræningsvallar freir ei nam, ferðum sínum linna, unz hann kom í Amsterdam, út til frænda sinna.

99. Feðgar honum fögnuðu, fin með atlot gæða; mikla veizlu mögnuðu, móti baldri klæða.

100. Víni skvetti þjóðin þekk, þar um barka

stræti, höldum flest að höndum gekk, heimsins-
eptirlæti.

101. Hlustum ljeðu hljóðfærin, hljóminn þann
innæla, fannst þar Berthold fullkomin, fengin vera
sæla.

102. Eptir gleði glingur það, glóðatjarnar þund-
ar, hratt sig bjuggu heiman að, hnísu- fram til
grundar.

103. Síðan út á drafnar dýr, djarfir gengu
bragnar; gefst mjer vökvi rögners rýr, ríman fyrsta
þagnar.

Önnur ríma.

1. Náms af jöðrum nú í öðru sinni, fram jeg
gjöri leiða ljóð; lifni fjör og hitni blóð.

2. Áformað og uppbyrjað þó hafi, saman banga
suðra pramm, seint mun ganga verkið framm.

3. Opt mín ráfar yrkisgáfan snauða, út um
gleymsku eyðimörk; auðkennd heimsku reifuð börk.

4. Hindranirnar, hugmyndirnar villa, fyrir mjer
á margan hátt, meingjörð er að slíku þrátt.

5. Fram til kvæða krókótt þræða verður, hvert
það megna efa eg, ókjör gegnum margvísleg.

6. Opt jeg ragur er við bragar smíði; þarf ei
gorta því eg sinn, þrátt mig skorta happyrðin.

7. Áfram halda óðarskvaldurs vinnu, hlýt jeg þó
með heilabrot, hver sem þróast af því not.

8. Ef jeg sný frá efni nýbyrjuðu, vansi talinn
verður mjer, víst það galinnskapur er.

9. Fyrst jeg tjeðan flækjast rjeð í vanda, herða
fara má jeg mig, mælskunnar að klifra stig.

10. Yrkja vert er út af Bertholds sögu; lifn-
aðar má leiðrjetting, læra þar við umþenking.

11. Eg svo viti engin ritað hefur, út af þessu
efni ljóð, upp sem hressa mætti þjóð.

12. Framkvæmd rækja fyrirtækja sinna, Berthold nam alþúinn dád, brúka sama nú vil ráð.

13. Og mig búa beslu- nú í -vindi, honum fylgja flóðs- á lung, fyrst að bylgjan rís ei þung.

14. Þó mun sannast það hún kann að verða, hrukkóttari síðar samt, sitt ei spara megnið rammt.

15. En mig grunar annað muni fyrri, skatna gleði skerða hag, skyndi með, við ferðalag.

16. Jeg vil biðja Berthold styðji gæfan, öðlist sendar heillir hann, hjer svo endar formálann.

17. Mjer var taptur mælsku kraptur áður, þar sem höldar fóru fram, frægðar töldu hlunns- á gamm.

18. Höfnum frá þeir hjeldu þá alþúnir, allt í svip það einum var, ásamt skipum fleirum þar.

19. Ljetu firðar liðugt byrðing skriða, hugdjarfir um haflablóð, hægur byr af landi stóð.

20. Í samflota öldugotar margir, fram þar skriðu skrautlegir, skjómaviðum ótregir.

21. Sinnis hertum sýndist Berthold gæfan, sjer á móti brosa beint, blíðuhót þar fjekk nú reynt.

22. Flest í lyndi ljeku yndiskjörin, enn til meina ekkert bar, undateina hlynum þar.

23. Utan tjáðir ungir báðir frændur, sjóar kenndu sjúkleikans, sem opt hendir kvisti brands.

24. Nokkra stund þeir nefndan fundu kvilla, heilsu, krapta, fjör og fró, fengu aptur bráðum þó.

25. Fermdar skeiðir fengu leiði bezta; gumnum svona gekk í vil, Góðrarvonarhöfða til.

26. Þiljujóra þar við stjóra festu, hafnarmiði höldar á, hraðir niður seglum slá.

27. Bezt það rjeði Bertholds gleði þróa, að sú reisan varð í vil, vildi hneisan engin til.

28. Hans það yndi hvarf þó skyndilega; innan stundar á þeim knör, allir fundu raunakjör.

29. Eptir vanda upp á landið heilsa, skatnar rjeðu á skipunum; skotum með af fallbissum.

30. Málmareinir mistókst einum skotið, hyrin púðurhús í smaug, hindin súða í lopt upp flaug.

31. Af stórbrestum undur mestu skeðu; sundrast þar nam fley um flóð, flökin bar við skýjaslóð.

32. Menn þar allir á brimvallardýri, síldarjarðar sukkur' í hyl, sundurmarðir dauða til.

33. Nema Berthold, næði skert þó væri, og Wolfgang hans frændi frá, fram ei spranga hels í krár.

34. Til það vildi tjeðum snildar sveinum, þeir á stóðu þiljum yzt, þegar tróð að neyðin bist.

35. Lopts af flugi lands á bugin brutu, meiddir, brendir, máttlinir, móts við sendir heljardyr.

36. Kvistir seima komu þeim til hjálpar, ölduljónum öðrum frá, upp úr sjónum drógu þá.

37. Láu' í svíma langan tíma eptir, samt við rakna' um síðir þeir, sinnis vakna harmar meir.

38. Fluttir voru fleinapórar krankir, brátt það sinn á borðajó, borgarinnar til Kapó.

39. Brúkuð var sú breytni þar í staðnum, sjóhröktum að bjarga bezt; brjóstgæðum það lýsir mest.

40. Þeim auðmjúkra mundir hjúkra gjörðu, um var bundið örkumslin, og þeim fundin lækningin.

41. Fólk við leitast flest þeim veita gæði, hvíkur búnar hentugar, hrjáðum núna voru þar.

42. Lífvænt þá að liðnum fáum dögum, þeim að væri þjóðin tjer, þó að bæru lítt af sjer.

43. Samt nam ringast sú þjáningar þína, litlu eptir þetta þó, þeir svo hrepptu nokkra ró.

44. Skapraun þoldi þó Berthold mjög stríða, um sinn mæðu hugsar hag, hann því bæði nótt og dag.

45. Iðrast sinnar óhlýðninnar tekur; föðurs ráðin hafði hann, holl forsmáð um þankarann.

46. Þessa vegna vissi þegn að hefði, ólánsflækjan á sig hitt; uppátæki lastar sitt.

47. Sekann þanninn samvizkan áklagar; allareiðu rætta sá, randameiður föðurs spá.

48. Harmatölum hugarkvölin olli; seint var brunninn byrgja nú, brögnum kunn er málsgrein sú.

49. Hans var sálar sjón uppmálað fyrir, ekkert nema eymdin ber, ávöxt sem að hryggðar ljer.

50. Sá ei færi sinn við lærdóm halda, sjer til nytja sómastands, síns þó vitji föðurlands.

51. Af því halur hafði aleign sína, kjöls- af jór í mararmið, misst við stóra tilfellið.

52. Sinn þó mest hann syrgir bezta frænda, búinn listum vænsta vin, Wolrat misstan hels í gin.

53. Eins hans vinir, aðrir hinir flestir, voru heimi farnir frá; fær hann þeim ei liðsemd hjá.

54. Heims á slóðum hvers þar góðum ráðum, fylgja skyldi fann engan, fúsan vildar manninn hann.

55. Hann útlendan hjá ókenndu mengi, særði mæða sjúkleikans, sálar bæði og líkamans.

56. Wolfgang líka var í slíkum raunum; kólgu-roðakvisturinn, kæran föður missti sinn.

57. Og með honum erfðavonar hluta, miklum tapa mátti sá, margra skapa dægri á.

58. Þar svo liggja þeir áhyggju fullir, sitt um stand á sjúkdómsbeð, sípenkjandi kvíða með.

59. Þraut sú herti þó að Berthold meira, fyrstu daga þeirra þar, þeim til бага sorgin var.

60. Fólkið þjenti þó mjög hentuglega, nefndum gestum nauðbeygðum, notabestu með gæðum.

61. Brátt af þessu þeir svo hressast fóru, að rólfærir urðu þá, og sig hræra rekkjum frá.

62. Allir sjer þar annt um vera ljetu, þeim sje flest að þörfum veitt, þá svo brestur ekki neitt.

63. Af því mest þá aumka flestir gjörðu, hvað afþunga þrautin tjeð, þá svo unga hitta rjeð.

64. En sem þjóðar þeirrar góðvild fundu, runnarhneita sýnda sjer, sorgin leita burtu fer.

65. Burt með skotum skipaflotinn þaðan, áls-um ranna um það bil, Indíanna sigldi til.

66. Áfram tíðin til þess líða náði, sárin gróa sveinum á, svo þeir ró og heilsu fá.

67. Til svo bar að borgmeistarinn sjálfur, unga beima að sjer tók, yndi þeim hvað mjög svo jók.

68. Veitti fæði vel og klæði báðum; lífvaktara sína svo, sagða þar hann gjörði tvo.

69. Þessa gættu þeir embættis trúir; samt þó gjörir Wolfgang ver, við þau kjörin una sjer.

70. Af því slingur ásetning þann hafði, aptur snúa í Holland heim, heppni sú nær ljenast beim.

71. Miklu betur Berthold ljét sjer falla, þess-
um sínum herra hjá, hans og fínum venskap ná.

72. Kærleiksyli með kænsku til sín dró hann,
borgar- milda- meistarans, manndyggð gilda reyndi
hans.

73. Þiljuhrafnar þar á hafnir synda, um þær
mundir auðs með fans, ætla skunda til Hollands.

74. Wolfgang rækir vel það tækifæri; sína vildi
fósturfold, finna, skildi við Berthold.

75. Betra var það baldri mararglóða, síns til
fara föðurlands, frændi þar nú eins og hans.

76. En þó lagi annað slagið nærri, svoddan
kæmist sinnið í, sízt framkvæmist neitt af því.

77. Af því fann sig fjelausan að vera, áleit
rinarelda bör, ólík sín og Wolfgangs kjör.

78. Sá því frænda sinn órændan vissi, nokkru
föðurs arfi af, er forstöðu honum gaf.

79. En blásnaður ekkert brauð hann sjálfur,
ætti sjer til uppeldis, í nú veröld framvegis.

80. Samt hann fælist sig í þrældóm gefa, því
að hringa- þótti- bör, það lægingar vera kjör.

81. Þeim sem snikja þó ei líkjast vildi, mestu
sjer það minnkun fann, margt nú hjer um þenkja
vann.

82. Fullkomlega fengið þegar hafði, aptur sína
heilsu hann, hugmóð brýnan með sjer fann.

83. Fleins- hjá bendir fór að endurlifna, girnd-
in forna geðs um mið; gat ei spornað henni við.

84. Byrja nýja nú Indía reisu, sinnishraustur
hugði þar, hann í trausti gæfunnar.

85. Fyrst það áður fast svo ráðið hefði, ljót

sjer niðrun leizt það heim, leið af miðri snúa heim.

86. Þóttist hljóta hlífa njótur frægur, leggja hættu líf sitt í, lukkan mætti ráða því.

87. Hana framar forma nam að prófa, hvert að betur sjer ei sú, síðar ljeti þó enn nú.

88. Það sem fyrst að framkvæmdist hann vildi, ferðum grand ei fyrir kveið, frá Hollandi skipa beið.

89. Innan skamms þar upshvamms- um brautir, nekkrir ranga rakkarnir, runnu þangað Hollenzkir.

90. Sig vel hvíldu sædýr mild á lagi, undir háum höfða þar, hverjum á að Berthold var.

91. Gladdist hann þá glöggur vann að líta, skrauti gljáin skipa fans; skil jeg dável meining hans.

92. Borgmeistarann bað um fararleyfi; sjer til nytja yndis enn, ef sig flytja vildu menn.

93. Jáorð fjekk hjá japabrekku þundi, ungur herjanseldatýr, á skipverja fund sig býr.

94. Orðalipur að þeim skiprúm falar; brátt þeir gegna bón vel hans, borgar- vegna forstjórans.

95. Hans tillögur hjer því njög að studdu; útlending þeim ágætar, einstæðingur sem og var.

96. Berthold rór svo borgarstjóran kvaddi, vin þeim fyrir veittar sjer, velgjörðir hann þakka fer.

97. Mannhyllina matti vinur frægðar, ljósan vott síns happahags, hugsar gott til ferðalags.

98. Brag að gagna bilar sagnastrengur; vil jeg magna værðar blund, verð jeg þagna nú um stund.

Þriðja ríma.

1. En skal hrinda austraknör, út á boðnarflæði,
glettuvinda kanna kjör, kveðling mynda nýtt með
fjör.

2. Ljóðin sansa lífgi mín, lengi' og mengi
gleði, hljóða dansi harpan fin, hróður glansi auðs-
hjá - lín.

3. Bertholds saga beið mjer hjá, byrgð í þrjú
missiri, neitt við brag ei bættist þá; böls mig jag
þar nýddi frá.

4. Mjer er orðið mál á ný, míns til brags að
snúa, sóns að borði sezt eg því, sje allt skorð-
um beztum í.

5. Ef jeg get því orkað hjer, efna vil jeg heit-
ið; kaldur vetur kominn er, kranan set í boðn-
arker.

6. Ef jeg fengi út þaðan, einhvern pressað
vökva, býð jeg mengi bikar þann, betri' en eng-
inn verða kann.

7. Hugar kala hrindir móð, helzt þá vel er
kveðið; lengi svalar þyrstri þjóð, þundarsalakrús-
arflóð.

8. Bezt að halda áfram er, ekki þó jeg viti,
hvert mitt skvaldur ljóða ljer, lífgun alda niðj-
um hjer.

9. Fríviljinn en forlög vart, fremja mig til
knúði, ljóðavinnu lag óþarft, ljet jeg ginna mig
ofdjarft,

10. Það vill sanna þanki minn, þrávalt kann
að hindra, frekur manna fríviljinn, forlaganna til-
ganginn.

11. Vorum högum hjer yfir, herran alvís ræð-
ur; oss forlögum útskiptir, öllum mjög sem bezt
gegnir.

12. Vor skaparinn oss sem ann, alkyns beztu
gæða, fjekk oss þar til fríviljann, að færum varlega
með hann.

13. Oss með snildum beztu ber, brúka skyn-

semina; vandi gildur á því er, að því skyldum gæta vjer.

14. Hættulegast optast er, æskuskeiðið manna, tíðast mjeg þá teigjumst vjer, til afvega leiðslu hjer.

15. Er á þönum þankafar, þeirra frímóðugu, fram því önuget unglingar, ana' í gönur veraldar.

16. Gæzlu traufir ei sjer af, ýmsir neinu skipta, unz á rauða rauna haf, rekast snauðir böls í kaf.

17. Vinnur tálið vangæzlan, vill opt gæfu skerða; lítt útmála ljóst jeg kann, lífs og sálar háska þann.

18. Ungur káta eg bar lund, engu þá nam kviða; dreif á spjáturs drengja fund, með dans og hlátur marga stund.

19. Sá er leiður selskapur, sinni orðinn mínu, þar hjá sneiði þurlegur, þunds að veiði sezt heldur.

20. Auðnan blið mjer unglingnum, yndis gnóttir ljenti, hefur síðan hug mínum, hamlað tíð opt glaðværðum.

21. Vel mín gætt á lífsins leið, og leitt mig drottins hefur, náð, almætti' og gæzkan greið, gegnum hættur fár og neyð.

22. Þúsund faldar þakkirnar, þeim alvalda föður, eg vil gjalda auðmjúkar, um framhaldið lífs-tíðar.

23. Berholds saga bísna löng, bíður hjá mjer opin, að mjer braga falar föng, frá skal slaga manasöng.

24. Beið þar áður fjalarsfar, fest í nausti þagnar, sem að bráður Berthold var, burt til ráðinn siglingar.

25. Yndi nýjar unga manns, efni frama vonar, tel eg frijan tilgang hans, til Indía reisa lands.

26. Upp úr sandi þegnar þá, þung atkerin drógu, síðan landi lögðu frá, lygrubanda jórur á.

27. Börvar lónabáls í gríð, bráðólmir fram

drifu, kólguljón um karfa hlíð; kvöddu frónið með skothríð.

28. Hauðri bjóst að halda frá, hafskipanna flotinn, froðar brjóstum aldan á, ægir hóstar kaldur þá.

29. Reiða stóðu stoðirnar, strengdar hvítfaldaðar, geyst fram óðu gnoðirnar, gustur tróð í voðirnar.

30. Hagstæðan með hraðbyrinn, hjeldu stefnu beina, höfrungsrana hreyndýrin, hálfan annan mánuðinn.

31. Hugðu sína fljótt að fá, fullendaða reisu, logarínar þundar þá, þenktu fínum höfnum ná.

32. En sú gleðivonin veitt, völt þeim reynast náði, skyndiveður skall á greitt, skatnar rjeðu við ei neitt.

33. Ótta jók sá æsir glóð, óma ljóma hlynum, geysi klók með grimmdar hljóð, grenja tóku rán-arjóð.

34. Rósemd bægir þunga þraut, þegnum lífs í voða, kári og ægir orku naut, allt úr lagi ganga hlaut.

35. Krapta þjetta kólgan slyng, kneri sundur leysti; stranga þetta stormaping, stóð í rjettann sólarhring.

36. Gafst þá vægð, sjer brá í blund, brimið stórkostlega, við það hægðist virða lund, veðrið lægði nú um stund.

37. Skipið þá var orðið eitt, á sem Berthold gisti, út um bláar öldur þeytt, ekki sá til hinna neitt.

38. Sá var hlunna hjörturinn, hrakinn langt

afvega; tjá það kunni kompásinn, korðarunnum þetta sinn.

39. Aptur rekkar rjetta leið, reyna vildu að hitta, framkvæmd ekki gafst sú greið, gæfuhnekkir olli neyð

40. Biksvoört kólgan brátt á ný, byrgði himin allan, varð uppbólgin báran því, brims með ólgu þrumugný.

41. Storðarlynda lemjandi, langt um meira' en áður, upp reis vindur emjandi, allt með skyndi kremjandi.

42. Flest óhappið brögnum bjó, brólt það náttúrunnar; á burt slapp þar yndi' og ró, í þeim krappa bylgjusjó.

43. Funahlýri úr hófi þá, hart svo fram nam geysa, enginn stýra maður má, mastra dýri til nje frá.

44. Það sem á gekk, undur var; ýtar þá og heyrðu, reiðar háar þrumur þar, þjóta 'sáust eldingar.

45. Barðist hjartað Berthold í, bundið hræðslu' og kviða, það alsvarta sorgarský, svo mjög djarft nam valda því.

46. Rjett náfölnur verða vann, vilfullur í geði, raunatölnur hafði hann, og hugarkvöl um tíma þann.

47. Með hástöfum mælti þar, mætti sjá að væru, sjer mót öfugt uppblásnar, allar höfuðskepnurnar.

48. Fyrri mæðu ferð sin stór, flotið hefði af eldi; við sig bræði veki' óró, vindur bæði nú og sjór.

49. Meta kunni geysi gróf, gjöld óhlýðni sínna-
ar, samvizkunnar sjálfs við próf, sorgöldunnar
þetta kóf.

50. Hugðust mundu allir á, augnabliki hverju,
vísan undir bylgjum blá, baugabundar legstað fá.

51. Urðu hjernæst varir við, virðar sker og
klungur, nærri sjer um marar mið, meintu vera
farin grið.

52. Skipið steytti skeri á, skkekt og lekt nam
verða, höldar neyttu handa þá, hver einn greitt
þar pumpa má.

53. Land upp á þeir mændu mest, mjög skammt
frá sem eygðu, þangað ná með húnahest, hugðu
þá en nú fór verst.

54. Ljek svo hrannar löðrið knátt, loks því
valda náði, knörinn rann á klett einn brátt, klofna
vann og brast við hátt.

55. Lífs þar virðist líkn ei nein, lands til skammt
þó væri, æstist firða óp og kvein, inn í byrðing
sjórinn gein.

56. Fór af státið flóðs um bí, fleyið sökk þar
niður, þá skipsbátinn þutu í, þeir sem gátu ork-
að því.

57. Landi ná sem von til var, vildu' en báta-
um hvolfði, glóðaláargauta þar, gleiptu knáar bylgj-
urnar.

58. Berthold masturs brot eitt þá, báðum örm-
um spennti, hann mjög fast þar hjelt sjer á, hart
þó kastist til og frá.

59. Þar í nætur húmi hlaut, hrekjast fram og

aptur, varð að sæta þyngstu þraut, þar til glætu dagsins naut.

60. Skjóma knýir skammt til lands, skynjar þá að væri, jók það nýja hugdirfð hans, hrópar því til skaparans.

61. Biður hann að hjarga sjer, bljúgur fól sig honum, smámsaman þá blygðun ber, brimaldan og vindarner.

62. Lengi þoldi þjak um geym, þó Berthold í nauðum, unz að svoldar rak af reim, rapt á fold með hrakinn beim.

63. Lá við spreng af söltum sjó, svelgt er óvart hafði, öllu drengur upp því spjó, ómótt lengi var nú þó.

64. Gleði hlotnast hringanjörð, hann sitt frelsi undrar, fjell með lotning fram á jörð, færði drottni þakkargjörð.

65. Táraflóðið fagnaðar, feldi' af augum lengi, hann því glóðheitt hjartað bar, hrært til góðu verunnar.

66. Upp nam standa eptir það, út á sjóinn horfði, vel gætandi öllu að, um hugsandi margháttað.

67. Þar skipsflakið fast við klett, framundan sjer lítur, er með bakhlut uppi rjett, álfapaki skammt frá sett.

68. Meðfram örend manna lík, mörg þar kringum flutu, seims hjá bör nam sjónin slík, sorgarkjörin efla rik.

69. Meinti þannin mætti ske, meðliðenda sinna, eins og hann að einhver sje enn með sanna lífsmarke.

70. Hátt þess vegna hrópa vann, hvert þar nokkur lifði, en til gegna enginn kann, angrið megna greip þá hann.

71. Sinnis nýja særing með, sagði: Ó, minn herra! eg undrast því að er svo skeð, einn jeg flýja dauðan rjeð.

72. Burt af línu lífs farnir, látnir teljast hinir, fjelags mínir meðlimir, mótgangs þínum frá skildir.

73. Hungur liða hjer og neyð hlýt eg þar á móti, og um síðir auman deyð, ó, hvað tíðin gefst mjer leið.

74. Þrautmæddur og þróttlinur, þar stendur einmana, hungraður, óhuggaður, holdvotur og sífjaður.

75. Hvíld ei neina fangað fjekk, fjögur liðin dagur, svefn því beinast seig á rekk; sólar skein þar birtan þekk.

76. Eygló friða óms- á sprund, yl brenn heitan sendi; mjög hin blíða morgunstund, móins- hliða- vermdi þund.

77. Gautur brunnelds vakna vann, við ofhitan megna, skunda kunni skjótt þaðan, skógarrunna mikinn fann.

78. Svefna dofnir órum í, allir sánsar voru, trjes við stofn einn stóran því, strax hann sofna fór á ný.

79. Þáði hvíld og þægan blund, þar í forsælunni; eikin skýldi um þá stund, eldasíldar foldarlund.

80. Föður standa sinn hjá sjer, sá hann þá í

draumi; kært ei vanda kveðju fer, karl í anda
bistur er.

81. Þungyrðanna þykkju gjarn, þar ósparast
neytti, sök til fann þá sitt við barn, sagði hann
þitt slæma skarn.

82. Þú ei mínum hlýddir hót, heilræðum því
skal eg, hjala þín við hausamót, hjá mjer dvín ei
gremja ljót.

83. Mest því búast máttir við, mundi — sem
jeg spáði, — að þjer snúast ólánið, eins og nú er
fram komið.

84. Ef þú rjeðir fylgja fast, fýsna þinna kröf-
um, mínu geði gagnstæðast, gjörðir tjeðar van-
blessast.

85. Þitt var yndi þankahryggð, þunga mjer að
veita, vond er synda viðurstyggð, víst þig blinda
ljest ódyggð.

86. Kjörum næðis flúðir frá, í föðurlandi þínu,
hærri gæði hugðir fá, hlautt því mæðu, eynd
og þrá.

87. Hörð er þetta hefndin sú, heimsku breytni
þinnar; af því mettan et þig nú, að mig prettað
hefur þú.

88. Gjör iðrun og guð til bið, glæpi þjer for-
láta, og fordjörfun þig fría við, fljótt hann mun
þjer veita lið.

89. Þjer jeg segi sannleikann, sje þitt traust
á drottni, nóga vegi hefur hann, hjálp með eigi
bregðast kann.

90. Hreinsinnaður hjer í trú, honum jafnan
þjóna, greiðast það ef gjörir nú, gæfumaður verður þú.

91. Breyta þanninn býð jeg þjer, bregð ei út af slíku, þyngri annars þú munt hjer, þrautir kanna trúðu mjer.

92. Fljótt upp stóð og blundi brá, Berthold ótta sleginn, föður góðum fagna þá, fýsti á lóð en engan sá.

93. Veit þá halur vitran tjeð, verið hafði í draumi, orð fram tala öll þau rjeð, á sem dvala numdi beð.

94. Harma kvein og hryggð ónaum, honum fast að þrengdi, mjög því hreinan gaf að gaum, geðs í leyni sögðum draum.

95. Hlýðni votta hjet í stað, hann við bending þessa, allt sjer gott hann áleit það, og til drottins lengi bað.

96. Játning trúar hreina hann, hjarta klökkur gjörði, fram jeg nú ei flytja kann, fagurbúinn lestur þann.

97. Upp þá ræðu alla hjer, oflangt væri að skrifa, sögu fræðið sjálf það tjer, sú ástæðan til þess er.

98. Bæn fram sett þá hafði hann, hreina rjett-skikkaða, hjá sjer spretta' um hyggjurann, harmaljettir mikinn fann.

99. Ljóða eyðist iðju fjör, eg vil beiðast hvíldar, því skal hleiðólfs þriðja knör, þagnar leiða í miðja vör.

Fjóórða ríma.

1. Ásapengils ölföngin, enn skal mengi bjóða, hart á þrengir hugur minn, hörpustrengjum ljóða.

2. Gleði það mjer gefur arð, geðs í traðar-
leyni, birta hvað um Berthold varð, bezt er að jeg
reyni.

3. Hjá mjer fróun hugarmeins, hróðrar þróar
andi, tíð að sóa til ei neins, tel jeg ólíðandi.

4. Tókst jeg því á hendur hjer, hleiðólfskrýju
sunda, uppá nýja efna mjer, um tíð fríu stunda.

5. Vitni ber jeg þó um þar, því ei fer í lagi,
fáir eru frítímar, fyrir mjer við bragi.

6. Hugmyndanna happ opt er, hulið manna
sinnu; finn jeg annir ýmsar mjer, óðar banna
vinnu.

7. Lagi náð jeg lítt fæ því, ljóð með dáð fram
bera; stríð er tjáðum efnum í, öðrum háður vera.

8. Hvert þann tímann hjari' eg út, hjer á rím-
ur bindi, óðs með stími hinnsta hnút, hulið er
ýmu vindi.

9. Vel þó kys mitt viðkvæmt geð, vítt á Ísa-
láði, drottins lýsa — lofgjörð með, — líkn og
vísðómsráði.

10. Vor hjálpari' og vernd er hann, vjer þá
þar ei megnum, Berthold þar á þreifa vann, þraut-
írnar í gegnum.

11. Drótt of há með dirfsku slög, drottins má
ei freista, hver einn sá er sæll þó mjög, sem vill
á hann treysta.

12. Opt þó líðum yndis grönd, engin kvíða
skildi, oss um síðir lífs á lönd, leiðir blið hans
mildi.

13. Vinir kvæða hyggjur hjer, hljóti gæða-
tíma, mannsöngsræðan enduð er, eptir fæðist
ríma.

14. Fram úr tjóðri frostaskeið, fer í róðri gis-
in, skógs í rjóðri Berthold beið, bæn frá góðri
risinn.

15. Blossamarar bör það sinn, byggð sá þar

ei manna, land það var hann við kominn, vildi fara' að kanna.

16. Inn í skunda skóginn vann, skjóma þundur hrjáður, korða' í mundum hafði hann, hlið við bundinn áður.

17. Greinir sneið af hjer og hvar, handareiðir-jaka, svo hann greiðast sæi þar, sömu leið til baka.

18. Hungrið bæði' og þorstinn þá, þrengdi' að klæðarunni, neina fæðu samt ei sá, sem hann snæða kunni.

19. Lengi snar þá litast um, loksins þar kom ýtur, ýmsum hvar með ávöxtum, eikurnar hann lítur.

20. Nokkrum sjer þar eikum á, epli verinn korða, gul sem eru, því næst þá, þau hann fer að borða.

21. Eta rjeði ávöxt þann, efa með í sinni, bót hvort eða bana hann, bíða' af tjeðu kynni.

22. Góms um bekk sú gjöf óþekkt, góðann smekk nam veita, þar af ekki þó mjög frekt, þorði rekkur neyta.

23. Nær sem fæðu nefndri af, nokkuð snæða gjörði, saðning bæði' og svölun gaf, sú nautn klæðanjörði.

24. Margkynjaður fugla fans, flaug þar hraður styggur, þjettfiðraður glits með glans, geirapað sjer yggur.

25. Beimur vildi nokkrum ná, nefndum snildarfrægur, en það gilda ekki má, upp flaug tryldur sægur.

26. Gekk þar fram um tíma tvo, týrudamma-raptur, vegin þrammar sama svo, síls að hvammi aptur.

27. Því næst ber á þara ver, þandi glerin-hvarma, fljótt þá sjer að fjara er, freirinn kvera bjarma.

28. Leit hann þá í þessum svip, þurru á hvar landi, klett við lá hið klofna skip, klemmt í smá-um sandi.

29. Þangað leita gjörði greitt, geirabeitir hraði, um það skeitir ekki neitt, aurs þó bleytu vaði.

30. Komast nam á klettinn þar, kapps með tama sinni, gæfusamur sig huggar, senn í kram-búðinni.

31. Skips þá kannar hrofið hann, hófst nú þanninn iðja, brátt þar manna búka fann, burt þeim vann að ryðja.

32. Áður þó af örendum, ítum dró hann klæði, ei vill sóa auð fengnum, út í sjóar flæði.

33. Nokkrar vistir hjer næst hann, hitta list-ir reyna; í skipskistu exi fann, álsur mistilteina.

34. Hann upp þar með henni slær, hirzlurnar ótrauður, skrálæstar sem fundið fær, og falinn var í auður.

35. Leita í þar leyfði sjer, laginn knýir sverða; brauðið tvíbaks sinna fer, feginn því má verða.

36. Nú sagnandi neytti hann, nauð svo grand-ar minna, allrahanda vínföng vann, vörður branda sinna.

37. Þorstans kennir kranan snýr, kjarninn rennur fíni, drakk í senn þá tjörgutýr, teig af brennivíni.

38. Berthold þessa vökván við, varð mjög hress og glaður, slíkan sess og sælgætið, sjerhver blessi maður.

39. Burt af hlerum þankans þá, þvoði hjer með aman, þar að vera honum hjá, hefði mjer þótt gaman.

40. Vínið glaða gjörir menn, girndar skaðlegt vinum, stjórna maður á því en, ekki það manninum.

41. Það er hlíf í þraut margri, það er kíf mykjandi, það frá drífur þunglyndi, það er líf og andi.

42. Viðsjáll hjer opt vinur manns, vínið er hið dýra, nema vjer með vakinn sans, vel því gerum stýra.

43. Lasta það er mótgjörð mín, má hver að því finna, margt annað jeg veit en vín, vanbrúkað ei minna.

44. Eptirlæti mundi mitt, mjög og kætast sinni, ef eg gæti hófsemd hitt, hagur bætast kynni.

45. Berthold þar sem birt er frá, Bakkusar við síðu, hitti bara hófið á, hagsældar fjekk blíðu.

46. Þar næst fleinaviður vann, vatnið hreina finna, áhrif nein þá ekki fann, angurs meina sinna.

47. Leit þar stóran leðurþung, lundur glóruþoða, hvar í vóru þingin þung, þennan fór að skoða.

48. Púður, lóð og kúlur kann, korðabjóður líta, í þeim sjóð nær opnar hann, áhöld góð vill nýta.

49. Við sig tjáðan fjesjóð fær, fest með ráð óslaka, byssur náði taka tvær, tærir sáðakraka.

50. Officera hirzlu hjer, hann upp fer að stynga, fljótt þá sjer þar seimagrjer, summa er peninga.

51. Mælti hann og hló þar að, hirða vann ei skoða, peninganna pyngjan hvað, prýdd nú kann mig stoða.

52. Fann bifliu hann þar hjá, heppnin drýgjast náði, glossadýjageimir þá, gleði nýja páði.

53. Hann sem fyrst í hönd sjer tók, hlut þann lista fríðan, málmakvistur mat þá bók, mest og kyssli síðan.

54. Þannin búa svar nam sitt, sízt mín trú þjer gleymi, eina þú ert yndið mitt, orðin nú í heimi.

55. Stóran sjer þá bagga batt, baldur kveraloga, upp á skerið háa hratt, honum fer að roga.

56. Lands til þróa fýsir för, 'freka þó með byrði, fyr en sjóar- flóðs ókjör, fjalajó umgyrði.

57. Undra þá var aðgætin, augum brá horfandi, skjótt nú sá hann skipsbátinn, skammt þar frá í sandi.

58. Baggan setur bjargið á, bráinsfleta skerðir, komist getur þangað þá, þankinn hvetur ferðir.

59. Keilulanda-lónu snar, linnastranda viður, heila standa þá sjer þar, þrykktá' í sandinn niður.

60. Tók að róta bátnum brátt, bendir spjóta-stífur, dró á grjóti kjölinn knátt, kjalarssnót upp rífur.

61. Stundum gjörði stöfnum á, stálanjörður bera, flóða- kjörða- flið þá, fannst þó örðugt vera.

62. Hann af striti þungu því, þjáðist hita' og lúá; lengi svita lœðrast í, lundur þvita hnúa.

63. Berthold með sinn bát í stað, braust í geði keppinn, knár unz tjeðum kletti að, komast rjeði heppinn.

64. Handarskafla hlynur snar, hlið og gasl nam reira, fast við hafla hnútu þar, hyggur aflla meira.

65. Eptir stranga þreytu þá, þæga fangar gleði, hlunnjórs- ganga -hræ út á, hirðir spanga rjeði.

66. Aptur vildi um vitja, auðlegð gilda talda, gæðum fylða frá senda, föður mildum alda.

67. Sjerbvert horn þar kanna' um kring, kaus hans nornarglyggur, tyrkneskt korn í búsnunum byng, brátt fann þorna yggur.

68. Saltað kjöt þar líka leit, listugt flöt við góma, gladdist ötull geðs um reit, gautur jöt-unsdóma.

69. Hann matfanga fjekk þar nægð, fram um langa tíma, bör- frá - spanga búnum frægð, burt hvarf angursgríma.

70. Skápum ljúka nú upp nam, njósn þá brúk- ar meira, fann þar dúka, klæði, kram, klúta mjúka og fleira.

71. Efst upp þar á þiljurnar, þundarskaranjót- ur, alla snar þá auðlegð bar, undra var hann fljótur.

72. Vel að fengi framkvæmt það, fýsn til dreng- inn herti, fyr en gengi fast upp að, flóðið strengja- hjerti.

73. Vissi móins-vallargrjer, var því óhættara, þegar sjóar flóð að fer, fyrir bjó þann vara.

74. Tókst vel þetta randarjóð, ráð ásett ei hepptir, sjávar-þjetta fyllti flóð, fleyið rjett á eptir.

75. Leit þá flötinn lands upp á, lundur- öt-

ull geira, fjaran ötuð öll var þá, orðin jötunsdreyra

76. Stansa nú fór mæðin mest, manns af lúavinnu, lands til snúa hlunns- af hest, hans nam búa' í sinnu.

77. Sólarherjans salaver, sitt af hverju þrífur, upp á skerja æxlið ber, og á ferju drífur.

78. Hann þar settist sjálfur á, sem var ljettur vandi; bátinn kletti knúði frá, komst svo rjett að landi,

79. Strax á jörð sem stiginn var, straumajörður glóða; æðst lofgjörðar-offur bar, alheims vörði góða.

80. Fór á ról og önn við ól, undir sól þá gengi; hvar um njólu hvíldar ból, hann og skjól sjer fengi.

81. Dags af þjáður vinnu var, vill til náða skunda; ei þó ráðlegt áleit þar, upp á láði blunda.

82. Skynja vann að ske mætti, skjótt ef hann þar sofni; illt kyn manna' og óvætti, æfubann sjer stofni.

83. Hvílast háum eikum í, óhætt sá þó miður, fengi' hann má ske fall af því, frónið á þar niður.

84. Bráðast þá til bragðs það tók, bátnum á sig hvíla; honum frá svo hauðri ók, hirðir láargýla.

85. Kjólabaldurs bör fjekk hitt, ból á mjaldursfara; fól alvalda sig og sitt, sólartjalda-hara.

86. Ótta korgur um þá nótt, ei nje sorg hann

þreytir; svaf til morguns sætt og rótt, svofners-torgaveitir.

87. Húm við tapt þá vakna vann, viðrisraptur glóða; til sín aptur færast fann, fjör og krapta góða.

88. Sólar hlýja skinið skreytt, skemmtun drýja rjeði; lands til því hann fjekk sjer fleytt, frá haf-gýju beði.

89. Fyrir mæta frelsið allt, fórn þakklætis hreina, auðs- þar - gætir ást með galt, allra bætir meina

90. Búa vann um bátinn sinn, bezt sem ann-að getur; logahrannarlundurinn, land vill kanna betur.

91. Batt því nær við belti sjer, beimur tvær pístólur, exi glæra' og byssu ber, böls ef slær í gjólur.

92. Álmaviður út sig bjó, allt í sniðugt hag-inn, upp á hlið gekk aðra þó, en fyr liðinn daginn.

93. Mörg rjeð glóa grein á björk, gaf það ró-semd nýta; líkt sem órudd eyðimörk, allt var þó að líta.

94. Höggva víða varð sjer braut, viðargriði beitti, hann þó liði lúapraut, lags með prýði neytti.

95. Fram um land sjer frá riður, fóta' og handa stinnur, loksins banda-lárviður, læk renn-andi finnur.

96. Brjóstið hresti þyrstur þar, þambar mest sem getur; vopnalestir vit sá þar, vatn það bezta metur.

97. Vatn þar áður ekkert fann, á því tjáða svæði, þenkja náði hjer af hann, hlyti bráð vandræði.

98. Grjer hjá stála glæddist því, gleðibál ó-trega, fylgsnum sálar innstu í, óútmálanlega.

99. Þreyttur áði þar í stað, þakkar tjáði skyldu og svo dáðist dýrstu að drottins náð almildu.

100 Hann þá er að hugsa, um slíkt, hrærast sjer kvikindi, manni vera virðist líkt, vatns til fer með skyndi.

101. Brá við sinni byssu fljótt bítir linnastjetta, laumast inn með læknum hljótt, listir finna þetta.

102. Í þeim stað sem átti bið, enn sá það nú rekkur, líkt sem maður lækinn við, laumast að og drekkur.

103. Kallar þá með hljóðin há hirðir bráins-kletta, fljótt upp sá er læk við lá leit með ásýnd gretta.

104. Sá nú japasvoldarþór, sem var skapraun engin, það var api sterkur, stór, stiggur, gapa-fenginn.

105. Eptir þetta enn sá hann, apaketti marga; ekkert sljett þá óttast vann, artargretta varga.

106. Manninn sáu þegar þar, þessir frá hörfuðu, upp í háar eikurnar allir þá klifruðu.

197. Leið óringa læknum með, lundurhringa gengur, unz gyrðingu að fær sjeð, eina slyngur drengur.

108. Korðabeitir kom á stans, knúði heitur ótti; nær sem leit í nánd þann skanns, nokkuð breytið þótti.

109. Sá að manna voru verk, víst á ranni kennda; þangað hann því hljóð úr kverk, háreyst vann að senda.

110. Bergmáls trekkur hljóða hans, heyrnar gekk í salinn; móti fjekk ei aptur ans, annað rekkur valinn.

111. Loksins ól það áræði, ormabóla-hlynur; að pístólu af hleypti, í svo hólum drynur.

112. Öll þar villu æstust dýr, óttinn spillir næði; sjerhver tryllist fugl og flýr, fanginn hryllings æði.

113. Hver þar fælist annars óm, óhljóð, væl og skræki; apar næla' í eykur klóm, iðka skælu kæki.

114. Skógur iðar allur við, aðgangs kviður harðar; brólt það niður bældi frið, bifðust iður jarðar.

115. Sjálfann hjer af felmtra fer, fingragrjerinn jaka; frá þar snjeri fíls um ver, flýtti sjer til baka.

116. Miðdags hitinn megn úr dró, mundar þvita bjóði; roðalitur lands á mó, lúá svitinn flóði.

117. Um þá leið sem fyrri fór, fætur greiður þjáði; unz að breiðum birtings kór, broddameiðir náði.

118. Bátnum að kom beimur þá, brátt þar staðar nemur; mjög hungraður mat vill fá, mörgum það vel kemur.

119. Flík á settist fjörgýnar, fæðu rjett svo neyti; hugar- þjettar-hræringar, hafði' um þetta leiti.

120. Beim af því sem bar fyrir, birt á tvíblinds- svanna; skóp og nýjar skapraunir, skortur híbýl-anna.

121. Á þeim degi ætlar hann, um sitt fley að vitja og sinn þeginn auð þaðan, á týrsmeyju flytja.

122. En í það sinn af því sló, yggur naðurs-reita; út sig hraður aptur bjó, að bústað sjer leita.

123. Græðisbríma-gautur sá, gæða tíma hlýtur; læðast rímu fer jeg frá, fræða stímið þrýtur.

Fimmta ríma.

1. Norðra fley úr nausti þagnar, nógu lengi kyrrt sem stóð; enn skal dregið sjó á sagnar, sigtýrsfeng að afla þjóð.

2. Róður hlýt jeg þungan þreyta, þulinsfari lösnu á; og mjer flýta orku neita, Ásgarðs hara fundi ná.

3. Mínum býr í besluanda, biðja hann um nokkuð af mjöðnum dýra mjer til handa, margur fann sá vísdóm gaf.

4. Samt mig grunar sikling tjáður, sízt mjer finni hæfa slíkt; verða mun hann eins og áður, útbúinn með drambið ríkt.

5. Því eg fór í fyrravetur, fund hans á að biðja' um smekk; ekki rór á eptir betur, illa þá mjer við hann gekk.

6. Mjög rangsnúinn mælti þanninn, með upp þýtur gremju skúm; hefur þú um heilaranninn, heldur lítið vizku rúm.

7. Ádrykkjunnar ertu minnar, óverðugur sagði hann; hóf ei kunna heimsku þinnar, helzt þig bugar fávísan.

8. Þegja sljett jeg þoldi' ei lengur, þeim fram hröðum orðum brá; allt er þetta þinn ránsfengur, þó Gunplöðu svikinn frá.

9. Höfðinglegur ertu ekki, Óðinn þig að sækja heim; lítt svo jeg þinn líka þekki, lands um stig nje saltan geim.

10. Þú ert slæmur slægða refur, slíkt ei hæfir konungum; eptirdæmin ill sem gefur, og yfirgnæfa' í heiminum.

11. Skál jeg ódrengskap og vansa, skýlausí bera þinn vítt út; mína þróar særing sansa, og synjar mjer um boðnarlút.

12. Hvor á víxl fannst hinum stríður, hjals um bólinn geðs af móð; skens og brígzl á báðar síður, baldnir ólum kífs með hnjóð.

13. Við mig seinast vísir sagði: víns ei smekk þú fær hjá mjer; til þá grein hann líka lagði, láttu ekki sjá þig hjer.

14. Þetta svar jeg þá nam inna, þengli ríkum opinbert; jeg mun fara ferða minna, fyrir slikum sem þú ert.

15. Þar á reyki þá mig knúði, þörf og neyð með skáldfíflum; upp það sleikja er Óðinn spúði, á heimleið frá Hnitbjörgum.

16. Fljótt svo þaðan ferð jeg greiddi, fátt þó varð af kveðjunum; utan hvað jeg ómaks beiddi, Ásagarða konginum.

17. Mest jeg óttast mundi koma, mjölners knái eigandinn; sendur fljótt úr flokki voma, fast að slá í skallann minn.

18. Samt jeg slapp og aldrei áði, unz jeg dróg mig heim til mín; og þá happi hrósa náði, herjans- þó ei fengi- vín.

19. Bertholds- heppinn sízt var- saga, sem ei betri fjekk en mig; einhvern grepp að láta laga, ljóð á vetrartíð um sig

20. Þorri manna þó mig biður, þróist fremur kveðlingar; formálann því felli' eg niður, framhald kemur sögunnar.

21. Flýgur þar að fuglinn óma, fyrr sem þanninn skyldi við; bjóst að fara bendir skjóma, betur kanna landsplássíð.

22. Tvær pístólur taka náði, traustar byssur eins margar; exi fól í fálkaláði, frægðar viss þau áhöld bar.

23. Svo nam ganga sveigurríta, sama stefndi veginn á; vildi þangað ferðum flýta, fyrr sem nefnda girðing sá.

24. Hann um vega hauðurs fremur, hjelt nú strangt og svitna fer; loksins þegar þangað kemur þóttist rangt ei hafa sjeð.

25. Þarna hryggðum sviptur sá hann, svoddan smíði undrast vann; stöðugt byggðan, sterkan, háan, stað með prýði vandaðann.

26. Geðs á miði góinskletta, geymir þar svo skynjar ört; með erfiði miklu þetta, manna var af höndum gjört.

27. Fegurð glóði' á grænum viðum, gaf ánægju sjónin slyng; garður stóð þar hár með hliðum, húsabæinn allt um kring.

28. Hraður kvistur blossa boða, bæinn sveimar umhverfis; var hans list það verk að skoða, vóx þá keimur forvitnis.

29. Fann svo hurðu harðlokaða, hann sig spurði sjálfann þar; á því furðar frekast hvaða, fyrirburður þetta var.

30. Skógar flegðu skalla barði, skjaldameiðir dyra þil; knár án tregðu krapt ei sparði, kyrr svo beið og hlustar til.

31. Út til dyra enginn kemur, upp sem ljúka fengi náð; hans þá byrinn fenju fremur, fór að brúka önnur ráð.

32. Tók að kalla tjörguskerðir, tungumálum fjórum á; raddar snjall á hljóðin herðir, hvergi sál nein ansar þá.

33. Álfur vopna' í framkvæmd frekur, fær nú

sjeð þar efnin vönd; sjálfur opna inngang tekur, exi með sem bar í hönd.

34. Þvert að innanverðu vóru, við hurð sterkir slagbrandar; mátti finna merkin stóru, manna-verka hagleiks þar.

35. Losa trjes þá klampa kunni, knátt er hjeldu slagbryggjum; greindum fjes það gekk vel runni, geðs óhreldum, lagvirkum.

36. Hleypt svo niður þverslám þessum, þar með fjekk en opnast dyr; örfaviður hug með hressum, hratt inn gekk og neinn ei spyr.

37. Fljótt nam reinir fofnerstanga, fjögur hús-korn líta þá; mátti' úr einu í annað ganga, ágæt búsgögn mörg þar sá.

38. Hann þar fyrst í kokkhús kemur, katla' og fornar hlóðir sjer; stálahristir staðar nemur, stundarkorn og hissa er.

39. Gjörði framar gætinn leita, gólfi undir jarðhús fann; njósnar tamur njóturhneita, niður skunda þangað vann.

40. Þarna lampar, potta' og pönnur, perla-standa njótur sá; þvottastampa' og ílát önnur, allra-handa til og frá.

41. Fullt af sandi, ryki' og ryði, raðað fundið liggur það, af því branda - virtist - viði, vera mundi' ei nýbrúkað.

42. Tröppur ganga upp nam aptur, annað hús þar mótsvið fann; leitar þangað laufaraptur, lyndisfús og skoða vann.

43. Legurúm hann leit þar fjögur, laufi' og

mosa þurruð fylld; þakin skúmi þá ófögur, þegn mót brosa höppin gild.

44. Húsið þá í þriðja gekk hann, þetta innar hinum var; margt að sjá þar fjemætt fjekk hann, fatnaðinn og þessháttar

45. Geymsluhús eitt hugði mundi, hafa verið áður það; hlutibús á horfa undi, hjálmagrjer í þessum stað.

46. Hildarserkir, vopn og verjur, vel í skorðum geymdust þar; ýms járnverk og ullarferjur, axir, korðar, byssurnar.

47. Ílát sá hann allra handa, og sjómanna klæðnaðinn; læstar hjá þar hirzlur standa, hentugann með varninginn.

48. Fallstykkinn þar fjögur líka, fann í meðallagi stór; áhöldin og auðlegð slíka, undrast rjeði baugapór.

49. Högl og púður nóg þar náði, nöðruteigalundur sjá; hugarprúður hann svo tjáði: hver mun eiga vald hjer á?

50. Húsin öll með hagleiksverkum, hentugt röðuð lita gefst; af grunnvölluð stólpum sterkum, strandreirsblöðum þakin efst.

51. Trjám af skógar grænum gilbum, gjörð var hýsing öll þar trú; hagleiks nógum handasnildum, hafði' að lýsa bygging sú.

52. Sá hann brátt það bæjarkynni, bezt var skjól í kulviðrum; vel þar mátti' og verjast inni, vatni' og sólarhitanum.

53. Ágætt fyrir var og vígi, verja mátti þar sig

bezt; óvinir þó aðsókn drýgi, afl með knátt og brögðin flest.

54. Fjórða kanna húsið hyggur, hann sem snarast gekk þangað; strax þá fann þar álmayggur, innan var það harðlokað.

55. Högg ljet ströng á dyrnar dynja, djarft með sinni um það bil; það inngöngu sjer ei synja, sje þar inni nokkur til.

56. Gammahreiddurs-gautur stansar, glöggt við setti hlustir þá; honum leiðist enginn ansar, eða sprettir lokum frá.

57. Handa sjálfur sinna nýtur, svo upp dyr með exi hjó; og með hálfum inn þar lýtur, ýmubyr en flýr ei þó.

58. Að nam korðahreitir hyggja, hræðsluefni fjekk af því; mann á borði leit þar liggja, líkast svefni þungum í.

59. Sýndist viður starblinds-stakka, stórvaxinn með skeggið sítt; hörundið sem bikið blakka, brár og kinnar fægðar lítt.

60. Byssu þá ef þurfa kynni, þrífur hann til varnar sjer; ef að sá er svaf þar inni, sæi mann þá vakna fer.

61. Burtu hrekja blunds vill dofa, beimur hált því kalla tók; hinn að vekja' er hugði sofa, hljóða máttinn lengi jók.

62. Öll þau hljóðin, hark og læti, hinum ekki neitt við brá; hrannarglóða gautur mæti, gott hugrekki öðlast þá.

63. Síðan leyfa sjálfur kunni, sjer inngöngu' í

húsið þar; fann er þreifar fleins á runni, fyrir löngu dauður var.

64. Sólar allur hann af hita, harður þar og skorpinn lá; hirðir spjallar handarþvita, hugarfar með sorglegt þá.

65. Ó, minn Drottinn! eg fæ líta, eins hvað liggur fyrir mjer; skilinn gott við yndi íta, einn má byggja' og deyja hjer.

66. Vinur frægðar við því bætti, var hans lund það huggun bráð, vel ánægður vera mætti, væri' eg undir þinni náð.

67. Má ske Drottinn mildur sjái, mjer bezt haga einveran; hlýðnisvott því honum tjái, hvern þann dag sem lifa kann.

68. Guðs á vald jeg vil mig gefa, vel og reiða mig þar á; hans þarf aldrei hjálp að efa, hvaða neyð sem vill mann hrjá.

69. Hann mitt veri yndið eina, alla tíð um lífs minn veg; læknir er hann allra meina, engu kvíða því skal jeg.

70. Betra er úr eyðiplássi, inn að rata' í Guðs-ríki; en þjóð hjá vera þakinn stássi, og þaðan glata sálunni.

71. Þegar orðin þessi' og fleiri, þar um ræða Berthold vann; hjá sjer vorðinn hálfu meiri, hug-armæðu ljettir fann.

72. Eptir skrafið lyktað langa, lypta fór upp augum þá; samanvaðinn sá hann stranga, svartan stórann borði á.

73. Þar á mundum þreifa tekur, þennann fund

vill skoða sinn; og í sundur síðan rekur, seimaþundur böggulinn.

74. Leit þar blað hinn lista þarfi, liprum penna skrifað með; bleks í staðinn blár var farfi, Berthold kenna málið rjeð.

75. Hann las ritið hins örenda, hrein það portúgiska var; um fjekk vita efnið kennda, á mál vort það svo hljóðar:

76. Nafn mjer valdist vitnin sanna, Walmandaras greina skal; eðal- taldist meðal - manna, mín byggð var í Portúgal.

77. Á siglingu' í ströngum stormi, staddur þá jeg eitt sinn var; slengdu hingað öldu-ormi, ægis knáu dæturnar.

78. Skipið náði' á skeri brotna, skipti' um hrönnin margra kjör; gjörði ráð og þróttur þrotna, þaut að mönnum feigðar ör.

79. Öldufýra-ullur tórði, eptir framar neinn ei þá; utan þrír og eg sá fjórði, allir sama landi frá.

80. Á farsælu eyju þessa, okkur sjórinn skola vann; gleymdi kælu geðið hressa, göfga fórum skaparann.

81. Síðan hjer við hagsæld góða, höfum verið full tólf ár; fundum vjer að foldin gróða, fæddi' af sjer og aldin klár.

82. Höfum við með súrum sveita, sjálfir byggt upp þennan skanns; í ófriði vörn að veita, vígi tryggt svo gjörðum hans.

83. Þó var eigi þörf á slíku, þessar annir höndla með; hjer á eyju yndisríku, engan mann því höfum sjeð.

84. Veg nú eru alls holds gengnir, ítar burtu þrír mjer frá; gröfum hjer til geymslu fengnir, garði jurta mínum hjá.

85. Svo auðkenndi' eg sjerhvers leiði setti niður trjekross einn, lyzt nú stend á æfiskeiði, ei mig liðinn jarðar neinn.

86. Endar bráðum lífs míns lína, losna kljáð af hryggðarbönd; eg fel hrjáða öndu mína, í Guðs náðar föðurs hönd.

87. Ef að hingað einhver kemur, á sem þyngir vanheppnin; eyðir hringa eða fremur, af hamingju nokkurt sinn.

88. Hefst við þann mín bón með blíðu, börin yggjarflýkanna; jarði hann mig hjer við síðu, hinna þriggja líkanna.

89. Greptrun minni mold ef vinna, maður kynni nokkur hjer; vel skal finna verka sinna, verðlaunin sem honum ber.

90. Hver sem þetta línuletur, les og breytir eptir því; til Guðs rjett ef traustið setur, tjeðum veitist gæfa ný.

91. Þennan eptir þrotinn lestur, þótti rekk allt merkilegt, vopnum sleppti hugarhrestur, hann um gekk þar nú með spekt.

92. Öllu Berthold að vel gáði, innan ljóra skoðar hjört; mikilsvert það meta náði, menn hvað fjórir hefðu gjört.

93. Um fór þanninn alla vega, auðnan styður hal ávallt; undrast hann hvað haganlega, hjer var niður raðað allt.

34. Vopnahrístir — hvað sízt varði —, hitti

fús þar undra löng; út að listi'- og aldin-garði, úr því húsi leynigöng.

95. Álfí hnossa eptir þetta, útganginum tókst þar ná; þrjá trjekrossa sá hann setta, sáðgarðinum nefnda hjá.

96. Af því rjeði geymir geira, grafnir væru hin-ir þar; margt gat sjeð og fundið fleira, fjær og nær til skoðunar.

97. Búinn listum Berthold mætur, breytni sú var kærleiksrík; verk sitt fyrsta vera lætur, Walmandaras jarða lík.

98. Geymslu - hann í - húsið gengur, hentug fann þar graftólin; brúka vann þau dyggur drengur, dugnaðs annir viðbundinn.

99. Djúpa- greiður - gröf þar náði, gjöra leiði hinna við, örvameiðir frægðalfjáði, frá því heiðurs gekk með sið.

100. Síðan líndúk vel um vefur, Walmandaras líkamann; upp á sínar herðar hefur, hann og bar í grafar rann.

101. Moldu jós og mjög vel byrgði, manns þess legstað hringabör; vildi kjósa vel að yrði, virðuleg sú jarðarför.

102. Höpp með greið af hendi leysti, hjörvameiðir verk sitt þá; til bjó heiðursteikn og reisti, trjekross leiði hans upp á.

103. Fann hagkvæmust freyrinn spanga, flest atvik til greptrunar; vel hjartnæma las hann langa, líkprjedikun yfir þar.

104. Saung og höldur sómakæri, sálma við það

hæfandi; eins og fjöldi fólks þar væri, fylgdi siða-reglunni

105. Loks með bænar enti orðum, athöfn friða sú bar snilld; þulinskæna' í þagnarskorðum, þar skal biða mín ógild.

Sjötta ríma.

1. Nú skal aptur byrja brag, beztu kraptar mjer í lag, við þá iðju ljái lið, lukkan styðji áformið.

2. Þó jeg saman lemji ljóð, lítið gaman finnur þjóð; mín orðsnilld jeg meina því minnsta gildi reynist í.

3. Langt svo ná ei lán vill mitt, lynd jeg fáí vísdóms hitt; Mýmis- beint að -brunni er, brautin hreint ókunnug mjer.

4. Eg þó fali Óðni hjá, einn mjer svaladrykk að fá; hann mjer svarar ætíð eins, aldrei var það gagns til neins.

5. Hans er sálin harðbarinn, held jeg stáli nú orðinn; engu tímir af að sjá, ólund rýmir sjer ei frá.

6. Fátt á milli okkar er, eitthvað spillir fyrir mjer; lítt jeg nenni heiðra hann, herjans þennann stórbokkann.

7. Að jeg brjóti á sjer lög, um sá þrjótur kvartar mjög; þar jeg hann ei þjera vil, þrávalt fann sjer minna til.

8. Fyrr á tíðum taldi hann, til þess lýðinn einfaldann; á að trúa einan sig, og á snúa villustig.

9. Síðan völd hann missti mest, manna öld í friði sjest; vjelum flestum fyrir hans, fundna vesta prakkarans.

10. Mjer þó liggi mjög á nú, mína byggja sízt vil trú; flærðarkenndum Óðni á, engan hendi glæpur sá.

11. Trú að vanda hreina hjer, helgur andi

veiti mjer; lífs á svæði svo að jeg, sannan þræði lukkuveg.

12. Styrki Drottinn alla oss, öflugt vottum trúar hnoss; lifum glaðir, guðræknir; geymdum að vors lífs endir.

13. Segjast ekkert æðra kann, enn að þekkja skaparann; og að vild hans breyta bezt; ber þá skyldu rækja mest.

14. Náðartíð að nota vel, nauðsyn lýð eg öllum tel; hjer við lendir hugur minn, hlýt svo enda mansönginn.

15. Bíða fjekk þar blindviðsknör, Berthold gekk frá jarðarför; hins framliðna heiðri með, halda siðnum kristna rjeð.

16. Inn í bæinn aptur snýr, unnar-frægi mána-týr, skoðar betur byggðan rann, bústað metur hagkvæmann.

17. Hann án dvalar þenkti það, þann útvalið hefði stað; honum Drottins heilög náð, hvers allt gott er vísdóms ráð.

18. Heppni sinni hrósa rjeð, húsakynni vel í geð; öll því falla þessi þar, þundimjalla-blárastar.

19. Hugsa nú um hag sinn fór, hann þar búa sagðist rór; allan skyldi aldur sinn, ef það vildi forsjónin.

20. Klampa frá sem fyrri sló, festi þá og vel um bjó; húss við dyr á hurðunum, hleypt gat fyrir slagbryggjum.

21. Eins til setti' og áður var, allt í rjettar skorður þar; þankaglaður þegninn fann, þennan stað sjer óhultann.

23. Hans þar stefnir hugur að, hvernig efnum

til hagað; sínum fái bezt sem ber, bjargar þá til nota sjer.

23. Sópa, prýða' og fægja fús, fór hann síðan bæjarhús; út úr rúmum reif gjörvallt, ryk og skúm- að lauf gamalt.

24. Aptur nýtt ljet í þess stað, öllu flýtti hann sjer að; ofan á það dúka dró, dýnu þá sjer mjúka bjó.

25. Allar krár og króka þar, kvistur- tára- mardallar, inni kannar aðgætinn, auðinn fann þar gagnmikinn.

26. Að svo gjörðu gekk af stað, geiranjörður bátnum að; mat og vín að sækja sjer, sólskin dvín og kvölda fer.

27. Baugahirðir herðum á, heim með byrði skundar þá; ferðin sú var framhalds greið, fór hann nú þá skemmstu leið.

28. Á því kvöldi fæðu fyrst, fjekk þá höldur neytt með list; angurs frí af árásum, í þeim nýju híbýlum.

29. Afrek mikið sýndi sá, sem að þykja hrós- vert má; margur dagsverk minna vann, maður vaxinn eins og hann.

30. Mettast þegar hafði hann, hófsamlega drekka vann; þreyttur dags af vinnu var, veik svo strax til hvilunnar.

31. Guði — mætur gullsviður, — galt þakk- lætis kvöldoffur; fyrir slíkan friðarstað, forsjón ríka' og gott sjerhvað.

32. Síðan fangar sætan blund, svegir-spanga'

um næturstund; hvíldar naut þar frjáls og frí, falin skauti væðar í.

33. Draums úr bóli dörs - frá - hlyn, dags við sólar hjarta skin; bróðir-dauða burt laumast, brúna-hauðurs ljós tendrast.

34. Sól upplýsir svefnhúsið, sem af rís manns inndælið; fögrum röddum fuglar með, frekt þá glöddu Bertholds geð.

35. Unan búa þótti þar, þakkar nú fram [offur bar, æðstri veru' af alhug mest, iðju sjer þá tamdi bezt.

36. Honum ljeð var hamingjan, hress í geði klæðast vann; prýðir hús og sópar sín, svo öll búsáhöldin fin.

37. Korn hann fann og fleiri þar, fornmanna vistirnar; ýmsa foldar ávexti, er Berthold vel prófaði.

38. Til nytsemdar þar af þá, það óskemmda tók hann frá; en því fúna útkastar, yggs- á - frúna kringum þar.

39. Fullröskur svo flytja vann farangurinn smá-saman; bátnum af til bæjar heim, beimur vafinn láni' og seim.

40. Þar að auki eyðir fjes, út á hauki brotnum trjes; átti stóran auð geymdan, iðka fór að sækja hann.

41. Gat með sjáfar flóði fleytt, fjalamági þangað greitt; notað tækifærin fær, framkvæmd rækir ærukær.

42. Flutti þannin frjáls er má, fjáraflann sinn

landið á; gjörði gagna bátur heim, bezt í hagn-
aðs máta þeim.

43. Skipsflakinu skoðar í, skjómahlynur enn á
ný; fleiri' en áður fjeríkar, finna náði hirzlur þar.

44. Silfur, gull og gersemar, geira-ullur hitti þar;
var ógrynni summa sú, sjezt af minna reist opt bú.

45. Hann þó dæmir undir eins, ei sjer kæmu
gagns til neins; í útlegð sinni' á eyju þar, ekrur-
lynna' og peningar.

46. Nema ef hann eitthvert sinn, eins og kref-
ur hugurinn; beint um græðisibreiðan hyl, byggðra
næði landa til.

47. Seimabjóður svo nam tjá, sjer að góðum
notum þá, ágæt fundin yggs- á frú, auðlegð mundi
verða sú.

48. Þennan auð á bátinn þar, beint á haður
flutti þar, öðru með sem fjemætt fann, fyrna hleð-
ur byng saman.

49. Iðkar þarfur þá í hag, þetta starf um sjer-
hvern dag; veður þegar fært hann fjekk, farsæl-
lega það allt gekk.

50. Græðisbrímagautur snar, gat á tíma mán-
aðar; skips- að mestu - skrokkinntæmt, skráð var
flest það góz hagkvæmt.

51. Elds þá vinur upp þýtur, opnar ginið hræ-
svelgur; ægisjóðin tóku til, tryllt að hljóða um
það bil.

52. Ógnar stríða stormviðrið, stundu síðar
skipsflakið, sundur hraðast braut með brak, burt
svo það í flekum rak.

53. Híminglæfa gleypiti þann, gotann-sælar

brytjaðan; salamjaldurs-funafreir, fjekk nú aldrei sjeð hann meir.

54. Þeirri staddur útlegð í, allvel gladdist hann af því; happ það áður hlaut mesta, hafði náð því fje bezta.

55. Bæjar- flytur heim í - hús, hann sín nyt-söm föngin bús; marga þjetta byrði bar, bakverks þetta efni var.

56. Safnar friðum seim í rann, sulti kvíðir ei því hann; á matfanga auðugt bú, yfir langa tíma nú.

57. Iðjusamur auðsbaldur, er sem gamall bú-maður; öllu niður raða rjeð, reglu og sniðugheit-um með.

58. Ungur þó að enn væri, yfir bjó hann for-sjálni; efling sinnar auðnu jók, akurvinnu byrja tók.

59. Fýkjur Indíaniskar, innt er finndi' í garði þar; límonberin súr og sæt, svo pómeranseplin mæt.

60. Fornu manna menjarnar, margar fann hann þess háttar; niður raðað reglu með, rekknum það vel fjell í geð.

61. Villt þó nú af vanrækt sje, vel má trúa kynni ske; hversu lengi hver veit það, hvílíkt enginn fær vitnað.

62. Baugaraptur bezt í hag, brátt því aptur kom í lag; hófst nú arður hagsældar, hans þá garður ávöxt bar.

63. Einnig báru akrar hans, epla kláran gróða fanns; ýmsum meður aldinum, í sáðbeðum frjófsömum.

64. Hauðurslinna-hlyni lýst, hann atvinnu skorti

sízt; kviða mundi þurfa þá, þessa undi við hugspá.

65. Fullt sitt matar forðabúr, fengið gat hann skipi úr; og vínföngin ýmislig, á þeim löngum hressti sig.

66. Líka brauði bítta jörð, blossauðuns-hallar-njörð; iðju sinnar ávöxt hann, á því finnur margfaldann.

67. Opt hann lotning allri með, æðstum Drottni þakka rjeð; lagt sjer hefði líkn með þraut, lukku vefði sig í skaut.

68. Til þess meiðir-fleina fann, fyrst nam leiðast einveran; við þann lifnað vandist þó, vel svo þrifna bar hugró.

69. Bezt með starfi stálagrjer, stytti þarfur dægur sjer; efla plagar iðjusemd, yndi, hagsæld lán og fremd.

70. Hvern sjöunda helgan dag, hjelt við bundinn reglulag; sólarlanda-þengli þá, þjónkan vandar bezt er má

71. Skjómakvistur skrifæri, skips- í - kistu fann einni; blekið, penna' og pappír með, prófar enn þar happið ljeð.

72. Gæta kunni tíma tals, tvíblindsrunnur-brímasals; jafnótt skrifar hjá sjer hann, hvað sig yfir drífa vann.

73. Málmáþundur mjög frægi, mörgum stundum til varði; um að fara eyju þá, alstaðar þar til og frá.

74. Marga nýja máltíð hlaut, mjög opt því hann

fugla skaut; til var nóg af þessum þar, prestí-skógar margskonar.

75. Opt hann rjeri út á sjó, upp þá sjer þar fiska dró; ljek nú flest í lyndi rekk, lánið mest að höndum gekk.

76. Matföng hafði meiðir-brands, meir' en krafði nauðpurft hans; sig í mestu ró því rjeð, rjettum beztu kræsa með.

77. Frí var hann við fár og neyð, fyrsta þann-in árið leið; fold þá allvel inndælu, eyju-kallar-Farsælu.

78. Óðins-valur lið ei ljær, ljóð að gala við ó-fær; rímumyndin enduð er, Ýmuvindur lendir þjer.

Sjöunda rima.

1. Dvergagnoð jeg ýti enn, óminnis frá landi; út á boða sónar senn, svo ei gisin standi.

2. Áform þetta útkrefst við, athöfn mannvits-dáða; hvort á rjett jeg hitti mið, hamingjan má ráða.

3. Við blindsker hvort verð jeg frí, veit eg svar ei móti; vödi er að velkjast í, veraldar sjóróti.

4. Þó eg lítil hafi hjer, höpp með bragi fína; lengst jeg hlýt að láta mjer lukku nægja mína.

5. Óttaslæður eyða ró, inn sem flana' í muna; mest jeg hræðast mætti þó, mína vangæzluna.

6. Kýs jeg vel mín geta gáð, geðs ei dugur þrottni; eg vil fela allt mitt ráð, almáttugum Drottni.

7. Opt fjekk sefa mínum mætt, meina gráðið striða; úr því hefur öllu bætt, alvalds náðin bliða.

8. Lífs höfund þann lofa ber, lán og mennt sem gefur; yndis stund því marga mjer, mildur ljent sá hefur.

9. Himnaranns- jeg - herran má, heiðra' í rænu

grunni; því jeg hans hef þreifað á, þrávallt bæn-
heyrzlunni.

10. Skynsemi sem Guð mjer gaf, grand ei
mætti' eg skerða; hyggjari nú hjeðan af, heldur
ætti' að verða.

11. Sítz jeg hrindi úr sinni mjer, sumra mein-
ingunni; marga synd á mis við fer, maður í ein-
verunni.

12. Hvað mig snertir mundi mjer, mjög vel
falla lengi; eins og Berthold undi sjer, einsamall
frá mengi.

13. Málmaviður mjög frægi, menntirnar sjer
tamdi; góða siði' og Guð rækni, gáfna snar vel
framdi.

14. Hefði selskap heims við sá, halur náð sjer
blanda; honum tel jeg óvíst á, eins vel ráð sitt
vanda.

15. Það ógáðum getur skeð, glæpum þungum
olli; hver í ráð sem hleypur með, heims gárunga
solli.

16. Vinna grand ei mikið mjer, mig því leiða
eigi; óhlatvandir ýmsir hjer, á heims breiða vegi.

17. Þann upp fylla flokk er vest, fals ber
milli vara; um það stilla mig vil mest, með þeim
villast skara.

18. Hygg jeg vani sumra sje, sið þeim eigi
breyta: náunganum spott og spje, spjátrungsleg-
ir veita.

19. Veit jeg meiri sumt er synd, en söguþrags
til venda; tals um reita mansöngs mynd, mín
skal strax hjer enda.

20. Fyrri skertist fræðaskrá, frekrar þó án
kælu; þar sem Berthold aleinn á, eyju- bjó Far-
sælu.

21. Sinnar veru annað ár, upp þar byrja náði;
auðs- hjá - gjer hvar unan klár, í bjó hyrjugráði.

22. Vetrar ský um veðrahólf, vöktu regn og storma; vikur nýu til nær tólf, tíð var hegning orma.

23. Þetta taldist tími sá, tjóni var olandi; hverjum skjalda-blynur á, hraktist þar að landi.

24. Seint inn gekk ei sumar þar, sæld er gjörði þróa; byrjast fjekk í febrúar fór þá jörð að gróa.

25. Fyrr enn þá ei vita vann, vopnagrjer hugsvinni; hvenær sá í hauðurs rann, hentast vera kynni.

26. Fjekk nú jarðar sæði sáð, settum þar á tíma; gat því arði góðum náð, gauturmararbrima.

27. Hita kláru heinvíðrin, hæg og jöfn þar voru; akrar báru ávöxtinn, efldu söfnin stóru.

28. Í þeim stað var árgæzkan, engan kól þess vegna; hæg tempraði hafkyljan, hitan sólar megna.

29. Skjómaabendir skemmtan ljer, skögarbrumið fríða; náði enda' í nóvember, nefnd þar sumbliða.

30. Aðra síðu eyjar við, aldinin fann víða; mörg og fríð um foldarmið, fægir lynnahlíða.

31. Um það hjer svo hermt jeg finn, hann vínþrúgur fengi; granater og guleplin, gæfu drjúgur lengi.

32. Eplin kvistur fleina fjekk fljótt prófað hin kláru; hann einn listilegan smekk, ljóst fann að þau báru.

33. Eplin þessi ágæt ný, á þar fundin láði; tómri pressa trjeskál í, tyrvingslundur náði.

34. Vökva mestum hjer úr hann, hella í ker

eitt rjeði; drykk þann bezta bruggaðan, þeimur vera tjeði.

35. Þegninn frægi þá svo tjer, það var hug til bóta: ó, hvað fæ jeg alls góðs hjer, óverðugur njóta!

36. Auðs- kvaðst - reinir ánægju, aðra þrá ei skyldi; með sjer eina manneskju, mætti' hann fá sem vildi.

37. Hann ei girntist hafa meir, hlaut það lengi bera; annað virtist álmafreir, allt nær fengið vera.

38. Apaketti opt þar sá, yggur- bráinsfenja; hugsar þetta hvort ei má, höndla þá og venja.

39. Hugði kynni helzt með því, hann sjer stundir skerða; líka vinnu ljettir í loks þar mundi verða.

40. Margir stórir með í bland, máttar gildir apar; til þar vóru vítt um land, villu trylltir gapar.

41. Á það freistar apa skaut, einn í fót með ráði; mjög svo geist ei hlaupa hlaut, honum fljótur náði.

42. Óskaddaða hina hann, hramma' í bindur dróma; með ei skaða knár svo kann, klóm nje tindum góma.

43. Örvanjótur heim dró bratt, hjernæst þennan fanga; svo um fótin sára batt, sviðan grennir stranga.

44. Hungrið jók nú apans á, eymd svo rekkar meta; kornið tók hann tyrkneskt þá, tjeðum fjekk að jeta.

45. Vel það klæða- valdi grjer, viti búinn mesta; því að fæða þeirra er, þetta sú hin bezta.

46. Hungrið stilla hjer með vann, hörðum lög-
um beitti; þess á milli honum hann, högg og
slög því veitti.

47. Apan þráa þundur-fleins, þurfti temja og
fæða; þennan má hann undir eins, ýmist lemja og
græða.

48. En sem græddan fann sinn fót, fyrr sá
kvilla þáði; og sig fæddan auðs- af njót, apinn
stillast náði.

49. Loks þann svona siðað fjekk, sáðakraka-
lundur; eptir honum apinn gekk, eins og spakur
hundur.

50. Hans þá eitthvað löpp í ljet, lítt þó mál-
ið skildi; þar það greitt um bjarkaflet, bör hvert
stála vildi.

51. Vökvan gaf hann epla opt, apa- sínum
ketti; drjúgt þar af í digran hvöft, drakk hinn
trínisgretti.

52. Þessum brá svo þann við drykk, þægri
vaðist kæti; hoppar þá með skoplegt skikk, skrit-
in hafði læti.

53. Geiralestir geðs- um rann, gaman hitti' ei
þægra; skemmtan mestu hjer af hann, hafði' og
stytting dægra.

54. Venja þennan vel hvað tókst, var sú snild
hans meiri; honum enn þá hugur jókst, höndla
vildi fleiri.

55. Einn var gamall api sá, er nú tamið hafði;
aðra framar yngri' að fá, auðnusamur krafði.

56. Hugði þar að happasnjall, hygginn þundur
sverða; auðveldari' en afgamall, yngri mundu verða.

57. Kænn í skapi snörur snar, sniðugt víða setti; fyrir apa þessa þar, þegninn prýði netti.

58. Vals- um - gólf það vel tókst rekk, veiði ná í slíka; hann því tólf af tjeðum fjekk, tamdi þá og líka.

59. Allir saman apar þeir, auðs- hjá - hlyni gista; leiðitamir, margfalt meir, metnir hinum fyrsta.

60. Verk það lagt þeim var uppá, viti bornir gera; ýmsir vakta akra þá, aðrir korn heim bera.

61. Fyrir laufalyftir þar, ljettir taldan unnu; þessir dauðu þjenarar, þungu valda kunnu.

62. Streitu- fríast - verkin við, veitir-linna-tanga, beitir því á þræla lið, að þreyta vinnu stranga.

63. Við sinn herra hvergi þeir, hliðni ríka skerða; margur verri málmafreir, mun í slíku verða.

64. Þundur-korða þreklyndur, þessum lifnaðs-hætti; var nú orðinn alvanur, umgangs þrifnaðs gætti.

65. Þar svo annað árið leið, ei bar meir til frjetta; hamingjan þó hjörs- við - meið, höndlar fleira? en þetta.

66. Þar má kalla kunnugann, kvistinn-handar-skara; treystist alla eyju hann, um blindandi fara.

67. Byrjast árið þriðja þar, þá gekk flest í laginn; útsjón knár því Berthold bar, búskap sjezt við laginn.

68. Svo nam grunda svör óveilt, sunnuhrann-ar-viður: land frítt undir hef jeg heilt, hamingjan mig styður.

69. Frægðaríkur framar tjer, fleygir- tjáður - sverða: Ó, hvílíkur herra hjer, hef jeg náð að verða.

70. Eg fæ það nú alprófað, auðnan gild mjer dugar; hlutir laðast allir að, eiginn vild míns hugar.

71. Fýsn er það mín fullkomna, fylgd mjer ljenist manna; minna' í staðinn mállausra mörgu þjenaranna.

72. Mundi gleði heimsins há, huganum að snúa; kristnum með ef mætti' eg fá, manneskj- um að búa.

73. Ef því næði, opt svo tjer, álmafreir hinn gildi; af heimsgæðum óska sjer, einskis meir hann vildi.

74. Náði ganga þrávalt því, þar með sjónum kunnur; eptir stranga stormagný, stjörnulónarunnur.

75. Ef á stranda skerjum skip, skammt frá landi kynni; við gínandi kólguklip, kvisti branda' í minni.

76. Nauðum frá ef þyrfti þá, þegnum bjarga hyggur; ekkert náir svoddan sjá, svoldargargans- yggur.

77. Heiðskírt þegar veður var, virtist branda- fægir; hafs um vega vestur þar, víst hann land eitt sæi.

78. Gefa sig ei þorði þó, þangað sveigirboga; brims um stig á borðajó, byrjar ei það voga.

79. Opt hugrenning um það þar, álfur-byrð- argrana; villumenn ef væru þar, víst sjer yrðu' að bana.

80. Árið þanninn þriðja leið, þroska rjettann

þyllir; fjórða rann upp [randameið, röðull hnetti
gyllir.

81. Hlaut nú tjáður hjörfaþór, hugarneyð þá
kauna; meir enn áður sinna fór, frekt til leiðind-
anna.

82. Bjó án efa þegni það, þvingun meginríka;
fyrirgefa Guð sjer það, geðstilhneging slíka.

83. Ásakanir veita vann, víst sjer títt í lyndi;
ráðstafanir herrans hann, hvað svo ljett við yndi.

84. Eitt sinn fjekk hann fugl einn þar, fagran
veitt lifandi; þessi flekkótt siðrið bar, furðu skreytt
gljáandi.

85. Topp einn háann höfði á, hafði sá hinn
friði; eins og páfugl er að sjá, ei með smáa prýði.

86. Fannst ei skapað fallegra, fuglakyn þar
áður; gekk næst papagoja, gaukavinur tjáður.

87. Kann að tala sagt er sá, sem var næst um
getið; góinsbala-gautum hjá, gaman stærsta metið.

88. Fuglinn mæta vel þar vann, vopnaspennir
ala; ef það gæti helzt vill hann, honum kenna að
tala.

89. Leysti tungu haptið hans, happ með sitt
í vonum; vizkuslunginn veifirbrands, vængi stytti
á honum.

90. Gat þá ekki fuglinn frekt, flogið eptir þetta;
fylgja rekk svo fór með spekt, fæðu hreppti rjetta.

91. Þegar Berthold blístrandí, bjó til hljóð af
munni; hinn kom spertur hlaupandi, hliðinn skjóma-
runni.

92. Tjörgulestir talar þá, til ei skorti vizku;
hafði mestar mætur á máli portugísku.

93. Fyrir sínum fugli hann, frá í happabragði; mjög opt brýna mál það vann; mest þar kapp á lagði.

94. Yfir lengi opt því stóð, ofnershuglar-gætir; gaf þó engin af sjer hljóð, enn þá fuglinn mæti.

95. Hlustar löngum þó á það. þögn og kyrrð í mestri; hallar vöngum ýmsum að, auðarhirðirs-lestri.

96. Heilt missiri hjer við eitt, hjelt með trú-rækninni; það kom fyrir þó ei neitt, þessu nú að sinni.

97. Biðlund vann að fynast frið, frá því hann svo gengur; ónýtt fann að eyða tíð, illa þannin lengur.

98. Berthold finnur sæmra sjer, sína vinnu stunda; hugsa minna' um fuglinn fer, fær sá inni blunda.

99. Næsta daginn allann í, aldingarði vinnur; stærsta haginn þetta því, þundur-barða finnur.

100. Mat sinn snæðir miðdags þar, móinsdýnugeymir; aðra fæðu fram ei bar, fugli sínum gleymir.

101. Koma nam að kvöldi heim, kviknar valin gleði; rjett þá framan fyrir beim, fuglinn tala rjeði.

102. Upp sig sperrir hátt með hopp, hlyn við naðurstúna; greindi: herra, gef Skjönkopp, glor-hungruðum núna.

103. Aðra baugakvistur kann, kæti fá ei stærri; gleðin flaug í gegnum hann, geta má því nærri.

104. Skjönkopp sínum fæðu föng, færði nægju mesta; í hans tínir yðragöng, allt af tægi bezta.

105. Geðs um salinn geirafreir, glatar meinum trega; fuglinn talar meir og meir, málið greinilega.

106. Fugl ei mundi falur sá, flestir nú það sanna; mót þúsunda mergðum þá, myntar dúcatanna.

107. Fjórða gengur árið út, eflast blóma kjörin; þvínagar engin þanka sút, þunarljóma-börinn.

108. Svo hjer inn í syrpuvind, sigli járakneri; streng ómynniss með hann bind, málhvildar á skeri.

Áttunda rima.

1. Nú áttunda frostafley, fram í skundar gríðarþey; vandað fundið er þó ei, auðs hjá lundum týrs á mey.

2. Þessi óðar skýrir skrá, skilfings glóða týrum frá; friðri móðu fýragná, fjör í blóðið snýr sjer þá.

3. Kvöldvökunnar styttnir stund, starblinds þunna hornagrund; kætir sunnu kverapund, að kveða um unnar ljómagrund.

4. Berthold náði frelsa fljóð, frægðar tjáður hels af slóð; það var báðum gæfa góð, gleði dáð um æfi stóð

5. Margra far það eðlis er, ekta þar að velja sjer; vandi þar á virðist mjer, vel að hvar oss gæta ber.

6. Kærir vinir gjörum gá, gefna skynsemd brúka þá; holdsfýsnina hrekjum frá, hennar kyn ei ráða má.

7. Gæfu dáð oss gefur mest, Guð ef ráða látum bezt; forðumst gráðið girnda vest, geðs ónád sem við er fest.

8. Gott það er að giptast vel, gæfu hjer jeg svoddan tel, yndi ljer um þankapel, þó að beri mæðu jel.

9. Betra giptast aldrei er, en að sviptast rósemnd hjer; finnst það skipta miklu mjer, meiri tiptun engin ber.

10. Hlýtur fara hugmyndin, hjer frá bara nú um sinn; sögunnar jeg framhald finn, felli þar við mansönginn.

11. Fyrr nam hvílast hróður þar, heims við býlið farsældar; unnar gíla ullur hvar, einn sem pílagrímur var.

12. Byrjast árið fimmta fer, fyrir báru ljóma grjer; orkuknár sá auðnu ber, allt bjó frá í haginns sjer.

13. Vikum þremur vetur lá, vana fremur lengur þá; kvíða sem að kunni ljá, kæti nemur Berthold frá.

14. Veðrin hörð og hriðjurnar, hverfa gjörðu loksins þar; fleins þá njörður ferð byrjar, fram að jörðu keilunnar.

15. Skyggnast vann um skeljungsran, skipsflakanna mergð sá hann; dauðra manna fjölda fann frekt við þann brá vogrekann.

16. Leit með tárur allt það á, yggur báru ljóma þá; fyrir árum fjórum sá, fjörs því sára nauð við lá.

17. Hverjir munu hafa hjer, hrannarfuna - bör svo tjer; djúpan hrunið hels í kver, og hamingjuna mist frá sjer.

18. Bátinn sjóinn setti á, sítum gróinn vildi þá; fleira þó ef fengi sjá, fyrir róa björgin há.

19. Árar þandi' um uppsabeð, út með landi

sveima rjeð; lífs ef anda íta með, í nauð standa fengi sjeð.

20. Horfði nær úr höfði sjer, hann sín skæru sjónargler; sjeð ei fær þó síls- um - ver, sem að kærast vild hans er.

21. Auðartýr með atgjörfið, aptur snýr við svo búíð; burði lýr um birtings mið, bátinn knýr í uppsátrið.

22. Tók nú rekan trjáviðar, tjeða fleka saman bar; hreiðursdreka-hlynur snar, hrúgur frekar gjörði þar.

23. Eldi slær hann þar í þá, þess dags nær sem skímu brá; logan skæra skildi sjá, skip ef væru hafi á.

24. Þeir svo mættu merkja það, menn ef gættu slíku að; fólk þar ætti' á fold bústað, frá sje hættu þeim vísað.

25. Sjófarendur varar við, vill ei hendi skað-ræðið; þar í grend um mararmið, margt því stendur blindskerið.

26. Menn svo dauða geiragrjer, gróf í hauður þar hjá sjer; hann ótrauður heim svo fer, hugsa' um nauðir liðnar er.

27. Hann sig gaf til hvíldar fljótt, hjörvastafur vært nje rótt; þó ei svaf um þessa nótt, þönkum af sem bar nú hljótt.

28. Upp stóð rekkur árla dags, akur- gekk til - vinnu strax; apar þekkir leita lags, ljenta fjekk hann þá til gagns.

29. Miðdags gjörði mat sjer fá, málmanjörður

heim sjer brá; fuglum vörðu ökrum á, apar hörðu kornin smá.

30. Meiðir klæða mennta snar, meðan snæða' í kyrrðum var; heim með æði undrunar, apar skæðir hlupu þar.

31. Furðar lætin þeirra þá, þessu sæta eitt-hvað má; hjörs- þar mætum bör við brá, brátt hann fætur stóð uppá.

32. Beimur snar svo brátt þrifur, bissurnar og pístólur; öpum þar með útgengur, af þeim bar nú sína hvur.

33. Apa kalla fjóra fer, fræningsvallar-týr með sjer; sýndu allir hlýðni hjer, honum snjallast eins og ber.

34. Þar sitt annað apalið, ákvað hann um fold-armið; kornakranna vöktun við, verknaðs þannin hagar sið.

35. Gekk nú tjáður beitirbrands, beint um láð en kom á stans; þar sem áður apafans, akra náðu gæta hans.

36. Undrast vann og áhlustar, ýmsar manna-raddirnar; gengur hann á hljóðin þar, hyggur kanna slíkt hvað var.

37. Hraður bráins bólaver, bænum frá í vestur fer; heitir á til hjálpar sjer, herrann þá sem allt gott ljer.

38. Litla hæð kom loksins á, lundurklæða beið við þá; bát og skæða sex menn sá, svarta græði mjög skammt frá.

39. Nakta hvíta þrjá menn þar, þundur- lítur

marglóðar; þeim fram íta þorparar, þenkja lítið lítið til vægðar.

40. Svartra þannin seirð var art, sjer undan þá ráku hart; aumkar hann sig yfir snart, aum-ingjanna vein óspart.

41. Mál ei skilur þeirra þar, því langt bil á milli var; lands að sila læddist snar, leynt bak til við eikurnar.

42. Vomar fæðu völdu brátt, villuæðis frömdu hátt; dreiran bæði' og holdið hrátt, hinna snæða geð með kátt.

43. Limaðir sundur lifandi, lífs með undir sviðandi; korðapundar kveinandi, kvaldir stundu veinandi.

44. Allareiðu aularnir, eru deyða tvo búnir; einn þar beið við dauðans dyr, dapur kveið sá nauð fyrir.

45. Megnan şorta mótgangs fann, mælti Portu-gisku hann; hryggðum snortinn hrópa vann, hjálp-ráð vort á Skaparann.

46. Dólgar þeir á banabeð, báru tveir þann fjör var ljeð; annað fleira fjekk þar sjeð, fólk það heyri kæti með.

47. Berthold sá hinn bráðheppni, bezt var þá í skotfæri; hratt við brá óhandseini, hann þó sjá ei fólmeni.

48. Hagla- spennir hyrju snar, heilsan senn þeim fjórum þar; villumenn hann þrjá skut þar, þeir svo renna til heljar.

49. Öpum frá greip aðra hann, ætíð dável sigta

kann; tvo sem hrjá þann hvíta mann, heljar þá til skjóta vann.

50. Villumaður er þar einn, enn sem skaða fjekk ei neinn; bátnum að hljóp sá óseinn, sýndist það lífs vegur beinn.

51. Bissu fljótur þriðju þreif, þundur spjóta' í haukakleyf; það til bóta handverk hreif, hans í fótinn skotið dreif.

52. Fjell í sandin fjöru sá, frekt líðandi kvöl og þrá; svo grenjandi hljóð með há, hann titrandi flatur lá.

53. Greindan Berthold gruna vann, glöggt það merkti' að skotþruman; hefði snert þann hvíta mann, hvað ekkert þó vildi hann.

54. Þar aumlega sig bar sá, særður trega-nakinn lá; fór nú þegar fund hans á, fróns um veg sem hraðast má.

55. Á skapnaði eygði þar, að kvennmaður þetta var; nauðum hlaðin blygðun bar, Berthold það vel ígrundar.

56. Stakki sínum strax hann brá, stjörnurínar- yfir - gná, hana þínir hræðslan þá, hal ófrínan þegar sá.

57. Skegg og hár úr hófi bar, hirðir-táramardallar; ásýnd klára afmyndar, allur grár og loðinn var.

58. Apaketti einnin með, útlitsgretta fjekk hún sjeð, allt nú þetta óttast rjeð, innra rjett svo titrar geð.

59. Mál Portúgískt mæla fer, menjabrú og

þannin tjer: hvorjar nú í höndur hjer, heims um
bú er vísað mjer.

60. Hjörs- gaf rjóður aptur ans: að sje tróð-
an- komin bands; horfin móði' og hryggða fans,
í hendur góðar kristinns manns.

61. Óviljandi sagðist sá, silkibanda- hafa gná;
mein í vanda unnið á, afsakandi mjög sig þá.

62. Skjómaálfur skoða kann, skots af þjálfí
sársaukan; sex úr kálfa hennar hann, högl út
sjálfur draga vann.

63. Eldarínareyðir snar, öpum sínum heim
skípar; seimalín til sársmýktar, sækja vín í flösku
þar.

64. Heiðingjanna vitja vann, veik frá svanna'
um tíma þann; rak þá hann í heljarrann, hvern
sem fann ei örendan.

65. Þar næst fleina- þóknast gaut, þann er
meinið fótar hlaut; finna seinast sem hann skaut,
sá þar kvein af tjeðri þraut.

66. Binda ófrínan blámann rjeð, bissu- sínum
strengjum með; happ ei dvína sitt fær sjeð, sigri
finum hrósar geð.

67. Örfabór var þá ei kyr, þangað fór sem
snót beið fyr; orku stóru aparnir, aptur vóru þá
komnir.

68. Vínflöskunni við tók þá, vopnarunnur öp-
um frá; þetta kunni liðsemd ljá, lækningunni
hreifir sá.

69. Vins með tári þessu þar, þvoði knár og
fægði snar; fótársárið seimgrundar, sviðafárið þá
minnkar.

70. Sínum vafði' um sárið klút, sem að krafði nauðsyn út; ekki tafði' að eyða sút, angurs hafði að greiða hnút.

71. Reisti' á fætur freyjubands, fylgdi' um stræti síns til ranns; og þá lætur ullurbrands apa gæta villumanns.

72. Sitt í leiðir svefnhúsið, svanna heiðursvalmennið; hverfur neyð en hvíld og frið, hún þar greiðast unir við.

73. Halur spakur hjals um bú, handarjaka- sagði brú; á sig taka náðir nú, nóg því hrakin væri sú.

74. Hringasunnu hressa rjeð, hjörfarunnur orðsnild með; braust af munni blíðugeð, bezt sem kunni að geta skeð.

75. Hveitisgróttu - gautur vann, ganga ótt á braut heiman; vitja fljótt um villumann, var ei rótt ef slippi hann.

76. Bjóður mundarblysanna, brátt gat fundið þann vilt; vöktun undir apanna, en var bundinn rammlega.

77. Hræðast gjörir heiðinginn, hringabör þá er kominn; meinti fjöri hvorn sem hinn, hann sig kjöri frá skilinn.

78. Grenja fór með hljóðin há, hvar órór í fjötrum lá; látum stórum undrast á, auðarþór hann leysti þá.

79. Hans úr fótum hjörvagrjer, högl út fljótur draga fer; viss það bót þeim vilt er, vín í ljótu sárin ber.

80. Huggast lund svo hann sló þar, höfði og

mundum til jarðar; málmaþundur mat það var, merki undirgefninnar.

81. Bertholds flatur fætur þá, faðmað gat og kysst þar á; sinnis glata sorg það má, sárabata' og lífgjöf fá.

82. Honum bráensbóla-ver, benti þá að fylgja sjer; hann uppá svo fætur fer; fljótt við brá og hlýðni tjer.

83. Apa hraða áður þar, ormatraðalundur snar; ljet þangað um filafar, færa spaða' og rekurnar.

84. Teikn þeim vilta gróf sje gjör, gaf þá stiltur hringabör; dólga bilta' í dauðans kör, dysja tryllta lands hjá vör.

85. Aðra gjörði gróf sjálfur, geiranjörður starfsamur; djúpt í jörðu duglegur, dauðra hjörð var legstaður.

86. Portúgisa gróf svo þar, gauturblisa-þangsjarðar; afbrygðis hann eðli þar, atgjörfis og framkvæmdar.

87. Birt er þannin brátt fjekk skeð, bissu- hann þá strengjum með; villumanninn reira rjeð, rífastann á tigrisbeð.

88. Eptir þetta allt ljet hann, apaketti villumann; færa þjettan fjötraðan, fljótt heim rjett í bæjar rann.

89. Linnatangelundur frí, ljet þann fanga jarðhús í; læsti' uppgangi þar á því, þraut hans angur geðs um bí.

90. Hans það muna mýkti þrá, manneskjuna kristna fá; til að una henni hjá, hamingjuna prísar sá.

91. Arð hlaut sprottinn ánægju, er fann vottinn bænheyrslu; hugsar gott í hjartanu, heiðrar Drottins mest gæzku.

92. Stúlku sína fljótt svo fer, finna rínarlogagrjer; hringalínu hjúkrun ljer, hann sem fínast megn til ber.

93. Hvornig liði henni þar, hans án biðar spurning var; tals af miði sendir svar, seljan iðubirtunnar.

94. Nógu liður nú vel mjer, neistaviðisgrundin tjer; Guð því friða frelsið hjer, fyrir blíðan lofa ber.

95. Sunnuhveru- kvaðst þó - rist, klæðlaus vera, svöng og þyrst; biðja fer nú baugakvist, bjarga sjer nú allra fyrst.

96. Föt sjómanna fjekk í bráð, funahrannarbor með dáð; handarfanna- hýrri - láð, hún gat þann vel klæðnað þá.

97. Fyrir klæðabrík hann bar, beztu fæðu til sem var; hún svo snæðir hungruð þar, hlotin gæði vel þakkar.

98. Vín af eyjarepla krans, álms- gaf- svegir þiljubands; drykk þeim fegin hún varð hans, hressing segir góð sje manns.

99. Góðhjartaðan meta mann, móinstraðagrundin vann; dýfunaðurs-þundinn þann, þar svo hraðann greiða fann.

100. Hirðirspanga hermdi frá, hjer næst slanga-salagná; hvernig þangað eyju á, eymd með stranga hraktist sá.

101. Einn fimmi búið árin hjer, eg hef nú hann

framar tjer; unz að sú gafst auðnan mjer, auð arbrú að komuð þjer.

102. Eldaláðin- eyjarbands, undrast náði sögu hans, skeð af ráði skaparans, skýrt hún tjáði forlög manns.

103. Virt skal lengi voru þjer, varðhaldsengill sendur mjer; svo jeg fengi frelsi hjer, fræningsengja spöngin tjer.

104. Meðan fjörið mitt endist, mælti af vörum hringarist; skal jeg örugt ljúft með list, lofa gjöra herrann Krist.

105. Síðan drögu-granagná, greindi högum sínum frá, hennar sögu hermir þá, hin ófögur ljóðaskrá.

106. Talið bundið týnast fer, tóm er fundið gínarsker; þreytist lundin mín í mjer, mærd áttunda dvínar hjer.

Niunda rima.

1. Óðs frá ranni óminnis þar ítist hleri, nýráðs skriður negluhjeri, nú málhvíldar út af skeri.

2. Sigla hlýtur sóns á haf til sigtýrsveiða, útbúinn með rá og reiða, reginn bið jeg ferð hans greiða.

3. Hvert með nokkuð hittir aptur höfn á rjetta, allt er mjer nú óljóst þetta, opt kann vonin mann að pretta.

4. Leiðist eptir ljóðaskemmtun ljúfu mengi, sagt hefir hvað seint mjer gengi, söguna með jeg væri lengi.

5. Umsvif heimsins ýmisleg mjer yrkja banna, sem um kringja sinnuranna, sjón formyrkva hugmyndanna.

6. Eg þá girnist ánægju mjer auðnan sendi,

rímur þessar út jeg endi, áður enn heimi frá eg vendi.

7. Sagan þá að sje óbúin sízt mun hlýða, mitt við litars-far ófriða, fáir mundu skutinn smíða.

8. Henni frá ef hálfnaðri jeg blyti falla, Bert-holdssögu æfi alla, ekkju mætti síðan kalla

9. Frá henni jeg forsvarslausri fer nauðugur, aukist mjer því dád og dugur, djörfung vizka ráð og hugur.

10. Eptir mig á vonarvöl er verst hún fari, mitt er bezt jeg megn ei spari, meðan dvel á fold þessari.

11. Hana við jeg tók þá tryggð að trúlofaður, henni varð eg hjartaglaður, heita má því nú kvongaður.

12. Eitt er það sem engum dugar um að þrátta, henni við með hyggju sátta, hef jeg getið börnin átta.

13. Það er bráðum þar með von á því níunda, fjölgun minna fjörs við stunda, fæðast kynni það tíunda.

14. Kvíði' eg ei mig keipar tjeðra krakka æri, af þeim samt mig ekkert stæri, einu þó að fleira væri.

15. Ýmsir hafa aðra krakka illa vanda, brek sem iðka allrahandæ, uppí hári manna standa.

16. Vandí' er mikill upp að ala unglingana, vel með greind og góðum vana, gleymist sumum rækja hana.

17. Fleira þarf en fóstura börnin, fæða' og klæða, það er meira þau uppfæða, þeirra til andlegu gæða.

18. Ungra snemma út skal byggja óhlýðninni, hirtingin sje meiri' og minni, mátuð eptir þeirra sinni.

19. Orga sum og óþægð neina ekki spara, fullum hálsi hinum svara; hvað er það sem er ljótara.

20. Því án бага þá skal aga þau sem snöggv-

ast, verst það hagar veit eg glöggvast, við þau jag-
ast og munnhöggvast.

21. Það upp stælir þeirra geð og þrjózku veldur; svo þau ekki hlýða heldur, háttur sá er ógeðfeldur.

22. Nokkrir í sig hleypa heipt með heimsku ljóta, hinum ungu hrinda' og blóta, hnefaslögin láta þjóta.

23. Þessir um ei hirða bót hvar högginn lenda, til og frá með tánnum senda, tusku eins og væru' að henda.

24. Slíkt er heimsku hættuleg það hlýt jeg sverja, kúlur út í bræði berja, börnum á og holdið merja

25. Allir þeir sem yfir börnum eiga að ráða, illa varist aðferð tjáða, og sitt stilli sinnið bráða.

26. Venja skal á ótta' og elsku unglíngana, fyrst við Guð og foreldrana, og fengna yfirboðarana.

27. Þá oflengi athöfn enginn undandragi, verður fengið flest með lagi, forðist mengi að beita jagi.

28. Börn fullorðin sín að siða seint mun vera, mun ótamdra þrjózkan þvera, þar af lítinn ávöxt bera.

29. Á því ríður allra mest sem yngst að venja, börnin af að breka' og grenja, og brúka óþarflega kenja.

30. Hirting barna ýmsir eptir iðrun taka, aumka þau og sig ásaka', sorg þeim hafi gjört að baka.

31. Það er optast þá unglíngar þetta heyra, hrína fara miklu meira, meiddir tjást og annað fleira.

32. Strax þá hinna kemur kjass og klappið mjúka, að hugga krakka harma sjúka, hjer til þarf svo margt að brúka.

33. Til er unnið eptir þeim nú allt að láta, og sem bezt í allan máta, að þeim keypt að hætta' að gráta.

34. Börn sjer nota þetta þá með þverúð stranga, opt um tíð, já undra langa, eptir sjer þau láta ganga.

35. Öll er hirting ónýtt gjörð við aðferð talda, og verri' en engin vil jeg halda, víst þess börnin seinna gjalda.

36. Þau svo eptir æsku sinnar eðlisfari, ana fram því óhræddari, orðin reglu vön þessari.

37. Sínum börnum svo þau heyra sumir hrósa, um það mjög við aðra glósa, eins og bezt þau vilja kjósa.

38. Yfirsjón það er sem títt þann ávöxt færir, dramb hjá þeim og þótta nærir, þar af heimskur opt sig stærir.

39. Fjemætast sem fást kann eptir foreldrana, eg tel fyrir erfingjana, arf hinn bezta góðan vana.

40. Hjer um tíðin lítt mjer leyfir lengur spjalla, minn jeg læt nú mansöng falla, mjer því heyr-ist sagan kalla.

41. Á þar byrjar áðurslepptu efni kvæða, sem að eikin sunnuflæða, sitt um ástand fór að ræða.

42. Mitt er heitið Hippólíti hún rjeð spjalla, æsku minnar indið spjalla, í mitt skaut vel náði falla.

43. Kær minn faðir virtur var og vel menntaður, prýddur sóma prúðlundaður, portúgiskur einn kaupmaður.

44. Seims- var - njótur sá alvanur siglingonum, á heimleið frá Indíonum, eg var seinast nú með honum.

45. Á þeim knör sem forðum Fenix fjekk að heita, gafst vel byr um geddureita, gjörðu förlög því umbreyta.

46. Á kom veður undra snöggt með ailið stranga,

flest svo varð til grunna ganga, gleypu bylgjur haukinn ranga.

47. Þegnar allir þar drukknuðu þrauta móðir, utan við þrjú áls um slóðir, eg og faðir minn og bróðir.

48. Við skipsbátum náðum nú í nauðum töldum, hann á reistum hafsins öldum, höppaði geyst af stormavöldum.

49. Land oss virtist vestur undan vera mundi, þangað rákumst hlunns- á - hurdi, hugurinn mjög vel þar við undi.

50. Strax á þegar stíginn vorum storð ókennda, gjörðum þakkir Guði senda, er gaf oss lífs úr háska venda.

51. Áður hvílst í nokkrar nætur neitt ei höfðum, óhult þóttumst ekki töfðum, á oss náðir taka kröfðum.

52. Þar í skugga skógartrjána skjótt sofnuðum, helzt þá værd og hvíld fögnuðum, hratt við illan draum vöknuðum.

53. Villumenn þar vorar gátu væðir ringað, flettu klæðum fluttu hingað, fengu' oss nakin hrjáð og þvingað.

54. Hjer gráðugann hugðu þeir sinn háls að fylla, með holdi voru hungrið stilla, hörmuleg var þvilik villa.

55. Föður minn þeir fengu deytt og fróman bróður, það var mesti mjer viðbjóður, minn var þankinn sár og hljóður.

56. Loddurum ei leyft var mínu lífi' að farga,

þjer komuð mjer þá til bjarga, og þrifuð mig úr klónum varga.

57. Hjer að auki hefnduð þjer með hörku stinna, vel á bönum vina minna, og velgjörðir mig látið finna.

58. Merkilega mig bænheyrði mildur Drottinn, þakklætis því vil jeg vottinn, vera láta hjá mjer sprottinn.

59. Skuldbundinn jeg er um æfi alla mína, holla góðvild hjartans fína, í hryggð og gleði yður sýna.

60. Yður bið jeg yfir mig að aumkast hrjáða, framvegis með dyggðum dáða, dálitlu fyrst hafi ráða.

61. Eg svo bið að æru mína eins varðveitið, hreinlífis ei háttum breytið, holdsfýsnanna kröfum neitið.

62. Hygg eg það í utlegð okkar ei tilhlýði, eg þó slíku ekki kvíði, yðar því hef reynt mannþrýði.

63. Berthold mælti: mjer fyrst yður minn Guð sendi, engu þurfið kæra kvendi, kvíða illu' af minni hendi.

64. Minn Skaparinn mildur bænheyrt mig nú hefur, hvervetna sem gott allt gefur, geðs ánægju mig um vefur.

65. Allri hjer í útlegð minni eg hlaut kannu, mest að þrá um þankaranna, þægilegann selskap manna.

66. Skyldi' jeg þá óþakklátastur þegna' í heimi, vera svo að Guði gleymi, og gjöld þar fyrir að mjer streymi.

67. Hún á starði hal og undrast — hjer gafst

færi —, hvað guðrækið hjarta væri, í ham ófrín-
um sem hann bæri.

68. Klótagrjer að kvöldi spurði klæðahildi, hvort
í sínu sofa vildi, svefnhúsi hún ráða skyldi.

69. Eða þá í öðru svo hún óhult kynni, her-
bergi að hvílast inni, hentugustu með værdinni.

70. Vitur snótin virti boðið vel hentuga, af því
merkti hún í huga, hans geðslagið upprigtuga.

71. Hjörvabaldri ansar unnareldabryggja: í ein-
hverju horni liggja, hún kvaðst ánægð mundi þyggja.

72. Vitja fór um villumanninn viður seima,
þóttist mega því ei gleyma, þennan bundinn apar
geyma.

73. Berthold leysti blámanninn sem bar sig illa,
sínur fótarsárs af kvilla, sviðinn gjörði værdum
spilla.

74. Sár hans bindur nú að nýju njótur korða,
verkjarpínu frá nam forða, og færði honum mat
að borða.

75. Mat tilbúnum var óvanur villumaður, neytt
gat þess ei nauð fangaður, nú þótt væri dauð-
hungraður.

77. Góðan skammt þá gaf af rúgji geirabeitir,
hinum villta hægt það veitir, hann þess gráðug-
lega neytir.

77. Belgdi síðan bísna frekt af bláu vatni, hygg
jeg þorsti og sultur sjatni, og sviðans áhrif nokk-
uð batni.

78. Svo jarðhúsi sínu læsti sveigir spanga, og
til hvíldar gjörði ganga, girntist væran blund að
fanga.

79. Andvökur og áhyggju þó auka rjeði, seimalundi svefns á beði, sem um dag næstliðinn skeði.

80. Hans mest voru heilabrot um Hippóliti, þenkti eitthvað þýða hlyti, það sem ein hún lífs að nyti.

81. Meinti hann að mildur Drottinn mundi' án vafa sjer til einskis sent ei hafa, sómagædda þilju-trafa.

82. Annars hefðu hinir tveir mátt halda lífi, eins og hún á viðrisvífi, verndaðir frá dauðans kífi.

83. Þetta sprottinn virtist vottur vísdómsráði, fyrir gott allt það sem þáði, þakka Drottins gæðsku náði.

84. Bæn af hjarta bar fram hirðir blossadýa, hann bað Guð sig frá að frýja, framvegis þá syndir drýja.

85. Dóttir njörfa dróg sig burt en derlingsarfi, strax kom aptur þá hinn þarfi, því alvanur sá er starfi.

86. Árla klæddist baugabör um búið sinna, einnig foldin láðalinna, líka girntist nokkuð vinna.

87. Nú hún spurði nokkrar hvort að nálar kynni, hann í eigu hafa sinni, hrings- því - runnur játar svinni.

88. Einn þar kistil eptir gömlu eyjarbúa, færði' hann þilju fræningsbrúa, fann þar skæri' og nála grúa.

89. Seimalundur sagðist neitt ei saumgarn eiga, af ljerepti kvaðst lofnin veiga, liprann þráðinn draga meiga.

90. Hann í geymsluhúsið fylgdi hringalínu,

undrast hún í sinni sínu, að sjá þar nægð af góðsi sínu.

91. Klæðin ljerept, klúta' og dúka kunni lita, henni leyfði hirðir-ríta, hvað sem vildi' hún af því nýta.

92. Vitjar síðan villumannsins viður klæða, honum færði hrátt að snæða, hans ástundar sár að græða.

93. Eptir það til akurvinnu út rjeð ganga, læsti bænum lundur spanga, ljet tvo apa með sjer spranga.

94. Sniðug heima sneið og saumar snót um daginn, fatnað sjálfri sjer í haginn, sú var á þær menntir lagin.

95. Berthold heim þá kom að kvöldi kunni valla, þekkja freyju mundarmjalla, mjög þrúðbúna nú gjörvalla.

96. Hennar mikið hann kunnáttu hrósa rjeði, þetta vel hans þóknast geði, því nú flest í haginn skeði.

97. Brátt þar eptir bjó til klæðnað baugananna, handa runni fingrafanna, frekt ei kenndi vanefnanna.

98. Var ei áður vel til reyka vopnalundur, gömlu fötin sörguð sundur, sáuust götin mörg já undur.

99. Furðar mig ei frekt þó rifin fót með gengi, hann þjónustu laus var lengi, loks var mál að hana fengi.

100. Hann þjónustu hreinlega galt henni kaup-
ið, við framtíðar vissa hlaupið, var það líka meira en raupið.

101. En í hverju sagan segir seinna betur,

allt janft snemma enginn getur, útmálað nje fært í letur.

102. Öllum tók nú auðgrund þar við eldastörfum, og matreiddi eptir þörfum, allt með snildar háttum gjörfum.

103. Berthold frekt af fuglum opt og fiskum veiddi, gullskorð eins og geð hans beiddi, góðan mat af því til reiddi.

104. Mjög að dáðist baugabör í brjósti sínu, handaverka fimni sínu, og flestri snilld hjá auðarlínu.

105. Inntók hann af öllu þessu ástin heita, hennar til um hyggjureita, hann svo ekki svefnis má neita.

106. Fráverandi freystar hans það fýsna gaman, þetta minna þvinga nam hann, þegar bæði voru saman.

107. Marga vaka náði nú um njólu heila, áður þó með værd óveila, vel hann svaf það nam ei feila.

108. Hún sá ekki hans í fylgsni hjartanstauga, eitt sinn gjörði eikin bauga, um hans mikla skegg að spauga.

109. Þá hún gjörði gis að þessu garp á svífur, skundar burt og skæri þrifur, skeggið af sjer með þeim drífur.

110. Eptir stíðan hökuhaddinn hlynur geira, til óhægðar mat það meira, má ei við svo búið eira.

111. Hjörfaviður hreif þá bátmanns hníf ómjó-

ann, flimlega til bits út bjó hann, brátt á hverfustein vel dró hann.

112. Svo með honum hárbeittum sig hreinkrakaði, þó lítt vanur þeim verknaði, þurt hörundið meinsárnaði.

113. Þetta illa þoldi hann, mig þó ei furði, nokkra líka skar sig skurði, skeggstaðinn í blóði smurði.

114. Hjer nærst fyrir Hippóliti hann gekk þanninn yfir því mjög undrast svanninn, um hvað snöggt svo skipt var manninn.

115. Ástúðlega sýndi' hún sig því sá með gleði, hvað vel þóknast hennar geði, hann í öllu stunda rjeði.

116. Meiðir skjóma mjög nú hafði margt að vinna, og við snúast meira' og minna, manninn viltu opt nam sinna.

117. Hann að temja tímum löngum tilkostaði, áður fleinafreir þó hraði, fótarmeinið hans læknaði.

118. Hann að venja vel nú ekki vildi ganga, til almennra sæðufanga, fjekkst þó eptir mæðu langa.

119. Málið portúgiska greitt með glöðu bragði, honum kenna kapp á lagði, kórðabör ei við hann þagði.

120. Eptir tveggja tíð mánaða takast náði, aðskilning á ýmsum þáði, orðum þeim sem halur tjáði.

121. Þennan nú sem þræl einn trúann þundur hringa, hjer næst sjer til hagnýtinga, hafði og margra útrjettinga.

122. Sian við hag það húsfjelað nú hjer vel undi, utan það sem ást á sprundi, ei varð ljettbær málmaþundi.

123. Leynt bar þetta lengst sem kunní laufa-
hnekkir, hans þó mjög það sinnið svekki, svoddan vissi haugskorð ekki.

124. Fram leið tíð svo fátt annað til frjettaskeði, utan vel sem varð til gleði, villumaður fræðast rjeði.

125. Honum kenna bér var búinn blossahylja, tungumálið tjeða skilja, og tala nú að sínum vilja.

126. Vænst um þótti' að vita sál frá villu sloppna, skilning hans á ýmsu opna, auðarlin og hirðir vopna.

127. Kenndu bæði kostgæfin með kærleiksvottinn, honum þá að þekkja Drottinn, og þar af skylduverkin sprottinn.

128. Avöxt góðann í hans lyndisakri færði, eigingagn sem hans áhrærði, heilræðin þar nyt-söm lærði.

129. Með upphöfðum höndum fögnuð hjartans bar hann, að nú laus frá villu var hann, vel því sinn skaparann.

130. Og sjer vísað í stað hefði einn svo góðann, hvar sig gjört svo fengi fróðann, faan það æðsta lukkufróðann.

131. Nokkru síðar svo bar við að sögurómi, yfirfallinn af sjúkdómi, undra snöggt varð Bert-hold frómi.

132. Hans innvortis þaukaþjáning það nam

verka, olli slíku ástín sterka, er hann bar til svannans merka.

133. Hann var orðinn horaður og hreint aflvana, kveið því foldinklyfjargrana, kúgast mundi hann til bana.

134. Þrátt að spurði spjalda eikin, spangareynir, hvað svo þungt í hyggjuleyni, honum þanninn olli meini.

135. Neitt ei sagði hjer um henni hírðirsverða, fyrri' enn á svo frekt nam herða, fársjúkur hann tók að verða.

136. Hjer af mikið hreppti angur hringacyja, hugði mundi halar deyja, en hún í veröld eptir þreyja.

137. Æðstrar veru nú í nafni nyptín tvínna, það hann sjer með einurð inna, orsök til veikinda sinna.

138. Dapur leit til hennar hann þó hryggð á biti, og svo mælti: eitt það viti, ó, mín kæra Hippóliti.

139. Að jeg hafði ásett mjer þó ei fyrr nefni, mitt hjer sjúkdóms aldrei efni, opinbera hringagefni.

140. Já, og heldur lífið láta ljúft jeg vildi, heitstrenging í háu gildi, hugði eg sú vera skyldi.

141. En þó sje jeg eptir minnar æfídaga, hjer mun ástand yðar haga, aumra til vandræða draga.

142. Eg þess vegna yður hlýt að opinbera, sinnið mitt hvað sárt vill skera, sem mjer finnst of þungbært vera.

143. Þessu eldheit elska veldur er jeg geymi,

yðar til sem aldrei gleymi, unz jeg sofna burt úr heimi.

104. Strax við okkar fyrstu fundi fann jeg lifna ástar neistan þann hinn þrifna, þankaraun með yfirdrifna..

145. Áður hef jeg ekki þetta auglýst sprundi, þessa von eg því við undi, þá tilhneging sigra mundi.

146. En mjer tókst nú ekki þessum út að rýma, óslökkvandi ástarbríma, eptir þó svo langan tíma.

147. Eg þess vegna að spyr sáða-eyjukraka, yður fyrir ektamaka, ei hvort mig þjer viljið taka.

148. Eptirleitni sú mjer sýnist syndlaus vera, engir til meinbugir bera bandið ektaskapar gera.

149. Þar foreldrar okkar eru ei lifandi, ógipt við í auðnu standi, okkur bæði sjálf ráðandi.

150. Eg því lofa yður hjartans elsku' að sýna, og halda með staðfesti fína, fyrir eigin kvinnu mína.

151. Hvort ílengjumst hjer ellegar heppnast næði, á hið Evrópiska svæði einhverntíma komumst bæði.

152. Hjer upp á jeg andsvar fá vil yðar heyra, við það gnáin-linnaleira, litum brá með kinna-dreira.

153. Ræðu hans þá hrundin ansar hrannarbríma, þar við stansar þrotin ríma, þiggja sansar hvíldartíma.

Tiunda ríma.

1. Mál er enn að laga ljóð, lengur því ei fresta má, hjer fær senn að heyra þjóð, halda fríast brúðkaup á.

2. Mikið verkar eldheit ást, í sem kviknar brjósti manns, opt þess merkin mega sjást, megnið stiknar sinnuranns.

3. Ástarbálið ofmikið, einatt vinnur trubla mann, hvar af sálar herbergið, heitast innan brenna kann.

4. Ef í tíma ei verður, ástarbrími slökktur sá, meins í stími magnaður, manns útrímir fjöri þá.

5. Hjer uppá vjer höfum ljóst, handa' á milli dæmið eitt, ástin þjá nam Bertholds brjóst, bjó og kvilla megnið heitt.

6. Hver það viti heims um sal, hefði' ei stundað vel með list, Hipóliti að lækna hal, lífið mundi hann hafa misst.

7. Meinum kífsins olli ást, undaknífs hjá tjeðum við, en það lífs ei balsam brást, blíða vífs hjet meðalið.

8. Hlutum flestum fást kann skást, fargast blástur mótlætis, þar sem festist ást við ást, er það plástur lífs-yndis.

9. Veröld í nú virðist mjer, varminn ástar kulna frekt, aptur því sem fleiru fer, frægð er knást í mörgu skekkt.

10. Ef mörg hundruð ár hjer frá, enn fær standa heimur vor, loks með undrun öld mun sjá, ýms til vanda stefna spor.

11. Vel þó hækki vísindin, og valdamenn opt sitji þing, ekki lækka útgjöldin, almúginn fær vís-bending.

12. Heimsins kvöldi æfi á, um það grunsemd hef jeg víst, tollafjölda telja þá, takast mun í hasti sízt.

13. Hjer um skrafa hygg jeg bezt, hætta nú í

þetta sinn, og að hafa fæst um flest, sinn því búinn mansönginn.

14. Uppi litarsbátur beið, borðaslitinn, grunnur, mjór, þar sem vitur bringabeið, Hippóliti roðna fór.

15. Græðisbálagrundin tjer, geðs um reita hugði' eg víst, einkamála munduð þjer, mig við leita í útleigð sízt.

16. Vel þjer mættuð vita' og sjá, vífið segir hvernin fer, börn ef ættum og þeim frá, ungum deyja kynnum hjer.

17. Víst þau yrðu veröld í, vesölustu mann-
eskjur, rænustirð sem ráðlaus þí, rammviltustu ó-
freskjur.

18. Drottni standa þyrftum því, þeirra sálum vel á skil, drifi vanda okkur í, ófersjál það voðaspil.

19. Og þó við um eitthvert sinn, Evrópam til fengjum ná, frek því miður fátæktin, fylgjusamamundi oss þjá.

20. Á svo færum vonarvöl, við með börnum okkar þar, þetta væri þankakvöl, þung sem kvörn-
in fenju var.

21. Því jeg allan missti minn, mikla auð í sjávarhver, ljós til falla líkinindin, líka snauðir sjeuð þjer.

22. Háskalegar æsku í, æfst þjer hafið reisurnar, auðarsegurð yðar því, öll mun grafin djúpt í mar.

23. Hugskots eigin augum með, að því rjett svo fæ eg gáð, aungan veginn eg get sjeð, okkar þetta bæti ráð.

24. Berthold segir svo með spekt. sínum hreinn í andsvörum, syrgja ei svo förum frekt, fyrir seinni tímonum.

25. Öllu fremur eigum við, ætíð vel sem kristnum ber, allt það sem er ókomið, æðstum fela Guði hjer.

26. Það sem næst er þenkið á, því af orsök heilagri, Guðs þess hæsta góð forsjá, gjörði vora samfundi.

27. Almátt dylja sízt nam sinn, svo við binda megum nú, hans með vilja hjúskapinn, hjer án syndar það er mín trú

28. Yðar hvað er áhyggjan, efna vegna stundlegra, aldafaðir alvís kann, okkur megna' að for-sorga.

29. Eitt sinn þó til Evrópa, okkur kynni heppnast ná, finnst mjer óþörf umhyggja, örbyrgðinni kviða þá

30. Mikinn friðann á jeg auð, eptir þá sem byggðu hjer, því ei kviða þurfum nauð, þetta fá allt skuluð þjer.

31. Vel ástanda virðist mjer, vera Drottins mun það ráð, yðar landa erfið þjer, allt því gott hans veitir náð.

32. Í mitt gangið geymsluhús, grannt þar kannið hirzlurnar, leyfi jeg þangað fljóði fús, fljótt til sannleiks prófunar.

33. Sjálfur á jeg eptir þó, auðsnægtir af skipi því, brotna, krepta brims í sjó, bistum fyrir stormagní.

34. Góz það megið gjörvalt sjá, geymt í mínu

jarðhúsi, hvort ei segi satt þar frá, seimalín þá umdæmi.

35. Hef jeg eigi framkvæmt fyr, frá að greina yður þar, hjer á eyju arðlausir, af því reynast peningar.

36. Víf hvort játið vild mína, — vel hugleiðið hvað um sig —, eða látið elskuna útaf deyða sjúkan mig.

37. Baugaströnd í Bertholds hönd, blíð tók þá og svo nam tjá: indisgrönd um lyndislönd langt burt sláist yður frá.

38. Ef heilbrigði annars þjer, aptur hljóta kunn-ið sízt, minni tryggð jeg heiti hjer, hennar njóta skuluð víst.

39. Vil jeg Drottins vilja með, vald á yðar gefa mig, og mitt votta elsku geð, ekta við svo göngum stig.

40. Ef þjer við mig ektatryggð, alla tíð vel haldið fram, hjer þó við og heims um byggð hittum síðar Evrópam.

41. Eiginnn kvinnu ætið mig, ef jafnkæra haldið þjer, og ljúft með sinni lífs um stig, ljent framfæri veitið mjer.

42. Kyssti hendur hrings- á lín, hjálmagrjer og mælti þá, loforð enda mun jeg mín, megið bera traust þar á.

43. Hún þá ræðir halinn við, himnasmiður veiti brátt, sitt af hæðum hjálparlið, heilsu yðar styrki' og mátt.

44. Löngu áður yður hjer, elska náði' eg geðs

um hlje, allt því ráðvant iðkið þjer, æru, dáð og guðrækne.

45 Þegar eðalsteinaströnd, stílað mál sitt þannin fjekk, lifna rjeði líf og önd, lundi stála í hagin gekk.

46. Honum ræða hennar var, heimsins betri en meðöl öll, hlaut því gæða heilsufar, hrugnisletra-brátt af þöll.

47. Nýkokkaða nautnar til, njótiseims þar ávexti, færði naðursbólmarbil, bezta heims var sælgæti.

48. Vært svaf hann um næstu nótt, nú ei skemmir hugsýkin, rísa vann á fætur fljótt furðu snemma um morguninn.

49. Auðlegð sína sýndi hann, sinni festarmeyju þá, hringalín það hrósvert fann, hún þar mesta ríkdóm sá.

50 Tjáði klæðatróðan svinn, til kristinna landa heim, ó að næðum eitthvert sinn, ei því finnum skort á seim.

51. Fannst nú gleði hagar hár, hjá þeim nýr uppbyrjaður, fimmta með því enti ár, álmátýr varð heilbrigður.

52. Sjötta gengur árið inn, eyjarveru Bertholds þar, hugsað fengu hjóna'efnin, hraða sjer til giptingar.

53 Veizlu búa tóku til, tíð kom setta brúðkaupsins, halur nú og hringabil, höfðu rjetta val margskyns.

54. Berthold þar næst brúði sín, brátt út-

leiddi á sljettan völl, hjóna- var hans víxlan fín,
vel tilreidd og hjartnæm öll.

55. Tók í hennar hönd og þá, himins rendi
augum til, heilög þrenning hann nam tjá, hjálp
mjer sendi bezt í vil.

56. Auðarnipt sem elska' eg hjer, eigin kvinna
verði mín, henni giptast forma fer, fyrir þinni nú
augsyn.

57. Eg skal sýna ektatryggð, ætíð henni rjett
sem ber, alla mína ást og dyggð, eiðinn þennan
dýran sver.

58. Hippólíti hjer uppá, hönd svo mína gef eg
nú, aptur vitur ansar þá, ágæt rínarlogabré.

59. Drottinn vertu vitni hjer, vel sem þekkt
fær sinni manns, tek eg Berthold mætan mjer, míns
til ektaskaparbands.

60. Líka er mín lofun sú, liljanbanda mælti
frið, honum vera holl og trú, hann elskandi lífs
um tíð.

61. Berthold þar næst bliður við, brúði sína
minnast vann, elskunnar með einkennið, út sem
skína hjá sjer fann.

62. Vel hans ræða var stíluð valdi þannin orð-
in frið, okkur bæði bliður Guð, blessi' og annist
lífs um tíð.

63. Líka ef að okkur hann, ávöxt ljenar hjóna-
bands, vel þá gefi' að venjum þann, vild sem kref-
ur skaparans.

64. Himna- ef þanninn þóknast - gram, þessu
rínum býli frá, okkur hann til Evrópan, einhvern
tíma láti ná.

65. Nær sem vitur tók svo tjá, tals ósfamur
góms um rann, Hippóliti þar til þá, þrefalt amén
segja vann.

66. Hefja náðu sálmsöng, síðan bæði guðræk-
in, aðferð tjáð var ekki röng, yndi græða brúð-
hjónin.

67. Veizlu feta svo í sal, sjálf þau leiða hvort
annað, róleg eta rjettaval, rausn með greiða þar
í stað.

68. Eptir búið borðhaldið, bjuggust værða njóta
þar, list af knúin kvöldoffrið, Kristi færðu lof-
gjörðar.

69. Hjónin tjeð svo háttá fljótt, hvilast rjeður
í faðmlögum, elsku með og yndis gnótt, eg fæ
kveðið minnst þar um.

70. Undir blæju brúði hjá, Berthold fjekk nú
viljan sinn, flest ánægja heimsins há, hans þá
gekk í brjóstið inn.

71. Látum blunda vel með værð, virðulegu
hjónin þar, nú tíunda mín hjer mærð, minnisveg-
um frá sveimar.

Ellesta ríma.

1. Upp nú rennur dagur dýr, dóttir flýr burt
hjörfa, byrjast enn því bragur nýr, birtur týrum
hjörfa.

2. Þegar þrúð er að sezt öld, elin köld þá
duna, vil jeg sknúðaskorð og höld, skemmta um
kvöldvökuna.

3. Opt jeg fann mig á heims grund, yndis-
bundin veru, gefin manna glaðvær lund, gæði
stundleg eru

4. Þannin gengur til svo títt, tjeðu lítt jeg

gleymi, hef jeg fengið bera blítt, bæði' og strítt í heimi.

5. Þrátt í veröld gefin gjör, gleðin förul reynist, margbreytt eru manns opt kjör, meðan fjörið treinist.

6. Mig á knýir margann dag, mæðu jag og þreyta, mjer þó ýmist hvíldar hag, herran plagar veita.

7. Trautt mig langar til jeg veit, trúar breyta um siðinn, kys jeg fanga um rænureit, rólegheit og friðinn

8. Fjelag það jeg heppið hygg, hjá sem byggir friður, í þeim stað eg þreiða þigg, þankinn styggist miður.

9. Berthold yndis efling blaut, eptir þraut margfalda, þess með lyndis næði naut, nýtur gautur skjalda.

10. Slíkt í hagin hlutfallið, hölda styður muna, geðsánægju, gæfu' og frið, gott er við að una.

11. Að mjer herðir óðarskrá, opt jeg fá vil skímu, mansöng verð jeg víkja frá, vendi þá til rímu.

12. Hárs þar síðast hræfuglinn, hvíldi' eg minn ótamann, sem að blíðu brúðhjónin blunda inni saman.

13. Gulls þá nanna hýr nje hann, hjartans fanu ei trega, hvors til annars ástar brann, eldur sannarlega.

14. Samblund fyrstu nætur nú, neyð frá snúin hlutu, gjörðst listugt geðs um bú, gleði hjúskaps nutu.

15. Morgun dags við hjarta brún, blunds og flúna næði, klæddi strax sig hann og hún, hress vel núna bæði.

16. Heima annast hagi kann, húsfreyjan geð-

stillta, úti hann á ökrum vann með apa og manninn viltu.

17. Fugla' og ýmist fiska þrátt, 'framdi knátt að veiða, opt af því hann fjekk ei fátt, með fimleiksmáttinn greiða.

18. Veiði dável þessi þá, þornagná tilreiddi, fæðu tjá það mæta má, mjer þó hjá sú sneiddi.

19. Saman flest þá safnaðist, sveimakvist að gleðja, af því bezt sig bar með list, baugarist hann seðja.

20. Að þeim stefndi ánægjan, og allsnægtanna blómi, og hæðst sem nefnd er heims í rann, hamingjan og sómi.

21. Ljeku nú í lyndi flest, lífs kjör bezt inn-dælu, þar við búa hjónin hresst, heimsins mestu sælu.

22. Húss þá er ein heima' í rann, handarfanna storðin, skemmta sjer við Skjónkopp vann, skýrmæltan þá vorðinn.

23. Um hvern daginn út þar fer, álmagrjer til starfa, tíð í hagin vel því ver, vissra sjer til þarfa.

24. Engelskuna lyndalín, lærði' af sínum manni, og hollenzkuna fróðleiksfin, fremd ei tynir svanni.

25. Upp á það ef eitthvert sinn, í þau kynni löndin, komast glaðvær kurt búin, klæða svinna ströndin.

26. Gullskorð festi geðs í skans, gleði stands til nytja, fýsti mest að fá síns manns, föðurlands að vitja.

27. Konur ekta' í Evrópan, æru og frama

njóta, girnast frekt því nú hún nam ná, hið sama hljóta.

28. Fregn þá halur henni ber, hún það sjer til finnur, í Portúgal þá veit hún ver, virtar eru kvinnur.

29. Bjuggu þanninn velstand við, vinnu iðin frömdu, guðsóttann og sóma sið, sjer ei miður tömdu.

30. Hvern sjöunda helgann dag, hjeldu og fagurt sungu, Guðsorðs stunda lestrarlag, lipurt haga tungu.

31. Mest þau glaðvær gjörði það, geðs í traðar hliðum, villumaður mjög vel að, mætum laðast siðum.

32. Lærdóm nemur þeirra þar, í þankafari stilltur, öllu fremur ástundar, að ei hjari villtur.

33. Ó hvað sá nú umbreyttist, auðkenndist huggladur, umgekkst þá með ljúfri list, líkt og kristinn maður.

34. Þar nú snýr hans þankinn að, þess vill hraður leita, sig þá skíra brátt um það, Berthold það nam veita.

35. Týr- sjer hneita tók í fang, tjeðann spangabörinn, skírði' að heiti hann Volfgang, hurfu angurs kjörin.

36. Korðasvegir kætast vann, kristinn þann að gera, nafn síns eiginn frænda fann, frægð þeim manni' að bera

37. Var nafns kristins verðugur, vandaður og dyggur, sá reyndist vel siðprúður, sí-ljúfur og tryggur.

38. Gleði hlýtur geðs um mið, geiraviður frækinn, hafði lítið heimilið, hann með sið guðrækin.

39. Árið síðan sjöunda, sannlega nam líða, inngekk friða' hið áttunda, arðsama og blíða.

40. Júbilhátíð haldið fá, hjónin tjáir saga, þjóðum hjá var siður sá, settur þá um daga.

41. Eptir tíðir andlegar, út þau fara bæði, því að blíða veður var, vörmu þar á svæði.

42. Skæru sólar skini í, skemmta fri sjer náðu, geðs um bólin gleði því, geisla hlýja þáðu.

43. En á meðan aparnir, inni fyrir vóru; greint er tjeðir gaparnir, glata kyrleik fóru.

44. Þeir nú allir verða við, varir niður í jörðu; Morgos kallað kvikindið, knátt með skriði hörðu.

45. Sem moldvarpa veltist kring, vart með ringum sköpum; gaf það skarpa geðshræring, glanna slingum öpum.

46. Gröf ósmáa grafið fá, gólf í knáir niður; vildu ná í þetta þá, þruskið ákast viður.

47. Svefnhús undir svo um stund, seilast mundu' ei hlífa; losa grundvöll grandist lund, gólfið sundur rífa.

48. Þar úr skorðum færðist flest, fullt allt sjezt af ryki, stóð eitt borð á fjölum fest, fjell af mesta kviki.

49. Sand upp rifu gulann greitt, gilda þreyttu búka, þeir sjer hlífa þá ei neitt, þróttinn veittan brúka.

50. Við ólinir veiðistjá, vel þar knáir dugðu, kvikindinu þessu þá, þó ei ná sem hugðu.

51. Hjónin þá að kvöldi kná, koma ná í bæ-
inn, öll þau fá þar atvik sjá, eptir þrálynd hræin.

52. Berthold apa strax með staf, stinnt án
tafar lemur, láta gapar urðu af, æði' að grafa
fremur.

53. Færði á meðan margt í lag, mengrund
haganlega, nokkuð skeður nefnt í brag, nýtt sem
bagar trega.

54. Svofnersstjetta seljan fann, sand og þann
vill prófa, furðu þjettur virðast vann, vigtar hann
í lófa

55. dimmt var inni dyr út í, drósin því rjeð
feta, gjörði sinnis glöð og frí, gullsand skýlaust
meta.

56. Spurði mann sinn ein sú að, auðlegð hvað-
an væri, ansar hann sjer óvitað, eyjan sjálf það
bæri.

57. Fyrri hann ei sagðist sjeð, sandin tjeðann
hafa; yggs á svanna augum með, aptur rjeð hún
skrafa.

58. Gullsand mjer opt gafst að sjá, gætur á
því festi, eins og Peru eyju frá, er hjer sá hina
bezti.

59. Fje bezt taldi faðir minn, af fjárs ávinn-
ing kjörnum, gulann valdann, geymdann sinn, gull-
sandinn á knörnum.

60. Til fannst mjög um þetta þá, þundi brá-
inseyja, sem að drögugranagná, gjörði frá að segja.

61. Upp tók fjalir hjer næst hann, húss í rann
þar fleiri, gólfuð halur grafa vann, gullsand fann
þá meiri.

62. Sprund um stund með stálapund, studdi' að mundum sínum, hundrað fundu full þar pund, fótum undir sínum.

63. Ljetu tjeðan sand í sekk, svoddan ekki gleyma, hjá þeim gleðin gjörði þekk, geðs um þekki sveima.

64. Mjer er raun að mælti trú, menjabró að vonum, hvernin launað heillin þú, hefir nú öpunum.

65. Berthold hlær og rór fjekkk rætt, raun þá bætti sprundi, að því væri vel óhætt, við þá sættast mundi

66. Sínum þar þá öpum að, ofnerstraðareynir, mais þar og margt annað, maula það óseinir.

67. Einnin gaf þeim eplavín, álfur rínarglansa, drukku af því eins og svin, ei þá frínir dansa.

68. Sið þann við óvönnum brá, vín að fá ei litið, riða hliðar ýmsar á, er að sjá var skrítið.

89. Við þau lengi veizluföng vel þar svöngum una, borguð fengu störfín ströng, straffið engir muna.

70. Halur nam svo hrings- við - brú, hjali snúa stundum, Evrópan ef næðum ná, nefnast búfer mundum.

71. Því mitt spáir þankafar, það nam svar áherða, mundi fáir metnir þar, menu ríkari verða.

72. Af hans vörum út það brýzt, er jeg víst ósnaudur, betri' en fjörusandur sízt, sá mjer lýst þó auður.

73. Öll mín þegin aldini, ágætri með veru, þau á eyu þessari þarfari mjer eru.

74. Glöggð nú þar jeg gæti að, geðs í traðar-skorðum, Walmandaras vitur kvað, vel skrifaði forðum.

75. Að ef jarða einhver hjer, örvagrjer sig kynni, skyldi arðlaust ei það sjer, eiga' í veröldinni.

76. Og ef geyma guðsóttann, góðan kann sá maður, lán og seim mun hljóta hann, heims í ranni glaður.

77. Berthold fann að hafði hann, happið kann-að ljeða, gleðjast vann því geðs um rann, gæfu sannar ljeða.

78. Skerfur óðins fargast fer, fátt jeg hjer um þráttta, hverfur ljóða máttur mjer, mál því er að háttta.

Tólfsta ríma.

1. Þagnar neyði' eg nausti frá, nú í tólfsta sinni, útá breiðann boðnarsjá, blindviðs skeið sem inni lá.

2. Hana læt jeg hlaupa til, hársölfanga veiði, ef það gæti vel í vil, verið mætu hringabil.

3. Sjálfsagt býr í sinni mjer, suttungs dóttir fína, þar til knýr mig þörfin hjer, þó of rýr jeg til þess er.

4. Bergið Rati bora má, Baugi til nær kemur, ef mig batar eg vil fá, inn um gatið smjúga þá.

5. Oðirfskunnar háttur hjer, henda kann mig tíðum, hjörfarunnum hulið er, hvernin Gunnlöð tekur mjer.

6. Heim að sækja frægð jeg sinn, franku Hnitbjarganna, vel ef rækir viljan minn, vjela kæk með engan sinn.

7. Sagt það er að auðarlín, áður geymt þar

hafi, full þrjú ker með vlsdóms vín, vitja hjer um fýsn er mín.

8. Ef ske kynni af því leyft, Óðinn hefði forðum, sjer þá inn þar hann fjekk bleypt, og holdsfýsninni vel gat hreift

9. Knár Jafn-hár við kvennafar, kláraði tárið vínsins, frá á náraflesjum þar, flár var þrjár um næturnar

10. Aldrei verð jeg eins og hann, amors kænn við störfín, mig þó herði mest sem kann, mens- því gerður lítt mjer ann.

11. Greind og lagið brúka ber, baugs- við stolta- gefni, lítið nægja læt vel mjer, ef löðrugt fæ eg sónarker.

12. Úr því nokkuð miðla má, með ef vel er farið; kys jeg dokkum hringa hjá, hugar þokka ljúfann fá.

13. Blíð mig þjóðin biður hjer, bögum fjölga mínum, að mjer fljóðin ýta sjer, opt þá ljóðin raula fer.

14. Hylli sprunda heillir ljær, blynum sundaljóma, kám ólundar þeim af þvær, þetta stundum sannast fær.

15. Berthold vitur götu gekk, gæfunnar um síðir, Hippóliti hann þá fjekk, hryggð svo slitin varð frá rekk.

16. Blíðu hljóta baugsólar, bezt hann skilið átti, málmanjótur mest því var, meinabótin hennar þar.

17. Margur vann til minna' að fá, meyjar ástarþokka, dauða hann því fjekk þar frá, frelsað hrannarelda gná.

18. Djásnaeyjan dyggð búin, dylli þjer hamingjan, lengur tegja mansöng minn má jeg ei í þetta sinn.

19. Fyrra brag var frá horfið, fræg þar hjónin ungu, auðnuhag sinn undu við, og gullfagurt meðlætið.

20. Sagan nefnir svo til bar, síðar nokkrum tíma, seimagefni sýktist þar, sorgarefni Bertholds var.

21. Hægðir bannast henni þá, holdið þrútna náði, fæðu svanna allri á, ólist fann sjer mikla hjá.

22. Þetta lund hans þvingaði, þungann hafði kviða, verða mundi vatnssýki, verjuþundur hugsaði.

23. Enginn mannleg meðöl fann, mein það svanna græða, klökkur hann um hyggjurann hrópa vann á Skaparann.

24. Sjúkdóms venda böli það, burt frá konu sinni, henni senda hjálp í stað, hjörfabendir veittist það.

25. Hún svo græddi höpp þar ný, heilsubata þáði, sómagædda seimgrund því, sveinbarn fæddi heiminn í.

26. Berthold undir barn það gekkst, blítt faðmaði og kyssti, ný þar stundin fagnaðs fjekkst, fleins hjá þundi kæti vekst.

27. Fóstra rjeði faðirinn, friðann tjeða niðja, rjett á meðan móðirin, máttinn ljeða fjekk ei sinn.

28. Upp vel fengi alið hann, álma- girntist - runnur, vera lengi ljet ei þann, litla drenginn óskírðann.

29. Njótur hrotta skal svo skráð, skírði Gott- hlíf sveininn, með því votta vits af dáð, vildi Drottins hjálp og náð.

30. Heilbrigðinnar vel naut víf, vikum sex að liðnum, fóstrar sinn þá son Gotthlíf, sjálf að hlynnir geðs óstíf.

31. Heima heið ei Berthold þá, bar svo til

einn daginn, fuglaveiði fór út á, fofnersheiðan-jótur sá.

32. Dugnaðs knái Wolfgang vann, venda heim af akri, hrópar á sinn húsbóndann, hraðar þá sjer mest sem kann.

33. Hrundin klæða honum tjer, hann hvar finna mætti, þangað æðir vopnaver, við hann ræðu þá fram ber,

34. Vor nú þyngjast vandræðen, vitanlegt jeg gjöri, komnir hingað eru enn, óhamingju villu-meenn.

35. Gula ófrína glöggð þekki, gamla mína landa, aðra sína óvini, eru að þína frá lífi.

36. Menn þar svarta meinspilltir, með í förum hafa, britja í parta bráðólmir, bryðja snart upp gráðugir.

37. Eru tjáðir tölu að, tíu eða fleiri, sett á láð í sama stað, sem jeg áður barzt hingað.

38. Bertholds nærir kviða keim, komu gesta fjöldinn, strax þá fær hann beðið heim, bissur tvær að sækja heim.

39. Fátt þá hepti fætur hans, ferð til bæjar greiddi, við það kepptist brjótur brands, boði ept-húsbóndans.

40. Húsfreyjan um hyggjurann, hræðslu fann þar mikla, um þá svanni vita vann, villumanna-flokkinn þann,

41. Garpur læsti garði fast, greip verkfærin áður, brátt því næst hann burt með hast, Bert-hold dæstur til ferðast.

42. Hugar prúður halur þar, hörðum bjóst við

slögum, höglín knúði og kúlurnar, knár í púður-gyðjurnar.

43. Bissur fjórar beimar þeir, báru og tvær þístólur, og svo fóru áfram tveir, ekki slóra við það meir.

44. Berthold gjörir bráðast þá, bak við eikur læðast, sá með fjöri fimm og þrjá, fleinabör þar mjög skammt frá.

45. Nokkrir gikkir gulir enn, gengu að verki sínu, vont með skikk þar sumir senn, svarta í stykki hjuggju menn.

46. Upp sjer hreiktu er svo tjáð, æti kætir varga, ýmsir kveiktu eld með ráð, og þar steiktu villibráð.

47. Komast nær þeim kaus að fá, kænn þar eyjarstjóri, áfram bærast unz hann sá, í skotfæri komst við þá.

48. Bissu hleypti einni af, ókirkleik það gjörði, þremur steypiti gæfan gaf, gaurum sneiptum hels í kaf.

49. Aðra skessu hagla hann, hlaðna grípa náði, tvo þá hress þar fyrir fann, fjör úr þessum skjóta vann

50. Vaskir eptir voru þrír, villumenn sem flúðu, áfram kepptust óttinn knýr, afnot hrepptu krása rýr.

51. Bertholt elti þessa þá, þriðju hjelt á bissu, skoti smelti einn þar á, og sá veltist heimi frá.

52. Hinir þá sem von til var, vildu lífi forða, hræddir áfram hlupu þar, hugðu ná til kænunnar.

53. Wolfgang bátinn varði þeim, var með bissu

eina, öðrum státtinn banar beim, brátt sá látinn kvaddi heim.

54. Elta þann sem eptir var, ei Berthold sjer treysti, biðja vann að Wolfgang snar, villumanni nái þar.

55. Stálapundur þá ei neinn, þenkti á undan-dráttinn, hlaupa mundi sá óseinn, sem jakthundur brá við einn.

56. Fram um reita fjörginar, fætur þreyta náði, unz að leit hinn álangdar, ótta heitum kraminn þar.

57. Þeirra móðurmáli á. málmarjóður kallar, hinn við stóð og hlustar þá, hvergi góðu bjóst við sá.

58. Wolfgang rjeði nálgast nú, nefndan villumanninn, hann svo tjeði heyr mjer þú, hresstu geð og frá ei snú.

59. Enganvegin vinnst nú þjer, verjast eður flýja, lífið eigi list þá mjer, langtfram tegja munir þjer.

60. Er þín gnoðin inntekin, en fjelagar þínir, hafa troðið helveginn, hag nú skoða máttu þinn.

61. Er þjer bezt að uppgfast, auðsveipinn með ljúfu, þá sem mest og þjer drjúgast, þanka-hresstur lán öðlast.

62. Mildan þjer einn húsbóndann, hamingjan þjer veitir, fylg þú mjer og sinnum hann, fljótt skalt gera kostinn þann

63. Um þó tjáður viss ei var, villumaður lengi, af hvað ráða ætti þar, óttinn þjáði hugarfar.

64. Hvornin ertu hinn svo tjer, hingað kom-

inn áður, þig svo bert jeg þekkja fer, þú óskerta fjörið ber.

65. Wolfgang stóð og horfði á hinn, hann fyrir sjer virti, þarna bróður þekkti sinn, þótti góðu tíðindin.

66. Hann meðkenndi brátt við heim, bræður að þeir væru, með sjer vanda hann það heim, hræðslu senda burtu keim.

67. Þú skalt mínum herra hjá, hafa góða daga. í greipar þínar gengur þá, gæfan sín og unan há.

68. Hlýrar fara heim á leið, hitta Berthold náðu, Wolfgang svar með sízt við beið, svo talar við stálameið.

69. Indis gróða fregn jeg finn, fram við þig að bera, heyrðu góði húsbóndinn, hjer er bróðir yngri minn.

70. Honum fyrst að hamingjan, hingað vísa náði, lát hjer gista í griðum hann, gjör og kristinn líka þann.

71. Berthold tjer og brosa fer, baugagrjer á móti, Guði er enn ekki mjer, unnt svo vera láta hjer.

72. Fyrir Bertholds fætur þar, fjell þá villumaður, anda merkti auðmýktar, óttinn snerti hugarfar.

73. Hjer úr bætir húsbóndinn, hann til Wolfgang lítur, ræddi mætur rekkurinn, reistu á fætur bróður þinn.

74. Hlýddi brátt því baugagrjer, bar fram loforð fögur, hinn svo brátt við hressast fer, hann þar mátti una sjer.

75. Berthold segir bræðrum tveim, búka dauða grafa, hika ei að hlýða heim, hann varð feginn ljettir þeim.

76. Skoða kænu fengna fór, foringinn þar sjálfur, halafrænings þótti þór, þessi væn og líka stór.

77. Kringum eyju þegnar þá, þeirri ferju róa, hinumegin festa fá, frónið dregin var upp á.

78. Heim til bæjar Berthold gekk, búnu að því starfi, grundin ægisfuna fjekk, fagnað þægilega rekk.

79. Hræðslu svanni sára bar, sinn um ektamaka, meðan hann á vinna var, villimannaflokki þar.

80. Lífs úr hættu ljúf heimti, lineik mann sinn kæra, hann það kætti hagræði, honum bætlist þjenari

81. Undrast bandavefjan vann, Wolfgangs trúmennskuna, sína landa sá fyrst hann, samt eflandi hóp ei þann.

82. Ótta bundin opt hún var, um að mundi halur, ef næði fundi þeirra þar, þeim til skunda liðsemdar.

83. Berthold kátur kvaðst ei því, kvíða þurfa munði, þessu játar þorngrund frí, það sje máta beztum í.

84. Hjónum tveimur hagsældin, holl að sveima náði, viður seima var kominn, Wolfgang heim með bróður sinn.

85. Verður þannin birt í brag, Berthold Wolfgang kenndi, villumanninn vel í hag, venja á annað háttalag.

86. Brátt svo glaður byrja rjeð, bróður sinn

að fræða, iðni það og alúð með, ástundaði ljúft hans geð.

87. Lærdómsbóka listunum, lýsti fyrir honum, fljótum tók hann framförum, fögnuð jók það hjónunum.

88. Berthold kenna Wolfgang vann, vel af bissu skjóta, hjörs þó spennir felmtur fann, fyrir henni innrættan.

89. En hans bróðir hafði ei hug, hana sjá því meinti, sig elds glóðar flytti flug, fram sem óðast hels á bug.

90. Lífs afdrifin leit hann á, landabúa sinna, var því yfir allt hóf sá, ótta hriðinn bissu að sjá.

91. Eyjarstjórinn um hugsar, aðsókn villumanna, flokkur stór ef festi þar, fót með óra styrjaldar.

92. Fljótt það ráðið velja vann, vörn á hæð að setja, stað á láði þar til þann, þekkja náði hentugann.

93. Fyrirhyggja hlýtur manns, hafa framkvæmd greiða, nú þar yggur nýtur brands, náði byggja lítinn skanns

94. Fljótt nam ganga fram það sinn, fyrirtæki þetta, fjögur þangað fallstykkinn, færði spangalundurinn.

95. Broddarjóður bjó þar um, bana völd áhöldin, og þau hlóð með hnöttóttum, höglum, lóðum, kúlunum.

96. Þó lítt nýtan bætir bús, bragnar af því fengju, þar og lítið hjá vakthús, hirðirrita byggði fús.

97. Bertholds þarfir þjenarar, þreknir honum

fylgdu, mjög til djarfir dugnaðar, dável starfa hlýðnir þar.

98. Verknaðar sú framkvæmd fljótt, füllgjörðist af höldum, trúir svo var á vakt með þrótt, Wolfgang þar um hverja nótt.

99. Taka vara átti á, aðsókn villumanna, eyjar þar við síðu sá, sízt að fara nokkur má.

100. Fyrri' en snót á friða þunds, feta nokkur kynni, menn og ótal máfa hlunns, mátti skjóta þar til grunns.

101. Áttunda við árslokin, allt full gjörðist þetta, nýunda þar nú gekk inn, nytsama með arðinn sinn.

102. Þjóðin hjer ei, hlýtur sín, hróður mjer að færa, ljóðin bera litin sín, óðins kera þrýtur vín.

Þrettánda ríma.

1. Herjans gala hani á, hljóða nýju beiti fjöri, ásasal út floginn frá, fólki dryja skemmtan gjöri.

2. Lengi hefir þjóðin þyrst, þunds á legi girnst að smakka, hjá mjer ef það fær sem fyrst, fyrir segist vilja þakka.

3. Það er lakast að jeg á, ekki nema grugg að hljóða, áður hrakið Óðni frá, af því kemur hnekkir hljóða.

4. Lítt jeg merkilegt neitt sinn, ljóðastrenginn herða slaka, fyrir verkið viljann minn, viturt mengið bið jeg taka.

5. Af mjer þjóðin ásökuð, ætíð verður slíkt ei spara, ef mín ljóðin afbökuð í meðferð um landið fara.

6. Bragi mína heldur enn hitt, hyggna bið jeg

mennt að laga, þeim auðsýna þá skal mitt, þakk-lætið um alla daga.

7. Jeg hef aldrei áður brag, uudir samið ný-hendunni, það má halda lítið lag, list ótamur sýna kunni.

8. Byrja síðan bjóst jeg til Bertholds kveða út af sögu, margt árstíðar millibil, mjer ógleði bjó til drögu.

9. Ýmsa mynda óðarskrá, opt jeg beðinn verið hefi, mjög það hindra mig nam frá, mörgu ó-sjeðu rímna stefi.

10. Fipar stundum fyrir mjer, fúl veraldar suð-an gamla, jag ólundar fram opt fer, fær ósjaldan rósemd hamla.

11. Fjelags spillist friðurinn, Fama ósamlyndi kveikir, fólks á milli margskiptin, manna ró í vindinn feykir.

12. Skensyrðin og bríxlin ber, blót og for-mælingar duna, áflogin ef í það fer, illsku foravellur buna.

13. Upp með slögum ýmist gýs, ofsakæti og skellihlátur, úlfbúð mjög opt af því rís, útúr þræt-um verður grátur.

14. Gjörir kala geð órótt, gæfu smáa að sjer tryggja, allir tal sem iðka ljótt, anda frá sjer góða styggja.

15. Með þeim háttum heimilis, hittast fjelög sem jeg þekki, meins ósátta mislyndis, mörg þó sjeu víða ekki.

16. Þar sem er jeg þetta ár, þykir mjer opt friðnum halla, róstu hjer þá rosinn hár, rísa fer með yndis galla.

17. Undirlýður iðkað mest, aðferð tjáða stund-um hefur, svo er tíð að sóa verst, sem oss náð-in Drottins gefur.

18. Heims í gegnum hávaðann, hvernin á jeg ljóð að draga, ört það megna ekki kann, og þess má nú gjalda saga.

19. Friðsamara forðum á, Farsælu var eyju búa, vera þar mig fýsir fá, frásögu í brag að snúa.

20. Kemst jeg eigi þangað þó. þeirri ver mig lífshættunni, valt mun fley í vetrar sjó, vísast er það farast kunni.

21. Þennan hjer við mansöng minn, má ei lengur eyða tíma, góð oss berist glaðværðin, girnist mengi komi ríma.

22. Áður skert mitt austrafar, aptur gár nú brags til funda, yfir Berthold blómlegt þar, byrjast árið það niunda.

23. Kostum búin kært metin, kraunk varð frúin Hippoliti, óljett nú í annað sinn, af því trá jeg Berthold viti.

24. Drottinn bæði biðja nú, brátt sjer kristið skip að senda, þau svo næðu brims um bú, þurt sem fyrst með því að venda.

25. Báðum hjá í brjóstinu, bjó sú eptirlöngun ríka, aptur ná til Evrópu, og það hrepptu síðar líka.

26. Sú kom tíð að tvinnasól, tók þar ljettasótt á beði, meyju fríða af sjer ól, efldi þetta Bertholds gleði.

27. Borið fær sjer örnum á, og sem bráðast skirði hana, hreinleg mærin hýr og smá, heita náði Kristíana.

28. Wolfgangs bróðir vandist á, villu niður fella staka, tilsögn góða páði pá, því nam síðaskiptin taka.

29. Fyrst á meðan fleinapór, fátt til [vinnubragða kunni, Gotthlíf tjeður fóstura fór, frómt með sinni drengnum unni,

30. Líka tjeður látinn var, litlu Kristíönu bera, henni með til huggunar, hjörfakvistur átti' að vera.

31. Fóstur barna vanur við, verið mäske þó ei hafi, vel að tarna tókst verkið, trúleika hans fannst ei vafi.

32. Eitt sinn þá hann úti var, ofur smáu mey berandi, fugl einn sá hann fljúga þar, fýsti ná og þó lifandi.

33. Nokkra Berthold aðra eins, inn í garði tamda hafði, vængi skerti fleygir fleins, flugið harða þeirra tafði.

34. Kyn sitt magna þessir þar, þeir svo egg sem hænsni gátu, þetta gagn og gaman var, og gott að leggja sjer til átu.

35. Fugl þann vildi fljótt Berthold, færa gjarnan villumaður, eptir skildi eitt á fold, unga barnið sinnis hraður.

36. Ekki seinn hann elta fór, áfram þarna fuglinn tjeðann, villu einn kom api stór, unga barnið greip á meðan.

37. Klifrar með það upp í eik, eina háa þar standandi, gat þá skeð að lymskuleik, ljeti sá ei ófremjandi.

38. Dóttur sinnar hljóðin há, heyrðu inni for-elldrarnir, út komin þau allt það sjá, angurs finna litlar varnir.

39. Kom þá aptur æðandi, ótta neyddur villuhrjáður, mikið krapta mæðandi, minna veiddi en hugði áður.

40. Berthold hótar honum þá, hann að skjóta'

sinni bræði, ef að ljótum apa frá, ei sem fljótast barni næði.

41. Óttast hjörfa runnur rjeð, reiði hans því sækja náði, fulla körfu mais með; mesta sansaraun hann þjáði.

42. Öpum þetta færði fljótt, frá svo alla víkja biður, í leyni settist sjálfur hljótt, sitt ráð falla ljet ei niður.

43. Eta fóru apar þá, öflugum þjenar fæðan hráa, en hinn stóri er það sá, ofanúr trjenu klifr-ar háa.

44. Ásamt hinum eta fór, og þar barnið hjá sjer lagði, örfahlinur ekki rór, að kom þarna snögg að bragði.

45. Upp nú þrífur brjótur brands, barnið þar úr lífshættunni; apar rífa holdið hans, hratt ei fara burtu kunni.

46 Berthold gáði öllu að, apa' í hópinn blindskot sendi; tvístrast náðu þeir við það, þá burt hljóp sá meina kenndi.

48. Færði meyju frelsaða, foreldrunum villumaður; þessu fegin þau verða, þar við unir sjerhver glaður.

48. Gjörðu hjónin þakka þá, þeirri góðu Drottins mildi; sem að tjóni fjörsins frá, frelsa jóðið unga vildi.

49. Apa náði uppfra því, alla hata villumaður, vjalaráð þeim valdi frí, vill þeir glatist þungsinn-aður.

50. Fyrir bæði börn sín þar, Berthold nóg af

eggjum hafði; kjarngóð fæða víst sú var, vöxt þeim bjó sem þörí út krafði

51. Önnur fjekk þó áhyggjan, ulli seima hamlað kæti; mjólk að drekka hvernig hann, handa þeim nú fengið gæti.

52. Bræður segja haugs við týr, bezt þar af svo geð hans kæta; hjer á eyju einslags dýr, í sjer hafa mjólk ágæta

53. Á þeim hausin útlits var, evrópiskum líkt sem geitum; Berthold kaus opt knár sjer þar, krás á diska', af þeim vel feitum.

54. Þessum fyrðar nokkrir nú, náðu' í snörum fyrst lifandi; hlóðu girðing há var sú, hana þör þau ílátandi.

55. Þetta kyn út færðist frekt, fjölgar þannin brátt þar inni; urðu hin þau ungu spekt, alvön manna háttseminni,

56. Dýrin blauðu vöndust við, vel sig brátt þar mjólka láta, brast ei auð nje bjargræðið, búsaeld mátti þetta játa.

57. Sína kosta miklu mjólk, menjafold vel handtjeraði, sitt á ostum fæddi fólk, fannst Berthold það vel líkaði.

58. Árið nú það níunda, nær sem liðið var hið blíða, tíðin sú þess tíunda, tók þá við með blóm-ann fríða.

59. Villumaður var og þá, vel í standi skírn að hljóta; girntist það nú þyggja sá, þess óskandi mætti njóta.

60. Berthold freistað fjekk opt hans, fann þó

jafnan trúan ve.a; og því treysti ærlegs manns, á sjer nafn hann mætti bera.

61. Á hinn fyrsta ársins dag, efldist gleði, ró og friður; hátíð kristið húsfjelag, halda rjeð sem til var siður.

62. Wolfgangs bróður Berthold þá, blessan skírnar veita rjeði, skikkan góð var öllu á, indi rírnar sízt í geði.

63. Hringsfold glöð um hyggjutún, honum með skynsemdar ráði; gaf síns föðurs heiti hún, hans guðfeðgin vera náði

64. Jóseps nafnið hann þar hlaut, hjelt um æfi trú vel hreina; síns og jafnan sóma naut, svo fór gæfuvegin beina.

65. Berthold kennt vel báðum fjekk, bræðrum snildar skotfimina; seint þó menntin sú þeim gekk, sýna vildi' hann framkvæmdina.

66. Frá skal greina faldaláð, fæddi' af sjer þar tvíburana, eptir hreina skírn er skráð, skildust hjer við andarvana.

67. Yfirráður eyjar þar, úti vaktir tvær nam hafa; áttu báðir önnungar, eyða maktar hættuvafa.

68. Wolfgang nóttum öllum á, eld hjá kynnti fallstykkjönun; fjekk ei rótt að sofa sá, samt það lynti allvel honum.

69. Líta mátti loga þann, langt á haf ef skip þar væru; opt sem brátt að bera vann, beinum af þau vegi færur.

70. Menn á eyju mátti sjá, muðu þar einhverjir búa; kynni fley í þrautum þá, þangað faru vel má trúá.

71. Háum sjóarhömrum á, hafði Jósep líkt að vinna; bráins móa baldur sá, bálið þróa nam ei minna.

72. Aleinn var hann í þeim stað, allar vakti trúr um nætur, Berthold þar sem áður að, ægisbraktan fengu dætur.

73. Sinn á hverja síðu þar, settir þannin voru bræður, aðsókn verja ófriðar, yggs svanna kinda glæður.

74. Einn sjer kofa höfðu hjá, hvor í sínu lagi barmar, inni sofa þar í þá, þið sól skín um stundir varmar,

75. Frá skal greina friðri drótt, fórst vel þeim sitt verk að stunda, Wolfgang eina nam um nótt, nýtur heim til bæjar skunda.

76. Hleypti púðurs ýmu af, upp með skoti Berthold vakti, auðs hjá þrúði þann er svaf, þar frá notum værða hrakti.

77. Klæddist hann og kom út snart, knár að spurði tíðindunum, glóðahrannar gautur djarft, gaf úrskurð á þessu honum.

78. Skothrið sagðist heyra hann, hafs úr geymi viðum duna, í stormi flagða stíft það vann, stofna beimum áhyggjuna.

79. Skunda greiðir skannsins til, skrafs við þrotinn runnar geira, svo á leið um sama bil sífeld skotin dynja heyra.

80. Berthold þanninn hjalar hjer, hann vel gizkar á það rjetta, villumanna' ei aðferð er, Evrópískra heldur þetta.

81. Hlynur skjóma hleypti af, hjer næst einu

fallstykkinu, feykna hljómi það frá sjer gaf, foldar kveini í bergmálinu.

82. Út á hafi eptir það, enn þá fleiri skotin dynja, mikill af því ómur kvað, undir heyrast björgin drynja.

83. Skjaldahlynur skot annað, skaut við rjetta tækifæri, þar svo hinir hyggðu að, hauður þetta fjölbyggt væri.

84. Skipverjanna skotum þá, skil á enginn deila kunni, mörg þrumanna hljóðin há, hverri gengu á mínútunni.

85. Eyjarstjórinn bræður það, bát þann minna fljótt að taka, hlunnajör þeim hleypa að, hann ef kynni nokkuð saka.

86. Mál svo flytur Wolfgang við, vopnagrjer í magtarstandi, skulu vita þar um þið, þeir hvert eru nauð líðandi.

87. Veldugandi þurfið þið, þeirra úr vanda bæta gera, fljótt að landi leiðbeinið, ligrubanda þeim á hjera.

88. Lundum segið linna sands, land upp á sjer neinn ei hreifi, fyrri' enn eyjaryfirmanns, áður fái til þess leyfi.

89. Hlýðni með þeir haldi því, herma gjörið tilsett kjörin, annars veði verður í, virða fjör og þeirra knörinn.

90. Eptir því sem Berthold það, bræður fóru í náttmyrkrinu, róður drygja um rostungshlað, rjett að stóra hatskipinu.

91. Eyðir slöngu opt skaut snar, einn sem

herjans beið á kvennu, svo 'landgöngu síður þar, sjer skipverjar leyfa kynnu.

92. Af því mest hann óttast rjeð, ef þar spanska hitta væri, greiða' er mestan gjalda með, grimmd ef kannske ná því færi.

93. Höfn á góða hlýrar nú, hinum rjett út-lendu vísa, nálægt óðins friðri frú, fyrir settum reglum lýsa.

94. Eptir búna iðju þá, uppá frúna sigtýrs lögðu, birtings túni bræður frá, Berthold núna frjettir sögðu.

95. Menn ógladdir geðs um bí, girnast lamað skip sitt bæta, nauðum staddir eru í, ei telst gam-an slíku að mæta.

96. En hvaðan þeir sigldu á sjó, samt er fal-ið okkar vizku, nöðruranna njótar þó, nokkrir tala portugizku.

97. Brátt nam fýsast Bertholdsgeð, birtings-heiðar til að ganga, blisum lýsa bræður með, beina leið þeim runni spanga.

98. Menn af knör hann kallar þrjá, koma og land sig á finna, hlýða gjöra þessu þá, þundar-boga úr flokki hinna.

99. Brátt komandi bragnar þrír, bát róandi hjeldu að landi, uppsetjandi áradýr, álfum branda þar heilsandi.

100. Portúgisku perlagrjer, prýddur æru við þá mælir, af hugvizku aptur tjer: ítar kærir lif-ið sælir.

101. Auðs við þóra einn hann þá, iðkar svör-

in fram að bera, eyjarstjóra frægum frá, fleinabör kvaðst sendur vera.

102. Ykkur veita viðtökur, vill hann góðar nauð ef líðið, fleins er beitir fjemildur, fyrir móði engum kvíðið.

103. Góðvild eyjar yfirmanns, aðfarandi menn rjeð kæta, kjósa segjast kvistir brands, koma á land og skip sitt bæta.

104. Girnast líka farkost fá, fyrir næga borgun móti, föng ef slíku eru á, eyjar frægum gullshjá njóti.

105. Ferska hjer og vatnið vjer, viljum fá sem þörf út krefur, súðahjera síls um ver, siglum þá nær byr til gefur.

106. Brjótum stála Berthold vann, brátt því heita vel að flytja, fram það mál við forstjórann, fús þess leita þeim til nytja.

107. Þessum gegnir þörfum hann, þekktur hjer að mörgum dyggðum, nær sem fregna fær hvaðan, frá þið eruð landa byggðum.

108. Skjóma viðir skrafa þar, skip er þetta frá Hollandi, út búið að öllu var, og til sett í bezta standi.

109. Hraðbyr nota hvals um ver, helzt vildum og ferðir dryggja, ásamt flota öðrum vjer, út lögðum frá Batavíja.

110. Ofsavindur áls um reit, upp með skyndi þá nam rísa, súðahindur sundur sleit, sýndist myndað liftjón vísa.

111. Okkar hlunns var hestinum, hafs í róti

þjakað við, hingað unz við hröktustum, harðan mótgang fengum liða.

112. Þegar Berthold fregnað fjekk, fley og ítar hvaðan væri, hugan þvert í gegnum gekk, gleðin lítið á þó bæri.

113. Frægur síðan ferðast heim, fara Jósef með sjer lætur, auðsól fríða fagnar beim, fann hún ró og kvíða bætur.

114. Berthold meðan burtu var, bað til Drottins hringa nanna, hennar geð því hræðslu bar, hreim af sprottinn skotþrumanna.

115. Kyrtla eyju kyssa fer, kæti megna við nam una, henni segir geiragrjer, gleðifregn um skipskomuna.

116. Framar tjáður talið ól, traust með ráð um hyggjugrunninn, Drottins náðar nú er sól, ný upp báðum okkur runnin.

117. Af hans mildi skilst mjer skjeð, skip sje hingað komið þetta, fá því skyldum fara með, finnst hamingja það sú rjett.

118. Bænar hrópið okkar á, í náð sinni lítið hefur, til Evrópu nú oss ná, nóg ráðin og efni gefur.

119. Hippóliti af gleði grjet, geð svo hrærist eyju spjalda, falla vitur ljúft sjer ljet, lofgjörð færa þeim alvalda.

120. Hann svo tjáir henni þar, hjer næst fáum þó með orðum, allt hvað þá í efni var, ekki það víkja úr skorðum.

121. Hjörfameiðir íta enn, aptur segist verða

að finna, og þeim greiðast síðan senn, svar frá eyjarstjóra kynna

122. Svo til strandar greiður gekk, geð hans þá og kæti vafði, hlyni randa fundið fjekk, fyrir hjá þeim Wolfgang tafði.

123. Sínu hreifir svarinu, sagða þá við fjelags bræður. að þeim leyfi landgöngu, lýðum sá hjer fyrir ræður

124. Út ef sjer þeir ekki slá, utan hjer á vissu sviði, ef svo gera itar þá, allir vera mega' í friði.

125 Skal á morgun skips aðgjörð, skrafað verða um og fleira, eins hvað borga eyjarvörð, á sem ferð til þjenar meira

126 Hans góðvilja vissir um, vera megið ef þið hlýðið, þrautakyljum þungbærum, þá hjer eigi neinum kvíðið

127. Þessa stóru þakka náð, þeir með snildar orðafjölda, bauga þórar búnir dáð, brátt svo skildu lands við hölda.

128. Skipsins hraðir hjeldu til, hlynir fleins er nauðsyn krafði, hugarglaðir greið með skil, greindu eins og farið hafði.

129 Tvær um nætur næstliðnar, njótar skjalda hvíld ei þáðu, ægisdætur aldraðar, ókyrð valda þeirri náðu.

130. Brjótar sverða þreyttir þá, þæga fara hvíld sjer stofna, líka verð jeg feginn fá, frá þessari rímu að sofna.

Fjórtánda rima.

1. Upp vaknaður aptur nú, óðs til hraður vendi' fyrir naðurs bólmarbrú, bezt er það jeg endi.

2. Hrindir móð en hressir blóð, hrings þá bjóður kveður, falleg hljóðin fegra ljóð, faldaslóðir gleður.

3. Skemmtið firðar baugabil, brjóst í kyrrð svo hlýnar, ef þar virða viljið til, vísur hirða mínar.

4. Óð þó nýti auðarlín, á það hlýt jeg minnast, bragar lýtin munu mín, mörg hjá ítum finnast.

5. Heimi gefið hjer mitt raus, hrós ei krefur lýða, bragarstef ei lítalaus, lofað hef að smíða.

6. Ei mun frjetta öld frá mjer, andaglettu hnjóðinn, greind með rjetta ef að er, út á sett mín ljóðin.

7. Óðarrit þeir um dæma, opt sem þyti vindur, á því vit sem ei hafa, eins og liti blindur.

8. Sáðakraka gáðu' að grjer, og greiparjaka-slóðin, það er lakast þykir mjer, þá afbakast ljóðin.

9. Mærð opt sveimar með óskil, margir gleyma að styrkja, skáldskap heimur skekkir til, skamm-ar þeim sem yrkja.

10. Opt nam бага út frá mjer, ýmsa slaga vega, sumt það bjagað orðið er ekki fagurlega.

11. Bið eg kæra þar um þjóð, þá mjer æru' að veita, að rangfæra ei mín ljóð, eg hógvær þess leita.

12. Verða hjer í ljós mun leitt, ljóð mín beri galla, þeim ef er til betra breytt, bezt kann mjer geð falla.

13. Þó jeg feginn fýsist hjer, fram að tegja ljóðin, skal aldrei á skilja mjer, skáld mig segi þjóðin.

14. Margir kynnu má svo ske, mæla' er sinna gróða, þörf ei vinna þetta sje, þundarminni að bjóða.

15. Óðs föngin sízt opt eg ljæt, aðra vinnu

skerða, eitthvað finn sem meira met, margt það kynni að verða.

16. Forlát mjer það fánýtt er, fræningskvera-brúin, mansöng hjer við hætta fer, hann má vera búinn.

17. Hvarf þar áður minni mjer, mín og dáð að vaka, tóku náðir nýjar sjer, njótar sáðakraka.

18. Bættist skaði skipstjórans, skerti það ei gróðann, því varð glaður hugur hans, hitti stað svo góðan.

19. Máls af streng í ljós fjekk leitt, lítt sig mengi hreifi, slái enginn út sjer neitt, yfir fengið leyfi.

20. Berthold þá og vaktar víst, vel upp á að fari, bústað nálægt sínum sízt, sá ósmái skari.

21. Strax með degi hjer næst hann, hlyni megingerða, fyrir eyjar forstjórann, finna segist verða.

22. Klæddist búning annan í, ofnerstúna viður, hafði trúnað þann á því, þekktist núna miður.

23. Greitt til strandar ganga vann, góinslanda-börinn, menn vakandi fyrir fann, fjekk þeim vand að svörin.

24. Hans þjenarar hollir með, honum fara náðu, skynsemd var þeim skötnum ljeð, skyldunnar vel gáðu.

25. Berthold innir svo um sinn, seims við stinna kvisti, skips- að finna frægð búinn, formanninn sig listi.

26. Hlynir skjalda honum þá, hans að tjaldi vísa, þegar baldur baugs nam frá, blunda valdi rísa.

27. Bezt sem kann með blíðlegu, birtist hann viðmóti, heilsa vann á hollensku, handarfannanjóti.

28. Yfirmaður minn hann tjer, mig um það svo frjetta, hvers nú að við þurfið þjer, þeim vill skaða ljetta,

29. Treinist svarið tjeðum hjá, tveimur bar vel saman, hvor þar starir annan á, ekki var þeim gaman.

30. Það ígrundar muni minn, menn svo stundum skrafa, að þeir mundu eitthvert sinn, áður fundist hafa.

31. Sá framandi síðan tjer, sóma standi gæddur, óygggjandi eruð þjer, í Hollandi fæddur.

32. Með því talið málið það, mjög svo alskýrlega, hafið alist í þeim stað, utan kala' og trega,

33. Maður er jeg engelskur, auðargrjer hinn segir, og þar verið innfæddur; ýmsir gerast vegir.

34. Upp svo kveður orðróminn, eyjar tjeður ráður, held eg sjeð þann herra minn, hafi og meðfylgt áður.

35. Mjög innrætt er mitt í geð, mark aðgætt það berið, hafið ætting yðar með, í lifshættu verið.

36. Tilfellunum fornu frá, fann margskonarsvarið, Góðrarvonarhöfða hjá, hefði svona farið.

37. Loftflugið á minntist með, manntjónið og fleira, höfðann við sem hafði skeð, á haflamiði dreira.

38. Þennann áður sem opt sá, svofnersláðahlyninn, Berthold náði þekkja þá, þar sinn dáðavininn.

39. Frændi hans það Wolfgang var, vaktist

ðansa gleði, hyggjuranns við hræringar, hjartað sansa rjeði.

40. Þá spyr hann hvert þekkti ei sinn, þrautmæddann stallbróður. Ójú vann að ansa hinn, eldahrannarbjóður.

41. Inntekinn af undrun hann, er sem hinn fagnandi, kærstan finna fjekk þennan, frænda sinn lifandi.

42. Yfirráðin elskunnar, áhrif bráð svo þáðu, falla náðu í faðmlög þar, frændur áður tjáðu.

43. Nærri frá sjer numdir þeir, nýrri þá af gleði, tjeðum hjá þar tendrast meir, tryggð ósmáa rjeði.

44. Þá varð fundur fagnaðar, fyrir lundum skjóma, hófst nú stundin hagnaðar, heims á grund með blóma.

45. Wolfgangs urðu svör þau senn, sinn fram burð með rjetta, lifs dregurðu andann enn, ó mig furðar þetta.

46. Það jeg skrafa satt um sinn, svo ei vafa fengi, margir hafa harmað þinn, hjeðan afgang lengi.

47. Berthold hvörmum hrutu af, högl með vörmum tárur, fornum hörmum gaum að gaf, geðs og örmulsárum.

48. Síðan tjáir vopnaver, við sig þá hann rjeði, margt nú á að minnast er, mótgangs þrá og gleði.

49. Höfrungs löndum hraust mig á, hætta vönd nam lerka, dauðans gröndum dró mig frá, Drottins höndin sterka.

50. Dásemd með og undran er, allt það skeð

má segja, heill sú rjeð og heppnast mjer, hjer við gleði að þreyja.

51. Tíu hjer á eyju ár, eg hef verið glaður, margskyns er nú happa hár, hagur mjer stofnaður.

52. Þúsundfaldar þakkirnar, þeim alvalda Drottni, ljúft skal gjalda um lönd og mar, lof hans aldrei þrotni.

53. Wolfgang með forundran allt, á það rjeði heyra, um svo skeð sitt ástand snjallt, álfi tjeði geira.

54. Forðum þá til Hollands heim, halda frá þjer náði, skort jeg sá af skaða þeim, skipi á sem þáði

55. Litinn auð jeg átti þar, eptir dauðan föður, þraut mig brauð svo vært ei var, við það nauðalöður.

56. Greitt svo fríum geðs af móð, gaf mig í stórreisur, frjáls á ný með föngin góð, fjekk ei af því hneisur.

57. Hefur það vel heppnast mjer, hlaut opt glaðværð finna, hjer formaður orðinn er, á hvalstraðar línna.

58. Þennan beztan meta man, mun það fest í letur, græðishestur Gallóvan, gengur flestum betur.

59. Ó, hvað gerir gleðja mig, gæfa er hin mesta, að með fjeri finn jeg þig, frænda hjer minn bezta.

60. Þig jeg bið minn bezti vin, brátt mjer lið auðsýna, liggur við mín lífs nauðsyn, lukku styð þú mína.

61. Efni til skips aðgjörðar, at þjer vil jeg hljóta, hefur bilað hlunnamar, háskaspilið ljóta.

62. Kýs jeg vín og vistir mjer, viss mun þín um sorgun, þörfin mín ef upp fyllt er, ei skal dvína borgun.

63. Berthold tjer og brosa fer, bjargar er sá kraptur, Guð sem hjer nam gefa mjer, gefa þjer skal aptur.

64. Fús jeg hjeðan fara vil, fyrri skeð þó væri; halda með þjer Hollands til, hentugt sjeð er færi.

64. Heppnin sú mjer birtist bert, bezta nú í heimi; sendur þú mig sækja ert, svoddan trú jeg geymi.

66. Mín sú list er mjög frábær, mega vistum breyta; bezt samkristinn bróðir kær, bón ei fyrstu neita.

67. Greitt ef ansar ganga kann, gæfustands til nytja; lengi sansá fýsn jeg fann, föðurlands míns vitja.

68. Þú skalt hjá mjer vist og vín, vinur fá minn glaði; skip þitt á sem þörf er þín, þverra má svo skaði.

69. Jeg í anda fagnað fæ, finnst því grand ei hljóður; hjálpa' úr vanda nú því næ, nauðlíðandi bróður.

70. Líka þar af gleðst mitt geð, gæfu þar í hendur; að nú fara frænda með, fæ er var mjer sendur.

71. Beggja þreifast ástir á, og sjer hreifa verða; skiprúmsleyfi fljótt nam fá, frægur veifir sverða.

72. Wolfgang það sjer birta það, Berthold hvað

dreif yfir; er svo glaður í þeim stað, óþrælkaður lífir.

73. Fljótt að gjöra fús það var, fleinabör án trega; um sín kjör á eyju þar, innti sköruglega.

74. Heim svo bjóða frænda fór, fjarðarglóða hlinur; þegi hljóður þáði rór, það hans góði vinur.

75. Sinn þjenara sendi heim, svörin þar að magna; auðs og vara við því reim, vini þar að fagna.

76. Síðan beztan sjer við hönd, sinn rjeð gestinn leiða; tryggðafest ei bila bönd, böli flestu eyða.

77. Fjekk þar skanns og fallstykkinn, frændi hans að líta; eykst þá sansa undrunin, ulli brands hjá nýta.

78. Svör hann þróar þannin bert: þú telst óvinnandi; herra sjó hjer yfir ert, eins vel þó sem landi.

79. Bertholds þá til bústaðar, báðir áfram halda, sagt er frá að frændum þar, fagni gnáin spjalda.

80. Ljet sjer bæði börn sín með, bríkin klæða fylgja, hýr í ræðum heilsa rjeð, henni fæðir ylgja.

81. Vera biður velkominn, vefjan sniðug dúka, ljómaiðulárviðinn, lista sið nam brúka.

82. Hjörvayggur hrósa vann, húsabyggingunni, sjá margt þiggur furðu fann frekt í hyggjugrunni.

83. Spangagrjer með spaugsorðum, spjalla fer brosandí, búcælt er á öræfum, allvel hjer búandi.

84. Annað heita ætti þó, eyland feita þetta, sem að veitir sæld og ró; sjezt hjer hveitið spretta.

85. Þú í anda þar gleðst af, þrauta stand nam linna, þjer hjálpandi gæfan gaf, gósen land að sinna.

86. Berthold svarar blítt með þel, blossomarar veitir, jeg nú hvar sem aldur el, eyjan Farsæl heitir.

87. Wolfgang dáðist öllu að, er þar náði líta, undrun háður í þeim stað, yndi þáði nýta.

88. Akra sá þar allt um kring, auðar knái týrinn, og þá háa umgirðing í sem láu dýrin.

89. Sýndi hlynur fleina frí, fjárhlutina næga, bezta skini yndis í, einka vini fræga.

90. Gekk út þá og gaf þau orð, Gotthlíf smái drengur, matur á er borinn borð, bíða má ei lengur.

91. Berthold inn til borðs með sjer, bróður sinn þá leiddi, vera linnavallar-grjer, velkominn hann beiddi.

92. Hjá þeim sat þar húsfreyja, hryggðum glatar muna, fleins- það skata forláta, flýtirsmat-reiðsluna.

93. Snæða feginn Wolfgang vann, vantar ei borðræðu, betri segist hvergi hann, hafa þegið fæðu.

94. Þessu svæði eyði á, undrast gæða hagi, mest um ræðir þetta þá, þundur klæða frægi.

95. Við þann háa höfða fyr, hugsa fáir mundu, slikt að lá þjer ljúft fyrir, lánið á heims grundu.

96. Geðs með fögnuð bón fram bar, bezt í sögnum fínum, hann kaus ögn til hressingar handa. brögnum sínum.

97. Þar í móti borgun bauð, Berhold hljóta skyldi; sig ei þrjóta sagði auð. seimanjótur gildi.

98. Játar mildur hinn og hló, hýr með snild rjeð skrafa: að hann vildi aptur þó, engann skilding hafa.

99. Komugestinn kæta fer, kapp þar mest á lagði, gefið bezt að gefa er, geiralestir sagði.

100. Skipsmenn þínir nokkrir nú, nóg til mín heim sæki mat og vín fyrst það vilt þú, þörf að sína ræki.

101. Heiman sendi sína menn, sára bendir linna, skips til venda' og segja senn, sig útlendum finna.

102. Bertholds rækja boð með trú, blossalækja þundar, skipsmenn sækja nokkra nú, nota tækin stundar.

103. Vins og fæðu föng með þá, fylgdu bræður tjáðum, runnum klæða knör út á, kapps með gæða dáðum.

104. Skipsmenn snæða náðu nú, nóg af gæða föngum, og þar fæða fjell vel sú, flestum æði svöngum

105 Eyjar þar og yfirmanns, öl velfarar drukku, þessi skari þolli brands, þá óskar til lukku.

106 Brátt að starfi búnu því, bræður djarfir foru heim frá karfa breiðum bí, Berthold þarfir voru.

107. Hlýrarnir nú heim komnir, hýrgaðir í anda, ráðvandir í bezlubir, borðum fyrir standa.

108. Höldar kátir hresstu geð, hrósað gátu lukku, frændur sátu sóma með, saman átu og drukku.

109. Taptur þáttur missir mátt, mens ei þrátta
niptin, aptur sáttur birti brátt, bragar háttaskiptin.

Fimmtánda ríma.

1. Aptur nýjan óð skal byrja ei má tefja, lengi
við frá lögun stefja.

2. Opt þá hugur belg vill blása brags í smiðju,
hendur aðra hafa iðju.

3. Tíma langa til kemst ei að taka pennan,
ætið bý við ókost pennan.

4. Optast hlýt jeg einu frá til annars fara, þarf
að vera' á þönum bara.

5. Ýmsum stöðum er jeg búinn í að vera, og
nóg í flestum fengið gera.

6. Jeg í Skagaflrði fæddist, frá skal greina,
viða þekktist þar eg meina.

7. Opt mótfallið ýmislegt fjekk á mig hrifið,
margt hefir á daga drifið.

8. Þrátt um æfi hef jeg hlotið hættur kanna,
tíðum fjærri tilsjón manna.

9. En mjer jafnan hjálpað hefur himna Drott-
inn, opt jeg sá hans verndar vottinn.

10. Þíðast lof og þakkargjörð sje þeim alvalda,
víst það honum vil jeg gjalda.

11. Eitt sinn var jeg árin þrjú í önnungstandi,
á því minna Eyrarlandi.

12. Hingað austur hef jeg borist hárs um
svanna, fyrir straumi forlaganna.

13. Fjörutíu og fjögur ár, jeg fæ svo talið, hafði
eg þá í heimi dvalið.

14. Hjer í Breiðdal hef jeg eirt við hrepps að-
setur, tíu ár og eitt þó betur.

15. Allvel mjer að fólkið flest hjer fallið hefur,
viðmót ljúft og greiðu gefur.

16. Ei skal dylja ef að nokkur að því spyrði,
jeg er nú í Fáskrúðsflrði.

17. Jeg mun vart í fríða frammar fjörðinn Skaga,
lita fá um lífsins daga.

18. Um það fást er ekki vert og einkum síður, allvel mjer því eystra líður.

19. Eitt sinn mun jeg útlegðar hjer eptir standið, finna rjetta föðurlandið.

20. Berthold útlegð senn úr sinni sig mun flytja, föðurlands síns fær að vitja.

21. Eptir þrautir afstaðnar sá yggur hneita, rjettra til komst rólegheita.

22. Bæði reyndi hann blítt og strítt sem birtir letur, þolinmóður mörgum betur.

23. Opt hann Drottinn blíðan bað sig bezt að fría, syndir fúlar frá að drýgja.

24. Einnig hrekja allskyns frá sjer ógæfuna, en holla ljena hamingjuna.

25. Og sjer til þess aðstoð góða ætið veita, vel eptir hans vilja breyta.

26. Bænrækni hann brúkaði og breytni góða, öðlaðist því gæfu gróða.

27. Á Farsælu eyju hann við allskyns gæði, búafjekk í bezta næði.

28. Mundi þaðan mig ei hafa mjög svo langað, hefði' jeg verið horfinn þangað.

29. Jeg má til á tímanum að taka vara, og frá mansöng mínum fara.

30. Sögn jeg feldi síðast þar með sinni móðu, bræður fyrir borðum stóðu.

31. Vinaræður fremda fjáðir frændur ala, Berthold þannin þá rjeð tala:

32. Frændi gjörðist faðir þú í fjærverunni, rjetta jeg þessu ráða kunni.

33. Því jeg skírði þjón minn eptir þínu nafni, ráðvandra sá reynist jafni.

34. Vel líkaði Wolfgang það svo vera skyldi, hann fyrst ráð sitt vanda vildi.

35. Heim þá kæmi hann og líka hjet án efa, honum föðurgáfu gefa.

36. Berthold spyr hvað menn hans mundu marga daga, þurfa skips að bæta бага.

37. Wolfgang það ei vita kvaðst enn víst um þetta, sagðist bráðum fá að frjetta

38. Ósparlega Berthold bað hann brúka skyldi, efni það sem velja vildi.

39. Annars það til engra nota eptir lægi, þundur stála þakkar frægi.

40. Wolfgang undi heiðurs hjónum hjá um daginn, fjell þá honum flest í haginn.

41. Vel fjell honum við að ræða virðulega, Bertholds kvinnu tals ótreka.

42. Hann atgjörfi hennar mikið hrósa náði, sinn við frænda síðan tjáði.

43. Ei mig vantar annað nú en eina góða, konu sem vill koss mjer bjóða.

44. Mín er gleði gafst þjer frændi gott hlutskipti, ó mig slíku gæfan gipti.

45. Jeg í heimi sannfarsæll þá segjast mætti, hún þó skilding engan ætti.

46. Jeg auðugur nú er nóg og neitt ei kvíði, örbyrgð framar á mig stríði.

47. Gjörði þetta gamanræðu gullskorð kalla, þakkar samt og þá nam spjalla.

48. Þannin Berthold minn fjeck mig sá mest ber dyggðir, bláfátæka batt við tryggðir.

49. Alsnakta já að sjer tók mig auðarhirðir, og mig sinnar elsku virðir.

50. Líf mitt frelsað hefur hann úr heljardröma,
óverðskuldað eflit minn sóma.

51. Hvert sem hann mjer eins vel ann er und-
ir vonum, Evrópu í átthögonum.

52. Þar sem ýmsar kannske kærur keppa frið-
ar, um hans miklu auðlegð blíðar.

53. Allann heldur aldur minn hjer ala vildi,
en að til svo takast skyldi.

54. Að missa þann er mjer varð kær sem mín
sál eiginn, af jeg bæri enganveginn.

55. Hún svo þetta allt kvaðst undir eiga kunni,
herrans náð og hamingjunni.

56. Berthold aptur blíðri ansar baugalínu, þann-
in hagar svari sínu.

57. Heyrðu það mín Hippóliti hjartkærasta,
heims mitt yndi hjer einasta.

58. Aldrei skal jeg elskan mín þig yfirgefa,
þú ei svoddan þarft að efa.

59. Til þín hjartans trúfastri jeg tryggð ei
gleymi, meðan lífi hjer í heimi.

60. Já í þinn stað þó jeg kost vel þar á ætti,
að kongsdóttur eignast mætti.

61. Þú skalt mega þína vissu þar á byggja,
að jeg mundi það ei þiggja.

62. Hippóliti hans þá tók í hönd blíðlega, og
svo kyssti allavega.

63. Svo fer jeg nú hjeðan hringa hrundin tjeði,
vel ánægð og glöð í geði

64. Hjónin feldu talið tjeða tók að líða, á þann
daginn yndis blíða.

65. Hjernæst Wolfgang hjá þeim orðlof hýr nam taka, fyrða sína finna spaka.

66. Berthold fylgdi vel á veg þeim vin inndæla, höfðu báðir margt að mæla.

67. Hann bað koma heim til sín á hverjum degi, meðan gjörðu menn að fleyi.

68. Þessu tók með þakklæti og því lofaði, hirðir skjóma hugar glaði.

69. Næsta dag kom njótur stáls með nóga presta, Bertholds hjónaband staðfesta.

70. Höfðu áður hyggðir frændur hjer um sam-
ið, yrði vígslu verk það framið.

71. Yfir bæði börnin þeir og blessa náðu, sama Bertholds þjónar þáðu.

72. Allt svo þetta í sitt kirkju inn þeir færa registur með reglu kæra.

73. Tíðin styttest vel af Wolfgangs viðræðon-
um, þá eins fyrir þeim og honum.

74. Hjónin mikið hress og glöð í huga vóru, búa sig til ferða fóru.

75. Varð nú knörinn ferðafær um fliðruvegi, seglbúinn á sjötta degi.

76. Fyrst af skansi færð á skipið fjögur vóru, kopar þau fallstykkin stóru.

77. Síðan ótæpt vín og vistir viðir korða, færðu út á filinn borða.

78. Hjer til neitt ei hlynir spörðu handarjaka, nógu á var nú að taka

79. Mikinn af sjer gróða gaf svo gumnar mæla, blómleg eyjan sú Farsæla.

80. Berthold flutti svo gullsandinn sinn þann dýra, út á flóða fák óryra.

81. Ljet og þar með líka fylgja lundur hringa, gulls og silfur gnægð peninga.

82. Tölu vissi summu sinnar sjálfur ekki, slíka má ei sjáum sekki.

83. Eptir skildi fleinafreir af flestu tagi, bjó um það í bezta lagi.

84. Úpp á það ef einhvern síðar að þar bæri, þetta lífs hans viðhald væri.

85. Uppskript hjá þar ljet hann liggja læsta inni, eyjarveru sagði af sinni.

86. Drottinn hefði dregið sig úr dauðans kverkum, dásendar með dýrstu verkum.

87. Og sjer vísað á Farælu eyju þessa, gjört sig vel þar blómga' og blessa.

88. Tíu ára tímenn þar hann tjáðist hafa, notið Herrans náðargjafa.

89. Flutningi nú frambjelt sinna fjármunanna, geirabör á hestinn hranna.

90. Skjönkopp færði skip út á þann skraut sem prýðir, fagurhöfða það lafn þýðir.

91. Ekki lifðu eptir tamdir utan fjórir, apakettir orku stórir.

92. Ljet og drakonsdýnu njótur dýrin þessi, fara með á unnar essi

93. Loks á skansi læstar aptur ljet hurðirn-
ar, bísna vel hann bjó um dyrnar,

94. Fyrir sló þar slagbröndum í slíkum skorð-
um, eins og gengið frá var forðum.

95. Yztu stólpa örvaviður á skar letur, þessi orð hann þar fram setur:

96. Landi þessu lengst skal unna, ljúft sannmæla, heitir eyjan sú Farsæla.

97. Tryggur staður er hjer einn þeim að hans njóta, öllum skips er skaða hljóta.

98. Ef að síðan einhvern hingað álmabendir, lífs úr háska lukkan sendir.

99. Hinum sama hjálpi Drottins hærsta mildi, eins og breyta við hún vildi.

100. Þann sem tíu nam um næstu nú ár liðin, búa hjer við frelsi' og friðinn.

101. Og er kominn allareiðu áls um vega, til Evrópu lukkulega.

102. Á engelsku allt það teiknar upp með vizku, perlabör og portúgisku.

103. Hann það skar á Hollenzku með hyggni ríka, Maleysku og máli líka.

104. Sannleikans þar sízt á hans var sögurýrðin, tjáð svo yrði Drottins dýrðin.

105. Berthold konu börnum með og báðum þjónum, gekk alfarinn svo að sjónum.

106. Fjellu á knje í fjörunni og föður alda, þakkar offur gjörðu gjalda.

107. Fyrir veitta velgjörninga vernd og næði, lán og allkyns ljenuð gæði.

108. Þau svo rjett sem þar jörðina þá kyssandi, voru eyju vel kveðjandi.

109. Lofsálm fagran ljúfum Drottni loks þar sungu, heiðursverðu hjónin ungu.

110. Og svo báðu að sú reisan áformaða, yrði frí við allann skaða.

111. Síðan gengu þangað þau sem þeirra biður, Wolfgang mikið viðmóts blíður.

112. Veg þeim greiddi vel á skip með virðing mestu, og viðtökum allra beztu.

113. Hamingjan þar hjónum brosir hýr á móti, ljúft þeim bauð síns liðs að njóti.

114. Eins var sem hún segðist skildi svo til haga, bræði' úr ægis dætrum draga.

15. Nú mun Berthold betur heppnast brims á storðum, en Indía ferðir forðum.

16. Eptir Wolfgangs að siglingu á var degi, áttunda þar frá vent fleyi.

17. Sigla með þeim sízt jeg nenni svefnis um tíma, niður falla nú skal ríma.

Sextánda ríma.

1. Enn til kvæða upp jeg rís, eptir skyldu minni, fyrir æðar ekki frýs, allar nú að sinni.

2. Þróast yndi þrýtur sú, þegar gríma dvínar, enda binda hlýt jeg hnút, hjer á rímur mínar.

3. Nú jeg bylgju lága lít, lund þó ygla kunni, Berthold fylgja heim jeg hlýt, hans á siglingunni.

4. Fullkominn á flestu hjer, finnst óstöðugleiki, hugur minn og ætíð er, á sífeldu reyki.

5. Gefst mjer þannin glöggt að sjá, ganginn forlaganna, hagir manna hrekjast á, hjólum breytninganna

6. Jafnt má ekki leika' í lund, lýð með hagsældina, illa gekk margt opt um stund, aptur betur hina

7. Betra líða ungur er, einhvern mótgangs

líroka, á mann stríða fyrri' enn fer, fóstura Garða-loka

8. Flestir miður þola það, þá í elli sinni, heldur friði hænast að, hægð og róseminni.

9. Allt má nefnast undir því, ástand manna falið, hvaða stefnu heim út í, hver fær ungur valið.

10. Margir drífa sjálfir sig, sjeðan þrátt í voða, við ei blífast villu stig, viljugir að troða.

11. Berthold þegar vikja vann, vegi frá þeim rjetta, þá stórlega þungar fann, þrautir á sig detta.

12. Aptur neyð sú benti þeim, brátt á veginn rjetta, við þá leið svo hann um heim, hjelt vel eptir þetta

13. Finnst ósjaldan sýnt og sagt, svo í margkyns efnum, manns í vald sje mikið lagt, með frívilja gefnum.

14. Víst það er að vil jeg rjett, vopnið bera mála, það var mjer í sjálfsvald sett, sögu hjer við rjála.

15. Yrði rímur albúnar, yndi mitt það væri, og að tíminn ómegðar, á þeim styttast færi.

16. Minn burt fer nú mansöngur, mál er hann að skerða, sá mun hjer og síðastur, saminn af mjer verða.

17. Fyrri beið þar fálki þunds, ferða greiður eigi, bjóst að skeiða hestur hlunns, hafs um breiða vegi.

18. Var það skykk til viðhafnar, virðar sagt er skjóti, öll fallstykki urðu þar, innanborðs á róti.

19. Upp úr sandi akker þá, álfar branda draga, sett í stand þeir seglin fá, svo frá landi slaga.

20. Þá til eyjar horfðu hjón, hana meðan eygðu, þangað megin sára sjón, saknaðar þau teygðu.

21. Þau svo mæla þökk haf nú, þín öll fyrir gæði, æ farsæla eyjan þú, er við nutum bæði.

22. Eins framvegis veittu lið, virðum nauðlíðandi, ef sitt fley í mararmið, missa þín vitjandi.

23. Eyjan hvarf að íta sjón, ylgur súða þusti, hraður karfa fram um frón, fengnum byrs með gusti.

24. Fólkið hresst um hyggjurann, hrynda gjörir trega, sínum gestum Wolfgang vann, veita skörulega.

25. Hann þar bezta herbergið, hjónunum þá ljeði, allskyns mesta indælið. efla hjá þeim rjeði.

26. Gjörðust þó sem glöggt jeg finn, greint í söguriti, ungu sjóveik systkynin. sjálf og Hippóliti.

27. Þau samt aptur þáðu brátt þægan heilsu bata, og með skaptan eðlishátt, öll svo hryggðum glata.

28. Ekki beið við öldumar, óskaleiði þáði, fram um heiði hnísunnar, blaupa greiður náði.

29. Á níundu viku vann, við mein frí allskonar, halda undir háreistan, Höfða-góðrarvonar.

30. Voru klæða kvistir þá, kátir geðs í skorðum, minntust bræður allt þó á, er þar til bar forðum.

31. Hjörfa rjóðar heppnir vel, höfn þar fengu beztu, ferðamóðann siglusel. svo með strengjum festu.

32. Skatnar sjeð frá skipa mergð, skreytta hvíld þar drýgja, Wolfgang með sem fyrr sjóferð, frá hjelt Batavía.

33. Reisufjelags bróður bezta, beimar þessum

fagna, meintu hel þó hefði fest, hann með sína bragna.

34. Vanta friðar trönur trjes, tværaf flota þessum, þeirra bíða þundarfjes, þar á ránar essum.

35. Tíma þá sjer tók Berthold, til forlistinganna, gekk upp á þar græna fold, gamlar vistir kanna.

36. Hann á láði fann þar fljótt, fornvínina nýta, þá sem áður greiða gnótt, gjörðu honum bíta.

37. Minnast rjeði á það allt, ei bar lyndistrega, og nú tjeðum aptur galt, öllum ríkmannlega.

38. Síns húsföðurs forna hann, friðri dóttur skeinkti, vogaröðul vel fagrann, vinsæld ei það kreinkti.

39. Dýr tvöhundruð dúkata, djásna gaf hann tróðu, minna stundum menn þakka, með skaplyndi góðu.

40. Brúðar tjáðist gáfa gild, gott fjekk hrós með orðum, hafði þjáðum hún góðvild, honum auðsýnt forðum.

41. Heimboð gjörði honum þá, herra borgmeistari, fleins kom njörður fund hans á, fylgdi vinaskari.

42. Segja það sjer eyðir ýrs, eins og fýsnin krefði, driðið hvað á darra týrs, daga markvert hefði.

43. Mest hans konu kæra sjá, kaus við tækifæri, rjett sem honum himnum frá, heilla til send væri.

44. Veizla fögur virðing með, valdist nýjum

gestum, sjerhver mjög þar glatt þar geð, gæðum heims af mestum.

45. Berthold mjög vel metinn var, magtar nú í standi, æfisögu sína þar, sagði lýð skemmtandi.

46. Upplifgandi þótti það, þar í veizlusalnum, drótt undrandi dáðist að, Dróttins vernd á halnum.

47. Sat þar vitur gæfu girt, glöð í hyggjuranni, Hippóliti vel sem virt, var af hverjum manni.

48. Wolfgang frægur fylgja vann, frænda sínum kæra, allskyns næga yndið fann, og þar sæmd frábæra.

49. Sex um daga veiting var, víns og dýrra rjetta, margt fram slagar þjóð hjá þar, þá til nýrra frjetta.

50. Átta daga eptir bið, áls um bala votann, tvö án baga bárukið, bættust þar við flotann.

51. Málmagautar mjög vel þar, mastrastrengi herða, fram um brautir bárunnar, þjuggu skip til ferða.

52. Frændur kvöddu virta vel, vini þar á láði, öldin glödd um þankapel, þeim góðs óska náði.

53. Akker þegar upp á dekk, ýtar draga snjallir, skelfileg þá skothríð gekk, skulfu álfahallir.

54. Eptir venju vaskir menn, víst með reglum beztum, seglin þenja út þar enn, á þeim negluhestum.

55. Menn í grennd þar mátti sjá, með til fallið gaman, þegar rendi fróni frá, flotinn allursaman.

56. Wolfgang þáði veðrin jöfn, virðum ásamt hinum, unz að náði Hollandshöfn, hann á sæbirninum.

57. Strax á hauður stálabör, steig þar seimi
hlaðinn, til sín bauð með blíðleg kjör, Berthold
heim í staðinn

58. Dvelja hjá sjer biður bezt, bróður sinn í
næði, meðan frá að færi mest, ferðareisu mæði.

59. Sagði mildur fleygirfleins, frjáls að öllu
leyti, fylgja skyldi og með eins, allt hans föruneyti.

60. Sverða geymir sinna nam, sóma boði góðu,
allir heim til Amsterdam, yljastoðum tróðu.

61. Wolfgang magnar veizlu þar, vinum sín-
um beztum, skeinkt að gagni vínið var, við það
hlýnar gestum.

62. Fengnu láni fagnar því, fólk sem hreppti
kæti, saman mánuð sat þar í, sæmd og eptirlæti.

63. Wolfgang elskar vel Berthold, við hann
skilur eigi, á engelska fylgja fólð, fleina býður
sveigi.

64. Nógu ríkur nú kvaðst þar, njótur bráins-
veggja, sínar líka siglingar sagðist þá afleggja.

65. Setjast vilja kvaðst um kyrrt, kólguljóma
eyðir, margt við skilja mótfall stírt, mein sem þrátt
af leiðir.

66. Föður gefa gáfu vann, gilda nafni sínu,
líkt sem hefir losað hann, lundi grafningsdýnu.

67. Heita ljet það hjörfatýr, hundrað dúkatana,
gild svo metin gjöf órýr, gengur nú úr vana.

68. Sig til búa ferðar fljótt, frændur snild með
tama, halda nú til Englands ótt, á hafjórnum sama.

69. Æðsti kraptur um sá rekk, útlegð gjörði
dvína, Berthold aptur finna fjekk, fósturjörðu sína.

70. Systkyn frjetti sjeu þar, sín lifandi fjögur, hans þá rjett vel hugarfar, hýrga slíkar sögur.

71. Af þeim systur töldust tvær, tjáðist gípt sú eldri, búnar listum báðar þær, brúða röð í heldri.

72. Ára sex það innt er ljóst, yngri seims var nanna, þegar vegs til Berthold bjóst, byggðir heims að kanna.

73. Hann um ferðast hauður þar, heilsar systkynum, fundur verður fagnaðar, fyrir þeim og honum.

74. Undrast náðu öll þau hann, aptur sjá lifandi, löngu áður örendann, eflaust þó hyggjandi.

75. Eptir skildum eigum hans, öll þau með sjer skiptu, ekki vildi eyðir brands, upp því neinu kipptu.

76. Heldur bætti vopnaver, við þau stórgjöfunum, lund það kætti vitum vjer, vel í systkynunum.

77. Fór að draga brátt til bús, bítir naðurstúna, keypti fagurt hann sjer hús, heima' í stað Lundúna.

78. Svo um kyrrt hann settist þar, sinni baugsmeð þöllu, mikils virt hún vinsæld þar, vel hjá mengi öllu

79. Hringagrjer einn herragarð, hárri pragt í sinni, keypti hjer næst auðs með arð, út á landsbyggðinni.

80. Hreppti flestann heilla krans, hjörvasveigir gildi, Wolfgang bezti vinur hans, við hann eigi skildi.

81. Brúna lýsti blisum til, Bertholds yngri systur, ástar þristi þangað yl, þjassamála kvistur.

82. Dyggða klára kosti bar, kurteis hringa-eyja, sextán ára fíls um far, frið var yngismeyja.

83. Wolfgang bar upp bónorðið, Berthold við til svanna, en það var nú auðfengið, á komst mægð frændanna.

84. Brátt var haldið brúðkaupið, boðið fjölda manna, veizlu skvaldurs vöktu sið, vín þá höldar kanna.

85. Margkyns lengi lífs yndið, lyndismóð nam banna, gjörði mengi gamanið, glaumur hljóðfær-anna.

86. Heimanfylgju sinni senn, systur Berthold gefur, ljómabylgju á hann enn, áður skert þó hefur.

87. Fannst hvert sinn á fje óspar, frægur ullur hringa, brúðurinni þá gaf þar, þúsund gullpeninga.

88. Veizlu þrutu föngin fín, fáir glaðværð spara, boðsmenn hlutu heim til sín, hálfringlaðir fara.

89. Vel hjónanna nýju nú, nærðist ástin heita, hvort við annað tryggð og trú, tvíllaust aldrei breyta.

90. Wolfgang ræður það af þá, þar í ró sjer kærri, búa svæði Englands á, elsku frænnda nærri.

91. Tryggur báðum Berthold var, bræðrum áður töldu, þeir með ráðvant þankafar, þar í náðum dvöldu.

92. Geiraviðir góða fá, greind um vizkuranna, vöndust siði allvel á, Evrópisku manna.

93. Gaf loptslagið greinir rit, gömlum farfa slepptu, hörunds þægilegann lit, ljósbleikann þeir hrepptu.

94. Birtust síðan búinir í, blómi prýði kláru, alla tíð svo upp frá því, ásýnd friða báru,

95. Við þá bræður Berthold þar, breytti snildarlega, loksins gæða giptingar, gjörði þeim útvega.

96. Vel úr garði gjörði þá, gaf þeim fjeð órýra, gózið jarða sitt um sjá, setti tjeða hlýra.

97. Öll svo þessi áminnst hjón, eðla gæfu hlutu, gaf þeim blessan Guðs forsjón, góðrar æli nutu.

98. Berthold og hans ekta sprund, unntust vel og lengi, er nafntoguð alla stund, urðu lands hjá mengi.

99. Mörgum fegri minning þar, mönnum þeirra saga, í rólegri elli þar, entu þau lífdaga.

1. Rímna letrið rjeð jeg frí, rita' á vetrar degi, frá mjer betri búning í, birzt það getur eigi.

2. Finnst það hressing mikil mjer, margt þó ama kunni, ljóð jeg þessi laus við er, lof sje hamingjunni.

3. Minn því feginn muni var, mæðar stím að dvínar, veit þó ei hvað vinsælar, verða rímur mínar.

4. Víst þær sneiða hrósi hjá, hróðrar foringjanna, þegar meiða menn sig á, mergðum hortittanna.

5. Liggur mjer það ljóst fyrir, loks þann róm

á herði, mjög að hjer á margbreyttir, mannadóm-
ar verði.

6. Út þó frá mjer óðarskrá, almúganum sendi,
kýs jeg þá sjer kærum hjá, kveðandanum lendi.

7. Rýr þó fróðleiks miðlist mennt, mjer í óð-
ar prangi, óskar þjóðin þrykkt á prent, þessi ljóð-
in gangi.

8. Bertholds finna hljótum hjer, heiðursminn-
ing setta, hugar vinnu arður er, æfi minnar þetta.

9. Nú mín þiggur hvíld í hag, hönd af penna
lúin, optar hygg ei yrkja brag, eptir þennan búinn.

10. Ljóð fram sel jeg þessi þar, þundum-
glæturínar, farið vel og farsælar, frá mjer dætur
mínar.

11. Inn svo bundið er nú rjett, í hið nýja
letur, átján hundruð ártal sett, og sjötiú betur.

12. Uppsátrið er í reirður, austrabátur niður,
arkarsmiður öfugur, öld forláta biður.

13. Laus við бага lifi þjóð, lukkan há ei
þrjóti, þeir sem laga þessi ljóð, þakkir frá mjer
hljóti.

14. Stundin gæða heppnast hjer, hrundin mæða
Jóni, bundin ræða enduð er, undir kvæðatóni.

Eptirmáli

Mig fjær sessi menntunar, mæðar fengu brifið vímur, undan pressu prentunar, pantar mengi Bertholdsrímur.

1. Mjer í Fáskrúðsfjarðar sveit, fimm ár biða lynda náði, undi dável í þeim reit, unz mig síðast blindan þjáði.

2. Enganvegin eg fjekk þá, opt með verið sinnið hressa, ferð til Eyjafjarðar lá, fyrir mjer um tíma þessa.

3. Farmenn Gránufjelags jeg, flytja það mig utanjarðar, sem um ránar riðu veg, rangaglað til Eyjafjarðar.

4. Fjekk jeg eigi far hjá þeim, — fannst óþreyju lund mín knúin —, aptur veginn eg fór heim, að Kolfreyjustað svo búinn.

5. Þessa fara löngu leið, landveginn til norðursveita, frekt jeg þar svo fyrir kveið, fannst það kynni örðugt veita.

6. Brá jeg mjer í Breiðdalinn, beisk mig særa nam ógleði, þar við sjera Magnús minn, mig ráðfæra bezt jeg rjeði.

7. Mjög sá vitur mjer bezt fann, mitt handritið fyrir svara, sitt álit það sagði hann, sjálfur hlyti' jeg norður fara.

8. Vegaseðil gildann greitt, gaf hann mjer til ferðarinnar, fram vel tjeður fjekk mig leitt, fleira ber til sögu minnar.

9. Síðan jeg á ferðafلاك, fór með dánumanna

hylli, fylgd um vega, hest og hnakk, hlaut að lána bæja milli.

10. Hjeraðsmanna hjálp ótreg, hagkvæm varð mjer án kostnaðar, komst jeg þanninn vel um veg, Vopnafjarðar til kaupstaðar.

11. Doktor bað jeg danskan þar, dimma lækna blindu mína, , gjöra það hans vilji var, við það rækni lagði sína.

12. Tók á meðan mig að sjer, mannval fakt-or þar búandi, húsrúm ljeði og hjúkrun mjer, hann í maktar sómastandi.

13. Hringanjörður háttmetinn, höndlunar til kjörinn stjóri, er vel gjörða maður minn, mestur þar sá dyggða stóri.

14. Hann mun sendur himnum frá, hafa þar á verið svæði, mjer ókenndum manni sá, mánað-ar gaf drykk og fæði.

15. Höfðinglundin Sæmundsens, sú ber gild-ann dyggðavottinn, heiðri bundinn hirðir mens, himna mildur blessi Drottinn!

16. Ferða ógreitt framhaldið, fór jeg þá að endurnýja, sama þó með sjónleysið, sem nú á mig gjörir knýja.

17. Lengstu hlaut jeg leið með sjó, lands í kringum heiðar fara, ljúfra naut jeg liðugt þó, leið-beiningar meðfylgjara

18. Vetrar stríða veðrafar, vakti lýðum þung-ann kviða, geystust hriðar hamramar, hlaut jeg víða tepptur bíða.

19. Fólkið afbragðs greiðagnótt, gjörði mjer í

tje að láta, þakkir hafi heiðurs drótt, hjer fyrir í bezta máta.

20. Glöggt án saka greið með skil, gat jeg rólað vonum betur, komst jeg Akureyrar til, eptir jólin nú í vetur.

21. Greiða fjekk mjer götu rutt, gæfan lipur aðra fría, mig þó ekki fengi flutt, fjelagsskipið hún «María».

22. Alla leið að austan mjer, ágætlega reyndist mengi, víst það heiðursverðugt er, vel má jeg því hrósa lengi.

23. Jeg allstaðar fylgdir fjekk, fullvel rjett sem óska vildi, alla það samt yfirgekk, að jeg þetta forma skyldi.

24. Þjóðin skrafar það með spekt, þar af rentu megi' eg finna, lagt mig hafi' í hættu frekt, hjer við prentun rímna minna.

25. Lýðir sprottinn líta hjer, ljósann vottinn minna rauna, öllum gott sem gjöra mjer, góðann Drottinn bið jeg launa!

26. Mest það happið mjer áskil, meina bót hjer nokkra finna, lengst þar kapp á leggja vil, lækning hljóta augna minna.

27. Mína þessa mærdarskrá, mjer útfrá svo læt jeg hlaupa, lán og blessan breiðist á, Bert-holds- þá sem - rímur kaupa.

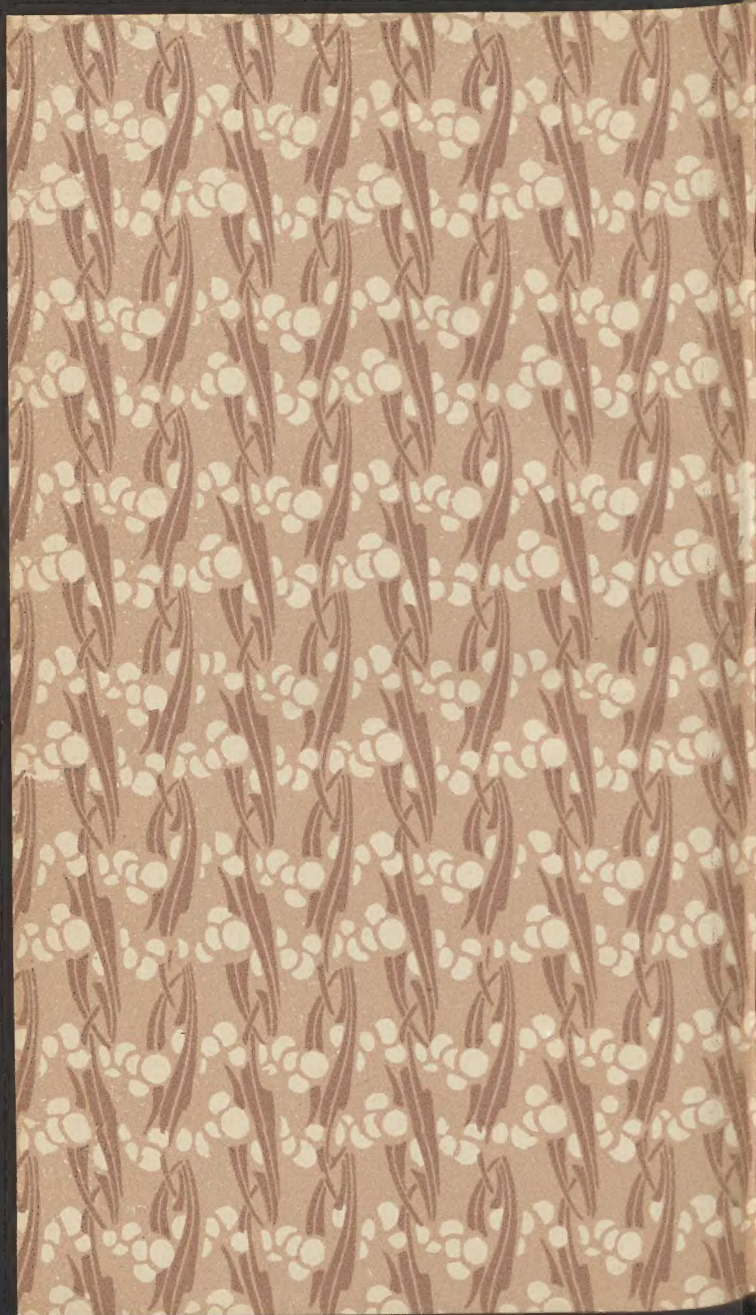
Athugasemd.

Í sjöundu rímu hjer að framan 102. erindi, bls. 61., línu 6. að neðan, stendur glorhungruðum núna, sem höfundurinn hefur síðan breytt þannig:
Gættu' að því núna.

Misprentanir þær, sem orðið hafa hjer að framan í «Rímum» þessum, er góðfús lesari beðinn að lesa í málið.

Kosta í kápu 48 skildinga.

100359341 - 6

